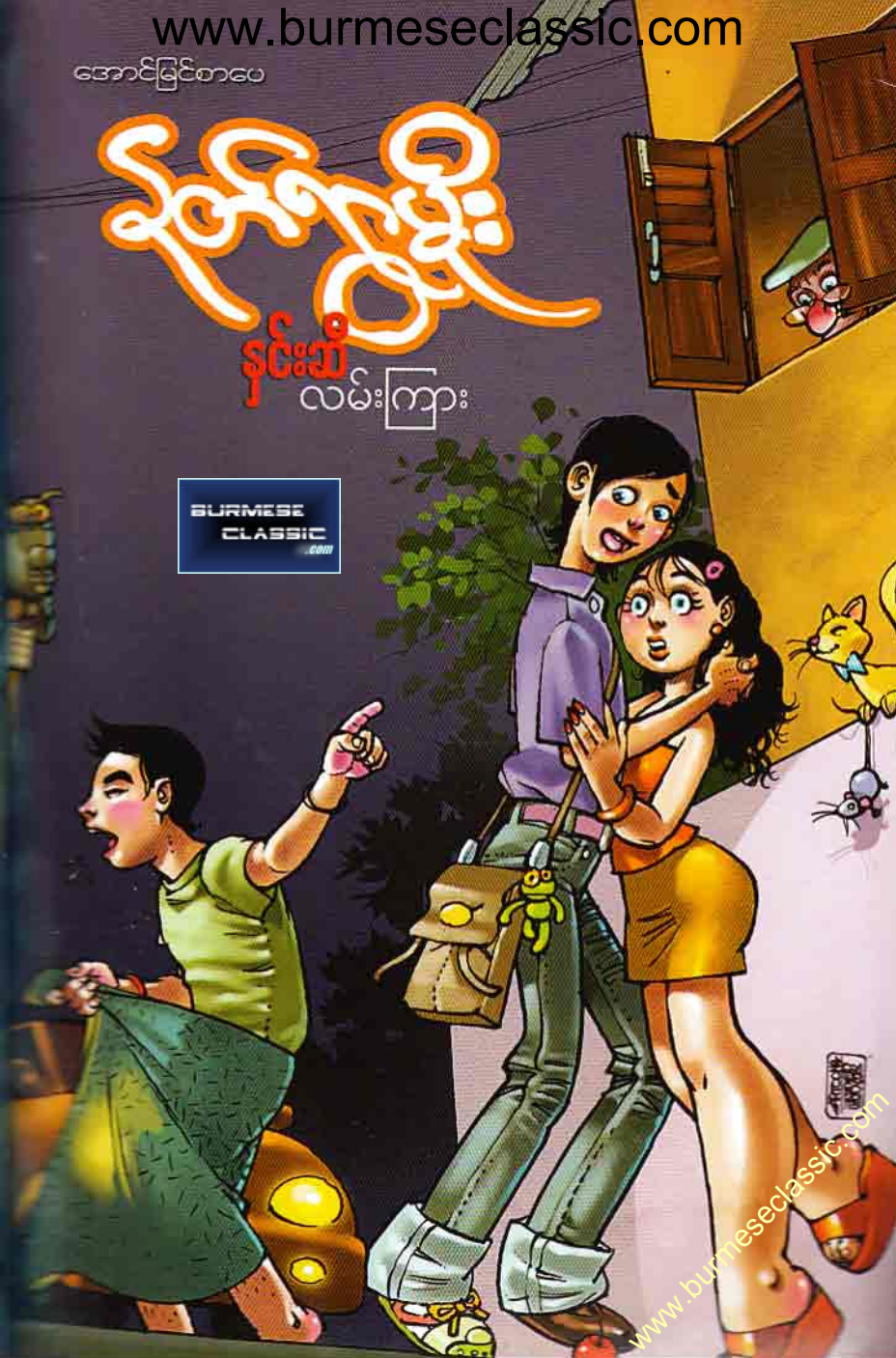

မိုးရွာမိုး

နှင်းဆီ
လမ်းကြား

BURMESE
CLASSIC
COM

၀၉၅-၈၃

နတ်ရွာသိုး

နင်းဆီလင်းကြား/နတ်ရွာသိုး - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၃၊

၁၅၃ - စာ၊ ၁၃.၅ x ၂၁ စင်တီ၊

ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊

မြန်မာ့ရေး အောင်မြင်စာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ (ဒြပ်ထုလ)၊ အုပ်ရေ(၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC

♣ တစ်ညလုံးလွမ်းပြီး

ရသုံးမှန်းခြေမကိုက်တဲ့နေ့က

မေ့အချစ်ပြားစူးသွားလို့

တူးခါးနေတဲ့အရက်ကိုသောက်

ပျောက် အန်ဖတ်ဆိုသလို

စာအိုအို...အော်မြည်ခဲ့ဖူးတယ်...

www.burmeseclassic.com

♣ မဆံပေမယ့်
 “ပလုံ”နေတဲ့အချစ်က...
 လစ်လပ်သွားတဲ့ရာထူးလို...

♣ မယံပေမယ့်
 ကြုံနေတဲ့အဖြစ်က...
 “ဗျစ်”ခနဲ အထွေးခံလိုက်ရတဲ့
 ကွမ်းသွေးကွက်လို...

♣ အဲသလို အနာမကျက်လည်း
 တစ်သက်လုံးတော့ မမှန်းလိုက်ပါနဲ့
 ချစ်သူသာယာနာပျော်...မယ်ဆို...
 ကိုယ်သာ...
 နားဖာကလော်လေး ဖြစ်ချင်မှတော့
 “အဖော်”ဆိုတာ...
 ပုတ်သင်ညိုကြော်ငြာထက်အဆင့်မြင့်ပြီး...
 ရင်နင့်အောင်မွှေးတဲ့
 ဘဝလေးမဟုတ်လား...။

အခန်း(တစ်)

“ဝါ” သီမဟုတ်ဘဲ ဒုက္ခပေးချင်သော ကောင်းကင်ကိုကြည့်
 ပြီး လင်းထက် စိတ်ညစ်ကာသွားသည်။ ထီးတွေလှမ်းကြည့်တော့
 အရွက်မှိန်မှိန်၊ အရိုးနွမ်းနွမ်းနှင့် အရိုးရှည်ထီးကြီးတစ်လက်ပဲ အား
 ကောင်းမောင်းသန်ရှိနေသည်။ ခေါက်ထီးသုံးလက်တော့ ရှိပါရဲ့...
 အရိုးပြုတ်နှင့် ကိုင်းကျိုးတွေချည်းပင်။ မိုးကုန်ပြီဖြစ်၍ ဖြည်းဖြည်းမှပဲ
 ပြင်မည်ဟု ထားထားခြင်းဖြစ်သည်။

အိမ်မှာမောင်နှမလေးယောက် တစ်ယောက်တစ်လက် သုံး

နိုင်သော်လည်း အရောင်လှလှမော်ဒယ်ကျကျ ထီးအသစ်တွေကိုပဲ ဦးရာလူစနစ်နဲ့ ဆွဲကာ သုံးကြသည်။ ဟိုဟာကြီးကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသုံး၊ သူလည်းမသုံး အမေတစ်ယောက်သာ ဟိုနားသည်နားသွား ရင်း ဈေးသွားရင်းသာ သုံးတတ်သည်။

တစ်ခါတလေ ဘဲလိုက်မောင်းရင်း ထီးလိုဆောင်းပြီး တုတ် လိုလည်း ဝှေ့ယမ်းကာမောင်းသည်။ စိတ်မရှည်လျှင် ထီးပိတ်ပြီး လုံတံပစ်သလို လှမ်းပစ်လိုက်သေးသည်။ ကိုင်းဆယ်ချောင်းနှင့် ကြက်ဆင်ထီးကြီးက အံ့သြစရာကောင်းလောက်အောင် ကြံ့ခိုင်လွန်း လှသည်။

ထိုထီး၏မူလပိုင်ရှင်ကား အဖေဖြစ်ပါသည်။ အဖေမဆုံးခင် ထိုထီးအား တုတ်ကောက်အဖြစ်နှင့်ပင် သုံးခဲ့ပါသေးသည်။ ဆိုတော့ ကာ ထီး၏သက်တမ်းအား ရေတွက်ပါမူ (၇)နှစ်တိတိ ရှိခဲ့လေပြီ။

လင်းထက် အိမ်ကထွက်ဖို့ခြေလှမ်း ထီးရှိရာဘက်ရွှေ့လိုက် သည်။ သည်ထီးကြောင့် ရှိုးပဲ့သည်ဆိုပါလျှင် ထီးမပါလို့ မိုးမိမှ ပိုပိုပဲ့ စရာအကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့်...။

၁၁. ၁၁. ၁၁. ၁၁.

“ဟဲ့! . . ဟဲ့! . . နင့်ထီးကလည်း ကြည့်လုပ်ပါဦးဟဲ့”

“အာ. . . ကန်တော့ပါဗျာ. . .”

“ဘာ! . . နင်က ဘာမို့လို့ ကန်တော့ရမှာလဲ. . အောင်မာ”

“ဟိ. . ဟိ. . ဟိ. . .”

ရယ်သံသဲ့သဲ့ကြားလိုက်သော်လည်း လင်းထက် ဂရုမစိုက် နှိုင်းအားဘဲ. . .

“ကျွန်တော်က ကန်တော့ပါတယ်လို့ ပြောတာပါ အစ်မ ရယ်”

အသံကျယ်ကျယ် ပါးစပ်ကျယ်ကျယ်နှင့် အမျိုးသမီး ကျေနပ်ပြီး မျက်နှာလွှဲသွားမှ သူလည်း လွတ်နေသော ဘေးတန်းနေရာ အထိ အသာသတိထားငုံတိုးကာ လူရောထီးပါ နေရာကျအောင် ထိုင်ရသည်။

သူတို့ရပ်ကွက်မှ ရန်ကုန်မြို့ထဲအထိ ရောက်အောင်သွားဖို့

ဟိုက်လပ်အမျိုးအစား ခရီးသည်တင်ကားတစ်မျိုးသာ ရနိုင်သဖြင့် ထိုကားလေးထဲ အရပ်ရှည်ရှည် ထီးရှည်ရှည်နှင့် နေရာကျဖို့ အမြဲတမ်းလိုလို ကြိုးစားနေရသည်။ သည်ကြားထဲ ကားထဲမှာ ကြက်သွန်အိတ်ကြီးတွေ အလယ်ကောင်မှာ နေရာယူထားသဖြင့် အတော့်ကို ကုန်းကွချိုးနှိမ်ပြီး ဝင်ပါမှ ခေါင်းဆောင်သက်သာပါသည်။

ဥပဒေအရ ခရီးသည်တင်ယာဉ်များ ကုန်မတင်ရဟု တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တားမြစ်ထားသော်လည်း ချောင်နေသောကားထဲကို အကုန်အပြည့်သွတ်ထည့်ဖို့လောက်သာ ကြိုးစားနေသော . . ကားဆရာများ၏ လောဘကြောင့် ခရီးသည်များနှင့် မကြာခဏ ခိုက်ရန် ဒေါသဖြစ်ကြသည်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်ပင် . . . တင်ကားတင်မြဲပင်။

အနီသောဥပဒေကို မထိမဲ့မြင်ပြုနေမှုက ဘယ်သူ့မှာ တာဝန်ရှိသလဲလို့လည်း မေးမနေချင်။ မေးလည်းမထူး၊ ဘယ်သူမှလည်း အရေးတယူမလုပ်ကြ၊ ကိုယ်နေသာသလိုနေကြပြီး ဘယ်သူသေသေ ငတေမာရင်ပြီးရော စိတ်ဓာတ်များနှင့် ဆိုင်းဘုတ်များများထောင်ထားလျှင် တာဝန်ကျေပြီ ထင်နေမှုများ မပျောက်ကွယ်သရွေ့ ဒီလိုပဲ ပျက်စီးဆဲကာလများအဖြစ် နှစ်နာနေရပေဦးမည်။

ကားက ရပ်ကွက်ထိပ်ဂိတ်ရင်းက ထွက်လာပြီး မြို့နယ်လမ်းဆုံသို့ ရောက်၍လာခဲ့သည်။ ညနေ(၆)နာရီကျော်မှ ဈေးခင်းကားအစည်ကားကြီးစည်ကားနေသော ဈေးလမ်းဆုံရောက်သည်နှင့် ကားတင်ဖို့ချထားသော ကုန်စိမ်းထုပ်ကြီးများဘေးသို့ ကားထိုးရပ်ကာ စက်ပါရပ်ထားလိုက်သည်။ စပါယ်ယာရော၊ ဒရိုင်ဘာပါ ကားထဲက ထွက်သွားသည်။ လင်းထက် နာရီကြည့်လိုက်၏။ ခြောက်နာရီခွဲ။

ဒီနေရာမှာ ကုန်တင်ကြဦးမည်။ နောက်ကားပြောင်းစီးဖို့ရာ

လည်း ဒီအချိန် ဂိတ်ရင်းကနေထွက်လာသမျှ ကားအားလုံး လူတင်ဖို့ထက် ကုန်တင်ဖို့က အဓိကဖြစ်နေကြ၍ ဘာမှမထူး။ သမိုင်းလမ်းဆုံကို (၇)နာရီခွဲအတိရောက်ဖို့သာ ဆုတောင်းရပေတော့မည်။

လင်းထက် ကားထွက်ချိန်ကို ပျင်းရိစွာထိုင်စောင့်ရင်း အပြင်ကိုငေးကြည့်သည်။ သီရိမင်္ဂလာဈေးသစ်ကြီးများ လမ်းဆုံကို မရွေ့လိုက်တာလားလို့ ထင်မှတ်မှားရအောင် စည်ကားလွန်းလှသည်။ လမ်းဆုံနေရာဖြစ်၍ ပြည်လမ်းအတိုင်း အလယ်ကျွန်းရှည်နေရာကို မကြာသေးခင်ကမှ ယခင်ထက်ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယခင်အဟောင်းတုန်းက ထိုနေရာမှာ ဈေးတန်းမရှိ။

ယခုကဲ့သို့ ရွာစိုက်ခင်းစိုက်ခြံများမှတက်လာသော ဟင်းသီးဟင်းရွက် လက္ကားဈေးအား ကားလမ်းနှင့်လွတ်ကင်းသော လမ်းဘေးနေရာတွင် ခြံနှင့်ဝင်းနှင့် စနစ်တကျရောင်းချနေသေးသည်။ ယခု ပိုမိုကောင်းမွန်အောင် အသစ်ပြုပြင်လိုက်မှ ယာဉ်ကြောနှစ်ခု၏အလယ် ကျွန်းရှည်လှလှကြီးခင်မှာ ဈေးသည်များ၏ ဈေးခုံတန်းရှည်ကြီး ဖြစ်ကာသွားလေသည်။ ချိန်ခွင်တိုင်များ၊ မီးချောင်းများ စီရီချိတ်ဆွဲကာ ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေကြလာဖြင့် ညအချိန်ကြည့်ရသည်မှာ လှတောင်လှ၍နေသေးသည်။ အလယ်ကျွန်းမှာ ဈေးခင်းပြည့်သဖြင့် ယာဉ်ကြောအစပ်မှာလည်း အလိုအလျောက် ဈေးခင်းကြီးဖြစ်၍ကာသွားသည်။

ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှု ယခင်ထက်တိုးတက်စည်ပင်တာတော့ ကောင်းပါသည်။ တောင်သူတွေ အဆင်ပြေကာ ပြည်သူအများ လတ်ဆတ်ပေါများစွာ စားရသည်။ သို့သော် . . ဒီမိုကရေစီနိုင်ငံတော်ကြီး ဖော်ဆောင်နေစဉ်ကာလ ဤမြင်ကွင်းက အကျည်းတန်

လှသည်ဟု လင်းထက် တွေးပါသည်။

ဗိုလ်ချုပ်မိန့်ခွန်းထဲက လွတ်လပ်ပြီဟောဆိုပြီး လမ်းဘေး ဆေးခြောက်လွန်းတဲ့အဖြစ်ကို မြင်ယောင်မိသွားသည်။ ဟုတ်မှာပဲဟု တွေးထင်ပြန်ပါသည်။ အဲဒီခေတ်ကို ဘယ်သူမှ မမီဘဲကိုး။ မည်သို့ ဆိုစေ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ဒီမိုကရေစီတော့ မဖြစ်သင့်ပြီ။ နေရာတကာ အာဏာသုံးပြန်လျှင်လည်း အာဏာရှင်ဟု ပြောကြပေဦးမည်။ လူတိုင်းဥပဒေကို လေးစားလိုက်နာကာ စည်းကမ်းရှိဖို့လိုနေသည်။ မည်သို့ လမ်းပြတည်ဆောက်လျှင် ထိုလိုအပ်ချက်အား ပြည့်စုံစေ မည်နည်း။

တစ်ခုတော့ရှိပါသည်။ မြန်မာတွေမှာ ကြေးတိုက်တတ်တဲ့ ဝါသနာမလေ့ရှိကြသည်။ အို. . . သူတောင် လုပ်နေသေးတာပဲ. . . ငါလည်းလုပ်မယ် ခံရလည်းအတူတူပေါ့ကွာ. . . ဆိုတာမျိုး။ ဒါက စိတ်ရင်းဆိုလျှင် ထိုစိတ်ရင်းကို ကော်ထုတ်ပစ်ရပါမည်။ သူလုပ်နေ လည်း မမှန်ကန်နည်းလမ်းမကျ ဥပဒေနှင့်မညီညွတ်လျှင် ကိုယ် မလုပ်မိဖို့ လိုအပ်သည်။

လုပ်နေသူကိုလည်း တာဝန်သိစိတ်နှင့် စည်းရုံး၍တစ်မျိုး၊ တားမြစ်၍တစ်သွယ် မှန်တဲ့နယ်ဖက် ဆွဲယူပေးရမည်။ စည်းကမ်းရှိ သူများလာလျှင် စည်းကမ်းမဲ့သူတွေ လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ထင်ရှားလာသဖြင့် ဘာသာနောက်ဆုတ်သွားလိမ့်မည်။ နောက်မ ဆုတ်လည်း ဥပဒေနှင့်အာဏာနှင့် အပြုတ်ဖြုတ်ဖို့ လွယ်သွားသည်။

“ကဲ. . . ခြေထောက်ကလေးတွေ မထားမယ်”

လင်းထက် အတွေးပြတ်ကာ လှည့်ကြည့်သည်။ စပါယ်ယာ နှင့် ကုန်ထမ်းသမားနှစ်ယောက် အိတ်ကြီးသုံးအိတ်ထပ်ထားကာ

တစ်အိတ်ကို ကားထဲစသွင်းနေပြီဖြစ်တည်း။

“ခြေထောက်တွေ၊ ခြေထောက်တွေ နောက်တော့မှ စပါယ် ယာ ရက်စက်တယ် မပြောနဲ့နော်. . .”

သံပုရာသီးအိတ်ကြီးဖြစ်မှန်း အနံ့ကသိသာသည်။

လင်းထက် စိတ်ထဲချဉ်သွားသည်။ မေးကြောတွေပါ တင်း သွားသည်။ သံပုရာအနံ့ကြောင့်မဟုတ် စပါယ်ယာ၏ ရိုင်းစိုင်းသော ကောင်းသံကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ဟိုအစ်မလေး. . . ခြေထောက်ဗျ မကြားဘူးလား. . .”

“ကြားတယ်ဟဲ့. . . ဒီမှာ ဘယ်လိုထားရမှာလဲ. . .”

ဘေးခုံတန်းက ခုနစ်ယောက်စီအပြည့်၊ အောက်မှာလည်း အလယ်ခုံထိုးရာ လူသွားလမ်းမှာလည်း ကြက်သွန်အိတ်ကတင်ထား သည်။ အဲဒီအပေါ်ကနေ သံပုရာသီးအိတ်တွေ ရွေ့နောက်ဆင့်ကာ တင်ဦးမည်။ အစ်မလေးဆိုတာ သူ့ဘေးက မိန်းကလေး၊ လင်းထက် လည်း ခုမှသေချာကြည့်မိသည်။

သူကားပေါ်စတက်တုန်းက ထီးပြဿနာကြောင့် ရယ်သံ သဲ့သဲ့ကြားရတာ သူမဆီကဖြစ်နိုင်သည်။ ယခုတော့ သူမ မရယ်နိုင် ပါ။ ပေါင်လယ်လောက် စကတ်တိုလေးဝတ်ထားသဖြင့် စပါယ်ယာ ခိုင်းသလို ခြေထောက်လွတ်အောင်မြှောက်လျှင် ခက်ချေပြီ။

သူနှင့် တခြားခရီးသည်တွေကတော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန် ခြေထောက်လွတ်အောင် ကြုံ့သွင်း၍ သံပုရာအိတ်က ကားတစ်ဝက် နီးပါးဝင်လာသည်။

“အစ်မ. . . ခြေထောက်မြှောက်လေဗျာ”

“ဟာ. . . ကျွန်မ ဘယ်လိုမြှောက်ရမှာလဲ. . . အို. . .”

စပါယ်ယာ မိုက်ရိုင်းချေပြီ။ ဘေးတန်းနှစ်ခုကို ခြေခွကန်ပြီး သူမခြေထောက်အား ခြေကျင်းဝတ်မှကိုင်ကာ ဆွဲမြှောက်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် နောက်ကစောင့်နေသာ ကုန်ထမ်းသမားက ဂက်(စ်)အိုးနားရောက်သည်အထိ သံပုရာအိတ်ကို ကန်သွင်းထည့်လိုက်၏။

“ရပြီ... ခြေထောက်က ဒီမှာထား...”

ပြောပြီး သူမခြေထောက်အား သံပုရာအိတ်ပေါ်မှာ ပစ်ချကာ အောက်ဆင်းသွားလေသည်။

လင်းထက် ဘယ်လိုမှ ဆက်သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ စပါယ်ယာ နောက်ကနေ ဆင်းကာသွားသည်။ သူ့ထက် အသက်ပိုမကြီးနိုင်သော်လည်း ပိုပြီးမငယ်။ ညစ်စုတ်စုတ် မိုက်တူးတူးနှင့် နောက်တစ်အိတ်တင်ဖို့ပြင်နေသော စပါယ်ယာအား ပခုံးပုတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းဘာလူမျိုးလဲ...”

“ဗမာလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဘာကိုးကွယ်လဲ...”

“ဟ... ဗုဒ္ဓဘာသာပေါ့ကွ... ချီးပဲ... သောက်လုပ်ရှုပ်မနေနဲ့...”

“ခွပ်!...”

လင်းထက် အားကုန်ထိုးချလိုက်သဖြင့် စပါယ်ယာ ချာလပတ်လည်ကာ ကျသွားသည်။

“ငါတို့ဗမာလူမျိုး ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်တဲ့သူတွေ မင်းလောက်ပေါက်လွတ်ပဲစား မရိုင်းစိုင်းဘူးကွ...”

စပါယ်ယာ ကုန်းကျုံးထလာသဖြင့် လင်းထက် ထီးနှင့် ပိတ်

ရိုက်သည်။

“ဖောင်း!...”

ထိုစဉ်မှာပင် မာကျောသောအရာတစ်ခုက သူ၏ဦးခေါင်းပေါ် ပြင်းထန်စွာကျရောက်လာသဖြင့် သူ့မျက်လုံးထဲ မီးပွင့်ကာ သံပုရာအိတ်ပေါ် ကားယားကျသွားသည်။ သတိမလွတ်၍ လှည့်ကြည့်တော့ သစ်သားထိုင်ခုံအပုတစ်လုံးကို ကိုင်ထားသော ဒရိုင်ဘာ။

“မင်းက ဘာလူပါးဝတာလဲ... ခွေးမသား”

နောက်တစ်ချက် ကိုင်မြှောက်ကာ အားနှင့်လွှဲရိုက်ပြန်ပါသည်။ သို့သော်... ထိုရိုက်ချက်သည် သူ့ထံမည်မျှပြင်းထန်စွာ ကျရောက်ကြောင်း သူမခံစားမိတော့ပေ။

၁၁. ၁၁. ၁၁. ၁၁.

“သားလေး... လင်းထက်”

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်...”

ပြာဝေမှုးမိုက်နေသော အမြင်အာရုံနှင့် နာကျင်ကိုက်ခဲမှု ဝေဒနာက မတန်တဆဖိစီးထား၍ လင်းထက်သတိရသော်လည်း ပြန်မှိန်းနေလိုက်သည်။

“သားလေး... သတိရပြီလားဟင်”

သူလှုပ်ရုံသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ အနားမှာ အမေရှိ နေသည်။ ပြီးတော့... ဘယ်သူရှိသေးလဲ၊ ဒါဘယ်နေရာလဲ၊ ဘာဖြစ် တာလဲ စသောအတွေးများအား အသာမှိန်းကာ တစ်ခုချင်းတွေး ကြည့်သည်။

သိပြီ၊ မြဘုန်းတို့နှင့် သမိုင်းလမ်းဆုံမှာ (၇)နာရီခွဲအရောက် ချိန်းထားသဖြင့် သူသွားသည်။ လမ်းဆုံမှာ ကားသမားနှင့်...။

လင်းထက် မျက်လုံးတွေကို ဖြည်းဖြည်းချင်းကြိုးစားဖွင့် ကြည့်သည်။ ပထမဆုံးမြင်ရသည်က သူ့ကို ကရုဏာသက်စွာ ရပ်

ကြည့်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်လုံးလှလှ၊ ပိရိနုထွေးနေသော နှုတ်ခမ်း အစုံ၊ တစ်စုံတစ်ခုကိုပြောဖို့ တရွရွလေး ပြင်ဆင်နေတဲ့အထိ သူမြင် နေရသည်။ ဒီမိန်းကလေးက...။

“ကျွန်မကို မှတ်မိလားဟင်၊ ကားပေါ်မှာ ကျွန်မနဲ့ဘေးချင်း ယှဉ်ပြီး ထိုင်တော့လေ”

သူ့မှတ်မိပါသည်။ အဝါရောင်စကတ် လှလှတိုတိုလေး... ပြီးတော့ ဖွေးဥနေတဲ့ပေါင်တံလေး...။ အဲဒါကြောင့်ပဲ။

သူ့အမေ့ဘက်သို့ ခေါင်းကိုအသာငဲ့စောင်းကြည့်လိုက် သည်။

“သားရယ်... မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းကွယ်၊ ဟို သမီးလေးက သားကိုဆေးရုံပို့ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် အမေ့ကိုလာခေါ်လို့ သာပေါ့၊ တစ်ညလုံး အမေ့နဲ့သူ နှစ်ယောက်စောင့်ကြတာသားရဲ့”

သူ မျက်လုံးမှိတ်ကာ နားထောင်နေလိုက်သည်။ စပါယ်ယာ နှင့် ဒရိုင်ဘာတို့ သူ့ကို ဘယ်လောက်တောင် ဖွတ်လွှတ်လိုက်သည် မသိ။ တစ်ကိုယ်လုံး ရိုက်ခြေထားသလို အပ်ဖျားလောက်တောင် လှုပ်လို့မရ။ ခေါင်းကို ဟိုဘက်ဒီဘက်လှည့်တာပင်လျှင် သေမ လောက် နာကျင်နေလေသည်။

“သမီးလေးပြောလို့ အမေအကုန်သိပြီးပါပြီ...။ ရဲတွေ လည်းစစ်ချက်ယူသွားပြီ...။ ဟိုနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဖမ်းထားပြီ၊ သမီးက ကာယိန္တရီဖျက်မှု၊ ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားမှုနဲ့ အမှု ဖွင့်ထားတယ်၊ အခုလည်း ဆေးရုံစရိတ်ကို သူ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာဆိုပြီး အားလုံးတာဝန်ယူထားတယ်”

“ကုန်ကျစရိတ်မှတ်ထားပြီး အားလုံးပြန်ပေးလိုက်ပါ အမေ ကျွန်တော် လူမိုက်အားပေး မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဟဲ့သား! . . .”

လင်းထက် ငြိမ်နေလိုက်ပါသည်။ အသိစိတ်နှင့် ငြိမ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့စကား ခါးလေ၏။ မတတ်နိုင်ပြီ။ ဒီလို မြူဆွယ်ဖြား ယောင်းတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်နေသရွေ့ ဒီလိုပြဿနာမျိုးတွေ ကြုံကြိုက်နေရပေဦးမည်။ ကျေနပ်လိုက်လျှင် အားပေးရာရောက် သည်။ ဝန်ခံရလျှင် ကြည့်လို့မရ၊ ကြည့်လို့လည်းမဖြစ်။ ကိုယ်လည်း အရိယာသူတော်စင်မဟုတ်၍ ဘယ်တော့ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားမလဲ ဆိုတာ မသေချာ။

သေချာတာက ဒီလိုဖော်ချွတ်တွေ၊ မလုံမခြံတွေ၊ ပြည်ပ ယဉ်ကျေးမှုအရေခွံတွေကို ဆန့်ကျင်ပစ်ရမည်။

လူငယ်ဖြစ်ပြီး ခေတ်ကိုနားမလည်ဘူးဟု အပြစ်ပြောလည်း ခံလိုက်မည်။ အိုးနှင့်ဆန် တန်ရာတန်ရာလုပ်ဖို့ လိုအပ်သည်။ ခေတ် ဆန်ချင်တာတစ်ခုနှင့်ပင် မြန်မာ့နည်းမြန်မာဟန်ကို မေ့၍နေကြ သည်။ ယဉ်ကျေးမှုအစစ်ကြီးနှင့် နေရမည်ဟု မဆိုလို။ ယဉ်ကျေးစွာ၊ လွတ်လပ်သောနည်းများ များစွာရှိပါသည်။ အနည်းဆုံး ကိုယ့်လူမျိုး ၏အစဉ်အလာနှင့် ကိုယ်ကိုးကွယ်သောဘာသာကို အားနာစွာ ခေတ်မီရန် သင့်သည်။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် အားလုံးမေ့နေပြီးမှ အသာမျက်လုံးဖွင့်ကြည့်သည်။ သူမ မရှိတော့ပြီ။

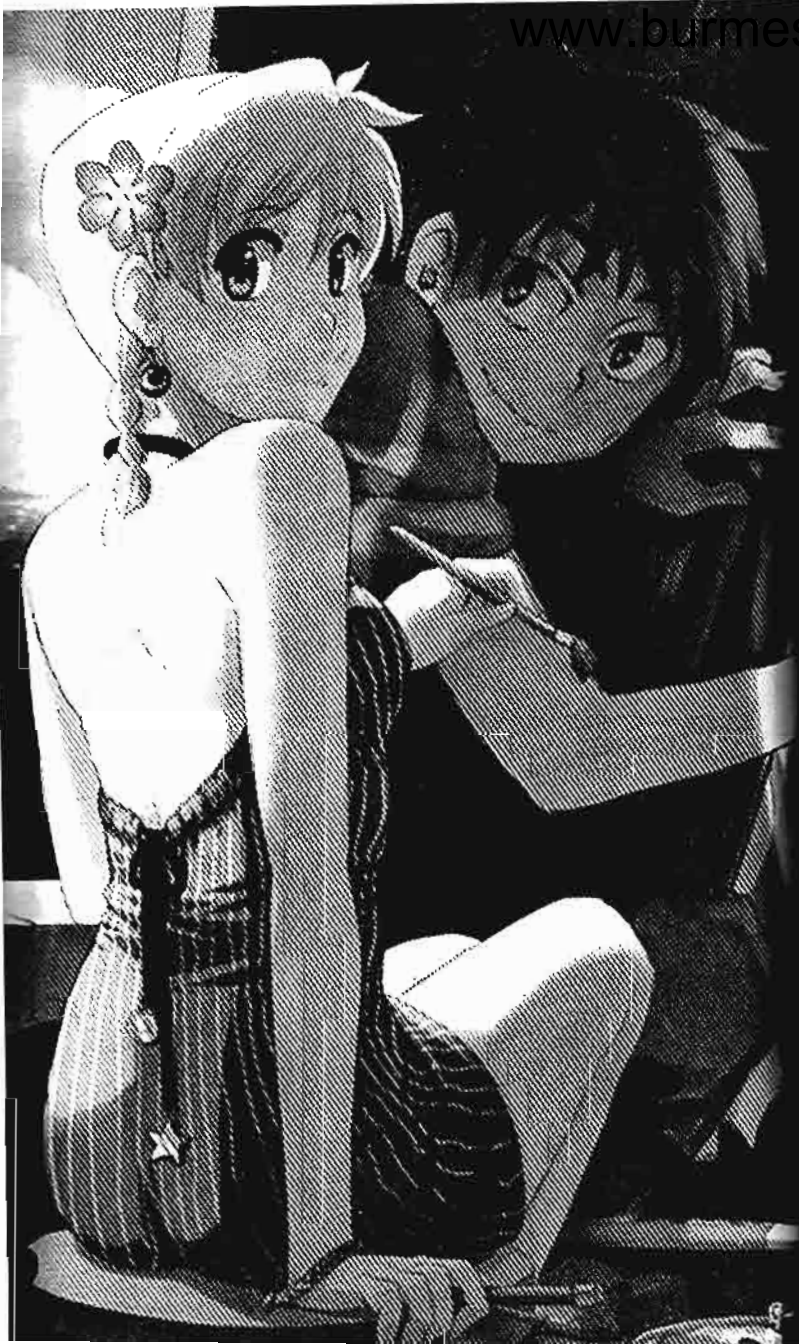

❖ ရှစ်သူပျောက်တဲ့လမ်းမှာ...
မီးထမ်းပြီးရှာနေတဲ့...
ငါရဲ့“အက်ရှင်”ကို...

မြင်သူတွေ..ကရုဏာသက်ကြတယ်...

“ဒီကောင်ကိုရဲလက်အပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”...တဲ့..

အခန်း(နှစ်)

“တောက်!...”

စိတ်နာနာနှင့် တက်ခေါက်မိ၍ တိတ်ဆိတ်သော အခန်း
လေးထဲမှာ အသံက ကျယ်သွားသည်။ ဒေစီ မှောက်အိပ်ပြီး မဂ္ဂဇင်း
ဖတ်နေရာမှ ချာခနဲလှည့်ကြည့်သည်ကို သူမမှန်ထဲကတစ်ဆင့် လှမ်း
မြင်နေရသည်။ ညက အိပ်ရေးပျက်ထား၍ တစ်နေကုန်လှိမ့်အိပ်ပြီး
ညနေစောင်းမှ နိုးလာကာ ရေမိုးချိုးပြီး မှန်တင်ခုံမှာ စိတ်ပျက်စွာ
ထိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... နိုး...”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သူမ ခပ်ထောင့်ထောင့်ဖြေတာကို ဒေစီ သဘောကျပုံမရ။ မဂ္ဂဇင်းပစ်ချပြီး ခုတင်ပေါ်က လှိမ့်ဆင်းကာ ရောက်လာသည်။ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီးနေသော မိန်းကလေးခန်းဖြစ်၍ ဒေစီ၏ အလှတရားအားလုံး ဖုံးရုံလုံရုံလေးသာ ရှိနေသည်။ မှန်ထဲက မြင်နေသလောက် ကြည့်၍ကောင်းပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဒေစီ၏ ရင်သားအလှက သူမထက်ပို၍ ဖွံ့့ကာ လမ်းလျှောက်လိုက်တိုင်း လှိုင်းတစ်ခုလို တအိအိငြိမ့်ကာနေလေသည်။

အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာကနေ ဆယ်တန်းအောင်ပြီး NGO အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့၏ ထူးချွန်မြင့်တင်ရေး အစီအစဉ်နှင့် သူမတို့နှစ်ယောက် အမေရိကားမှာ ပညာသင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ (၆)နှစ်ကြာခဲ့သည်။

ပြည်ပမှပြန်လာပြီး သူတို့မိခင်ကျောင်းတော်ကြီး အစီအစဉ်နှင့်ဖွင့်လှစ်ထားသော လူမှုဝန်ထမ်းကယ်ဆယ်ရေးနှင့် ပြန်လည်ပြုစုပျိုးထောင်ရေးအဖွဲ့မှာ လခစားဝန်ထမ်းလုပ်နေသည်မှာပင် (၂)နှစ်ပြည့်တော့မည်။

သူမတို့ အသိအရွယ်ဖွံ့ဖြိုးစအချိန်ကတည်းက ယခုအချိန်အထိ သူမတို့နေထိုင်ကျင်လည်ခဲ့ရသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သူမတို့ လူနေမှုစရိုက်က ထူးခြားခဲ့ထွက်တာမျိုးလည်းမရှိခဲ့။ သာမန် နေထိုင်မှုပုံစံဘဝနှင့်ပင် နေခဲ့သည်။ ဒါကို လူမိုက်တဲ့လား။

အဲ့ဒီလူမိုက်မတွေ့က အားကိုးရာမဲ့ မိန်းကလေးတွေဘဝကို လုံခြုံအောင်၊ ကောင်းမွန်ပြည့်စုံစွာ ရှင်သန်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစား

ဆောင်ရွက်နေတာကရော လူမိုက်တွေရဲ့လုပ်ငန်းပဲလား။

လူမိုက်... ပါ... မိုက်မိုက်ကန်းကန်း စွပ်စွဲလိုက်တဲ့ ရှင်ကရော ဘယ်လောက်များ လိမ္မာယဉ်ကျေးနေခဲ့သလဲ။

သူမ ချဉ်ချဉ်နှင့်တွေးကာ တွန့်ကွေးလာသည့် နှုတ်ခမ်းတွေ တိုမြင်ရသည်။

“သမီး... နှလုံးသားလှဖို့က အဓိကပဲ၊ လောကမှာ အခြေအလှတွေ အများကြီးပဲ တကယ့်အလှဆိုတာဘာလဲ၊ လူကို လူလို မြင်ပြီး ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နဲ့ နွေးထွေးပေးစေတာ၊ စောင့်ရှောက်ပေးစေတာဟာ အလှစစ်လို့ခေါ်တယ်၊ သမီးတို့က အဲ့သလို အလှပိုင်ရှင်တွေပဲ”

ဒါက... သူမတို့လို မိဘမဲ့အမျိုးသမီးလေးတွေကို မိခင်နဲ့ မခြား စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ မာမိကြီးရဲ့စကား။ သူမ အတွေးအာရုံထဲ အမှတ်တမဲ့ ပြန်ကြားယောင်ပြီး တွန့်ကွေးနေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖြေလျှော့မိသွားတယ်။

“ဟဲ့!... နိုး... ဘာဖြစ်နေတာလဲ... လို့”

“တို့... အပြင်ခဏထွက်ရအောင်ဟာ... ငါလည်း ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ ညစာအနေနဲ့ တစ်ခုခုပေါ့...”

“အိုခေ... ကျုပ်လည်း အဲ့ဒါပြောမလို့”

“ကဲ... ပြင်တော့”

“ဘာကိုပြင်ရမှာလဲ... ဒါပဲလေ... ဒီနားတင်ပဲဟာ”

“ဒေစီ... နင်ဒီအတိုင်းထွက်မလို့လား”

ဒေစီ ပခုံးတွန့်ပြပြီး ပါးလွှာသော အပေါ်ထပ်ကလေး သူ့ကာ ဝတ်လိုက်သည်။

ဂါဝန်အရှည် ဒူးဖုံးသော်လည်း အမြင်နည်းနည်းစူးလေ
သည်။

သူမရော... ဘာဝတ်ရမည်နည်း။

၆ ၆ ၆ ၆

“ချောလားဟင်... ခစ်... ခစ်... ခစ်...”

ငါးထမင်းသုပ်စားရင်း... ပြောဖြစ်နေသော စကားနှင့်
မဆိုင်သော မေးခွန်းကြောင့် သူမ မျက်စောင်းထိုးကာကြည့်သည်။
ပြီးမှ...

“စိတ်ဝင်စား... ကိုယ့်ဘာသာသွားကြည့်”

“အမလေး... တို့တတ်လိုက်တာများ မေးရုံမေးကြည့်တဲ့
ဟာ”

“မသိဘူး... စိတ်မဝင်စားဘူး”

“နိုး... ငါမဝသေးဘူးဟ... တစ်ပွဲထပ်မှာပြီး တစ်ဝက်စိ
ရှယ်ရအောင်”

“ငါတော့တော်ပြီ”

“ဟင့်အင်း... မတော်နိုင်ဘူး၊ အစ်မရေ တစ်ပွဲလောက်
ထပ်ပြင်ပေးပါ”

“အစားပုတ်မ”

“အဟင်းဟင်း လူနဲ့အတည့်ဆုံးပဲဟဲ့. . . အဲဒါထားပါဦး
အခု နင်ဆေးရုံကို မသွားတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း. . . သူက လူမိုက်အားပေး မလုပ်ချင်ဘူးဆို
တော့ ကိုယ်သွားရင် အားနာပြီး အားပေးနေရဦးမယ်”

“အင်းနော်. . . ဒီလူ လူခွစာလားမသိဘူး၊ ငါ တစ်ခါလောက်
မြင်ဖူးချင်လိုက်တာ”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မှတ်ထားမယ်လေ၊ ဒီရုပ်ရည် ဒီပုံစံမျိုးတွေ ဒီလိုစိတ်မျိုးရှိ
တတ်တယ်ဆိုတာပေါ့”

သူမ စားလက်စကို ချထားလိုက်ပြီး ရေသန့်ဘူးလှမ်းယူကာ
ဖန်ခွက်ထဲ ငဲ့လိုက်သည်။ ရေသန့်ကြည်ကြည်လေးကို ငဲ့ကြည့်မိ
သော မျက်လုံးကြည်ကြည်လေးဖြင့် ဒေစိုကို လှမ်းကြည့်သည်။

ရေလိုကြည်ပြီး အေးနေသော ဒေစိုမျက်နှာလေးကိုမြင်မှ
သူမရင်ထဲ အေးသွားသည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

တောင်တရုတ်ပင်လယ်ထဲက အပူပိုင်းမုန်တိုင်းတို

ကြည့်ပြီး. . . ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ထဲက လေဖိအားနည်းရပ်ဝန်း
လေးလည်း အားကျကာ. . . တိတ်တခိုးလေးစားနေပုံရသည်။

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း မုန်တိုင်းငယ်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်
ကြောင်း ကြေညာထားလေသည်။

လောလောဆယ်တော့ မိုးတွေအုံ့ကာ ဆောင်းငွေ့ပျောက်
နေသည်။

“မိုးရွာရင်တော့ ငါတို့အလှူခံမဏ္ဍပ် တိုင်ပတ်ပြီကွ”

“ဟာ. . . ကျန်နေတဲ့လူ လုပ်လိမ့်မယ်”

မြဘုန်းတို့ ဆေးရုံကိုရောက်လာသည်မှာ တစ်နာရီခန့် ကြာ
သွားပေပြီ။ ဒီရက်တွေမှာ မြဘုန်းတို့ ဝေဖြိုးတို့ အုပ်စုကပဲ သူတို့
လူနာစောင့်အဖြစ် အလှည့်ကျတာဝန်ယူကြသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော် (၃)ရက်လုံး တရား

ပွဲကျင်းပဖို့ မြဘုန်းတို့ရပ်ကွက်လူငယ်တွေ စုစည်းကြီးစားနေကြ သဖြင့် ပွဲတော်ရက်မတိုင်မီ အလုပ်တွေရှုပ်နေကြ၍ နောက်ကြောင်း မအေးကြ။

“ဟိုမှာ အရေးကြီးတာပဲကွာ ပြန်ကြပါလား... ငါလည်း သက်သာနေပြီပဲ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲကွ... မင်းကိုကူညီထားတဲ့ အလန်းလေး ရောက်လာရင် ငါတို့နဲ့လွဲနေမှာပေါ့”

“စိတ်ချ ငါပြောလိုက်လို့ ဘယ်တော့မှ ပြန်လာမှာမဟုတ် တော့ဘူး”

“ဟာ... ဒီလိုအပြတ်ပြောလို့ ဘယ်ရမလဲကွာ၊ မိန်းကလေး တွေမှာ မွေးရာပါ မိခင်စိတ်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒါက ငါတို့ လိုက်မမီ တဲ့အချက်ပဲ၊ အခုကိစ္စက သူ့ကြောင့်ဖြစ်တာဆိုတော့... စိတ်ဆိုး သွားလည်း စိတ်ပြေရင် တစ်ခေါက်တော့ လာကြည့်မှာပဲ၊ တကယ်လို့ သူရောက်လာရင် ငါတို့ဆီ ဖုန်းဆက်ကွာ... ချက်ချင်း ရောက် အောင်လာမယ်”

အုပ်စုထဲမှာ အဝဆုံး၊ အကဲဆုံး၊ အလန်းဆုံး မြဘုန်းကို အကြောင်းသိတွေဖြစ်သော်လည်း သည်းကိုသည်းလွန်းနေ၍ နှာ ခေါင်းရှုံ့ကာ မျက်စပစ်ကြသည်။

မြဘုန်းတစ်ယောက်တည်း တစ်ဖက်ဖြစ်ပေမယ့် မလျှော့ပါ။

“နားပါကွာ... မင်းတို့ အထာအိုကြီးတွေက ခေတ်ကုန် နေပါပြီ၊ လန်းနေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ လန်းနေတဲ့အချစ်နဲ့ လတ်ဆတ်နိုင် မှ သာရကာလေး ပိုင်ဆိုင်နိုင်မှာ... ပေါက်လား... သွားပါကွာ... ပေါက်မယ့်ဟာတွေလည်းမဟုတ်ဘူး နောက်ကောက်ကျပြီး လင်းတ

မိုင် မိုင်နေမယ့်ကောင်တွေ”

ဝေဖြိုး မခံချင်ဖြစ်သွားပြီး.. မျက်မှန်လေးတစ်ချက်ပင့် လျက်..

“မင်းအားရင် ငါ့ရုံးကို ခဏလောက်လာကြည့်လေ၊ ကိုဖြိုး ကိုဖြိုးနဲ့ ငါ့ဘေးမှာ တိုးတိုးကပ်ကပ်လုပ်ချင်သူတွေ များနေလို့ ခါခါချ နေရတယ်.. ရှင်းလား၊ ယောက်ျားဆိုတာ အကြည်ညိုခံလူတန်းစား ကွ... အများကြည်ညိုအောင်နေရင် လိုချင်တာ ရွေးယူလို့ရတယ်”

“အဲဒါကြောင့် ငါတို့နားကဘိုးတော် သူတော်ယုတ်လုပ်ပြီး သုတ်သွားတာ ဆယ့်ခြောက်နှစ်လောက်ပဲ ရှိဦးမယ်”

“ဟေ့ကောင်... အဲဒါ ငါနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“မင်းပဲ အကြည်ညိုခံဆိုကွ... ”

အောင်ပြည့် စိတ်ရှုပ်ကာ...

“ကဲကွာ... ဘေးမှားလူနာတွေနဲ့ အကြီးလည်းတော်... အငယ်လည်းတော်တော့”

မြဘုန်းတို့ အသံတိတ် ဝိုင်းဆဲလိုက်ကြသည်။

အဲဒီနောက်မှ လင်းထက်က...

“သူလူတယ်ဆိုတာ ငါဝန်ခံတယ်... ဒီခေတ် လန်းတယ် ဆိုတာတွေထက် ပိုလန်းတယ်၊ သူလန်းတာက ပိုပြီးစတိုင်ကျတယ်၊ အနောက်ဘက်ပိုယိမ်းတယ်... တစ်ခုတော့ စိတ်ဝင်စားတယ်ကွာ”

မြဘုန်းတို့ မျက်တောင်မခတ်ကြတော့ချေ။

“အဲဒါ... တာဝန်သိစိတ်ပဲ... ငါ့ဘာသာ သေသေကျကျ ထားခဲ့လို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ညလုံး ငါ့နားမှာ နေနိုင်ခဲ့တယ်၊ လွတ်လပ်တဲ့သူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အိမ်ထောင်သည်ပဲဖြစ်ဖြစ် အုပ်ထိန်းသူရဲ့

ဆန္ဒရှိတယ်၊ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်လေ.. ခုတော့ အေးဆေးကွာ၊ အဲ့ဒါ စိတ်ဝင်စားတာ”

မြဘုန်းလက်ဖျစ်တီးပြီး...

“ပိုမိုက်တယ်ကွာ... အဲ့ဒီအထာကိုခိုက်တယ်၊ မင်းကွာ... ကိုယ့်ကိုကူညီထားတာ ပစ်ပစ်ခါခါတော့ မပြောသင့်ဘူး.. မဟုတ်လား”

“ငါမှ လူမိုက်အားပေး မလုပ်ချင်တာ”

“တော်... မင်းခေါင်းမှာ ပတ္တီးမရှိရင် ငါနားရင်းအုပ်မိလိမ့်မယ်”

“ကဲ... လူနာတွေ့ချိန်လွန်နေပြီ ကိုယ်တော်တို့ရေ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ”

တာဝန်ကျ သူနာပြုဆရာမကြီးက သတိပေး၍ မြဘုန်းက...

“ခဏလောက် ဆက်နေလို့မရဘူးလား ဆရာမကြီးရယ်... ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ရတယ်လေ... မင်းတို့လုပ်ချင်ရင်တော့ ဟိုးဖက်မှာ အလောင်းနှစ်လောင်းရှိတယ်၊ အဲ့ဒါကို မော်ကျူရီ ပို့ပေး”

“ဗျာ”

“နေချင်သေးရင် အဲ့ဒါလုပ်”

“အဟီးဟီး... လာ... လာကြလေ၊ ငါတို့ဆေးရုံစည်းကမ်းသိမှ ဖြစ်မယ်ကွ... ပြန်ကြရအောင်”

“အေးကွာ... လူ... လူနာတွေ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင် မကောင်းဘူးမဟုတ်လား... ဟဲဟဲဟဲ... လင်းထက် ငါတို့ပြန်ပြီ

သိလား... ”

ထိုစဉ် လင်းထက်ဖုန်းဝင်လာ၍ ဖုန်းလက်ခံလိုက်သည်။
ဖုန်းက အမေဖုန်း။ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်လို့ မှာခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော် လင်းထက် ဖုန်းပိတ်ပြီး...

“သူလာမယ်တဲ့ မင်းတို့စောင့်ချင်စောင့်လေ”

“ဟမ်!”

“ကဲ... ကိုယ်တော်တို့ စောင့်ချင်တယ်ဆို အလောင်းသွား

... ”

“ဗျာ!”

လင်းထက် ရယ်တော့၏။

၆ ၆ ၆ ၆

သည်တစ်ပတ်လုံး နိုးနှင့်ဒေစီတို့ ဂျင်ခြေလည်သလို အလုပ်ရှုပ်သွားသည်။ ကျောင်းတော်၏ ရှားရှားပါးပါး ပညာတတ်ကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်၍လည်း တာဝန်ယူရမှု များပြားကာ၊ အားကိုးတာလည်းပါပါသည်။ စောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာဖြစ်၍ ထမင်းကျွေးရုံ နေရာနေရာပေးရုံ၊ ပညာသင်ပေးရုံနှင့်မပြီး... ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေးမှအစ ဥပဒေအရပ်ရပ်ဆိုင်ရာအထိ တာဝန်ယူရသည်။

ထို့ပြင် အလုံးစုံ ပံ့ပိုးကူညီနိုင်ရန်အတွက် ပြည်တွင်းပြည်ပ အလှူရှင်များ၊ အသင်းအဖွဲ့များ၏ ထောက်ပံ့ကူညီမှုအား လက်ခံကြရသည်။ ရန်ပုံငွေများအား ပဒေသာပင်စိုက်ကာ ခိုင်မာသော ရှယ်ယာအပ်နှံမှု အလေအလွင့်အစွန်းအထင်းမဖြစ်အောင် ရသုံးမှန်းခြေကိုက် စာရင်းတိုက်လုပ်ကာ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ကြရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး ရုံးအဖွဲ့မှူးတာဝန်ဖြင့် ရုံးချုပ်မှာထိုင်ရသကဲ့သို့ ပြည်ပအလှူရှင်များနှင့် လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းများ

ကျောင်းတော်သို့ရောက်လာလျှင်လည်း လုပ်ငန်းစဉ်ဖော်ဆောင်မှုအား တာဝန်ရှိသူအဖြစ် ရှင်းလင်းပြသပေးရသည်။

ပြည်ပဧည့်သည်များ လေဆိပ်အထိ ပို့ဆောင်နှုတ်ဆက်ပေးပြီး အပြန်ရုံးချိန် ကျန်နေသေးသော်လည်း စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေသောကြောင့် ကျောင်းတော်ရှိ သူမတို့အဆောင်သို့ပြန်ကာ နားနေလိုက်ကြသည်။

မနက်ကမိုးရွာထားသဖြင့် အဆောင်ရှေ့က သစ်ခွံခြံလေးလင်းစိုကာ လှနေသည်။ ဧည့်ဆောင်နှင့် သူမတို့သီးသန့်တိုက်ခန်းဆောင်လေးကြား ကွန်ကရစ်လမ်းလေး ဆက်သွယ်ထားပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် စိုက်ပျိုးထားသည့် တရုတ်နှင့်ဆီလေးတွေကို ကြည့်ကာ အသည်းယားလာမိသည်။ အစိမ်းဖျော့ ပင်နွဲ့ယိုင်ယိုင်လေးတွေပေါ်မှာ အရွက်တွေနှင့်လူကာ ပွင့်ကြသည်။ အဝါ၊ အနီ၊ အစိမ်း၊ ခရမ်းဖျော့လေးတွေ ဝေနေသဖြင့် ပန်းချီကားထဲက ပန်းခင်းလေးနှင့်တူနေသည်။ သို့သော် ပန်းချီဆန်လွန်းသည့်အလှကို သူမမနှစ်သက်ပါချေ။

ထို့ကြောင့်... အဆောင်ဘေးမှာ သူမ ကိုယ်တိုင်စိုက်ထားသော စံပယ်ရုံလေးဆီသာ အာရုံထားမိသည်။ အရွက်ကြမ်းတွေ ခြွေချပြီး အဖူးတွေထွက်အောင်ပြုစုရင်း ကဗျာမဆန်သော အပင်အရုံကိုကြည့်ကာ သနားနေသည်။

ဆောင်းလယ်လောက်ဆို ပွင့်တော့မည်။ စံပယ်ကို အနံ့နှင့်အရောင်ကို သူမ နှစ်သက်သည်။ သီကုံးပြီး ခေါင်းရင်းပြတင်းမှာ ချိတ်ဆွဲထားကာ စံပယ်ရနံ့နှင့်အိပ်ရသော ညမျိုးမှာ အိပ်မက်ထဲမှာ အမေနှင့်တွေ့ရသည်ဟု အိပ်မက်မက်တတ်သည်။ အမြဲတမ်းမက်ရ

တာတော့ မဟုတ်။ သို့သော်... တစ်ခါတလေ မက်ခွင့်ရသော ထိုအိပ်မက်ကို သူမ အလွန်ပင်တမ်းတမိလေသည်။

အမေ့ကို မမြင်ဘူးပါ။ သို့ပေမယ့်... အမေနှင့်သမီး သံယောဇဉ်ကို သူမ ခံစားကြည့်ချင်သည်။ ထိုခံစားမှုအား ဝတ္ထုထဲက ရဖူးသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာ အမေနှင့်ပတ်သက်သော ဇာတ်ကားတွေ ကြည့်ပြီး ငိုတတ်သည့်အကျင့်က ဘယ်ကပေါ်လာမှန်းပင်မသိ။

ဒေစီနှင့်အတူကြည့်ပြီး ဒေစီ မငိုဘဲ သူ့ဘာကြောင့်ငိုမိမှန်း မသိ။ ပြည်ပကပြန်ရောက်မှ 'အမေများနေ့' ကျင်းပသောပွဲသို့ ကျောင်းကမာမိကြီးနှင့်အတူ တက်ဖူးသည်။ အမေကျေးဇူး ဟော ပြောသမျှ ကြားနာရပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ယူကျုံးမရဖြစ်ကာ ငိုပါသည်။ သူမ ငိုတတ်သဖြင့် နောက်တစ်နှစ် အမေများနေ့သို့ မာမိကြီးခေါ် မသွားတော့ချေ။

“အမေ...”

စံပယ်ရုံဘေးက ခုံတန်းမှာထိုင်ရင်း ယောင်နစွာ နှုတ်ထွက် သံလေး ပြုမိသည်။

ခေါ်ရင်းက ဆေးရုံမှာစောင့်တဲ့ညက အမေစော ပေါင်ပေါ် မှာ ခေါင်းတင်ပြီး တစ်မှေးအိပ်ပျော်သွားတာကို သတိရသွားသည်။ ကြင်နာတတ်လိုက်တဲ့ မိခင်ကြီးဟု သူမစိတ်ထဲက အသိအမှတ်ပြုမိ သည်။

သူမ လန့်ပြီး ထထိုင်ဖို့ပြင်တော့ အမေစောက ပခုံးလေးကို ဖိကာ ပြန်၍ အိပ်ခိုင်းသည်။

“တစ်ရေးလောက် အိပ်ရေးဝအောင်အိပ်လိုက် သမီးလေး မဟုတ်ရင် တစ်နေကုန်မူးမိုက်နေမှာ ဒီလောက်လှတဲ့မျက်နှာလေး

မှာ အိပ်ရေးမဝလို့ မျက်တွင်းကျပြီး မျက်ကွင်းလေးတွေညှိသွားရင် ခက်ရချည်ရဲ့၊ သမီးလေးက အသားဖြူပြီး နုနယ်လွန်းတော့ မျက် တွင်းချောင်မှန်း သိသာမှာသမီးရဲ့ အိပ်လိုက်နော်...၊ အမေ့ကို အားမနာနဲ့ အမေတို့လူကြီးတွေဆိုတာ ညဘက်သိပ်ပြီးအိပ်ကြတာ မဟုတ်ဘူး... တစ်မှေးဆို အိပ်ရေးဝနေပြီ... အဟင်းဟင်း”

အဲ့သလို နှစ်သိမ့်စကားနဲ့ သူမဆံပင်ဖျားလေးတွေ ပွတ်သပ် တင်ပေးနေတဲ့ခံစားမှု။

အမေသာရှိနေရင် အမေစောလိုပဲနေမှာဟု တွေးကာ... ဝမ်းနည်းလာမိသည်။ ဟိုတစ်ယောက်ကို စိတ်ထဲမရှိပေမယ့် တစ်ည လေး သံယောဇဉ်ဖြစ်မိသော အမေစောကိုတော့ တစ်ခါလောက် တွေ့ချင်သည်။

နှစ်ပတ်ကျော် သုံးပတ်ထဲရောက်ပြီဆိုတော့ကာ ဒီတစ်ပတ် ထဲမှာပဲ ချုပ်ရိုးဖြေကာ ဆေးရုံဆင်းနိုင်သည်။ မနက်ဖြန် ရုံးမသွား ခင်လေး ဆေးရုံသွားပြီး အမေစောကို သွားတွေ့ရင်ကော...။

“ဟိတ်!”

“အမလေး... ငါ့နှယ် လန့်လိုက်တာ ဒေစီရယ်... ဘာလုပ် တာလဲ...”

“ညည်း စံပယ်ရွက်တွေ ခြွေထားတာ မသိမ်းဘူးလား၊ မာမိ ကြီးမြင်ရင် ဆူမှာနော်...”

“သိမ်းမှာပေါ့... လာ... ဝိုင်းကူဦး...”

♣ နှလုံးသားအက်ကြောင်းကို...
 စူပါဂလူးလေးလောင်းထည့်ရင်း...
 အကြောင်းမဲ့ထားပစ်ခဲ့တဲ့
 မင်းရဲ့...အချစ်ဂိမ်းထဲမှာ...
 ငါဟာ...
 ငပိန်းတစ်ကောင်ဖြစ်သွားမှတော့...
 ငါးတန်းနဲ့ပြိုင်တောင်
 မနိုင်တော့ပါဘူးကွယ်...။ ၊

အခန်း(သုံး)

နာဆောင်ရှေ့ရောက်လာပြီးမှ မဝင်ဘဲ ရပ်ကာ...
 ချောင်းကြည့်နေသဖြင့် ဒေစီစိတ်မရှည်။

“ဘာလုပ်တာလဲ ဝင်မယ်လေ”

“ငါမဝင်ဘူးဟာ... ဒီကနေလျှောက်သွားရင် ဘယ်ဘက်
 ခြမ်းအလယ်လောက်မှာ ခုတင်နံပါတ်(၁၂)၊ အဲ့ဒါ နှင်တစ်ခါလောက်
 ကြည့်ချင်တဲ့လူပဲ၊ အဲ့ဒီလူဘေးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်လောက်
 ခြံမယ့် အရပ်ပုပု မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်း အမေကြီး ရှိလားနဲ့ဘူးလား

ကြည့်ခဲ့ ငါဒီကပဲစောင့်မယ်. . .”

ဒေစီ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပြကာ လျှောက်ဝင်သွားသည်။ ခဏ
ကြာတော့ ဒေစီ ပြန်ထွက်လာကာ ပုခုံးတွန့်ပြပါသည်။

“တွေ့ခဲ့လား”

“ဆေးရုံက ဆင်းသွားပြီတဲ့”

ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ သူမရင်ထဲ ဟာသလိုလို ခံစားရ
ကာ ပင့်သက်ခိုးရှိုက်သည်။ အတွင်းစိတ်အခံကြောင့် မျက်နှာကြော
မာကျောသည်ဟု ထင်ရသော လင်းထက်၏ပုံရိပ်အား လှစ်ခနဲ မြင်
ယောင်လိုက်မိသည်။ ပင်ကိုယ်ရုပ်သွင်က နူးညံ့သည့်သဘော သက်
ဝင်ပါလျက်နှင့် မာန်ရှိနေသော မျက်နှာပေးမျိုး. . . ။

ဝေဒနာနှင့်မှိန်းမူးနေရသော အခါမျိုးကျတော့ သူ မဟုတ်
သလို။ ခုတော့ သက်သာသွားပြီဆိုတော့ မာန်တက်နေပြန်ပြီပေါ့။

“ဟဲ့. . . သွားကြမယ်လေ”

ဒေစီ သတိပေးမှ နွေးခနဲဖြစ်ပြီး သတိဝင်ကာ ခြေလှမ်းပြင်
လိုက်သည်။ ဘုရားရေ. . . ငါ. . . အမေစောကို တွေ့ချင်တာရော
ဟုတ်ရဲ့လား။

၆ ၆ ၆ ၆

“ဟဲ့! . . ငါ့ဘဲတွေ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ဟောတော်
သူများကန်စွန်းခင်း ဝင်သွားပြီဟဲ့. . . လုပ်ကြပါဦး ငါ့မှာ ထမင်းအိုး
တန်းလန်းနဲ့. . . တင့်တင့်ရေ. . .”

“ဟာ. . . သမီးကျူရှင်သွားတော့မယ့်ဟာကို. . . ရွှံ့လဲ မဆင်း
ချင်တော့ဘူး”

“သီဟ. . .”

“အမေ့ သားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားပြီ. . .”

“ငါ့နယ်. . . ကန်စွန်းခင်းပိုင်ရှင်က သူ့ကန်စွန်းညွန့်တွေ
ပြတ်လို့ဆိုပြီး ဟိုတစ်ခါ လာအော်ပြီးပြီဟဲ့. . .”

လင်းထက် မနေသာတော့ဘဲ ပက်လက်ထိုင်ခုံမှ ထထွက်
လာခဲ့သည်။ ဒါကို အမေလှမ်းမြင်ပြီး. . .

“ဟဲ့သား. . . မင်းဒါဏ်ရာတွေနဲ့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ရတယ်. . . အမေ၊ ကျွန်တော်မောင်းခဲ့မယ်”

လင်းထက် ခါးတောင်းကျိုက်ကာ.. ခြံထောင့်မှာ အမေ
ထောင်ထားခဲ့ပုံရသော ထီးကြီးကို ဆွဲထွက်လာခဲ့သည်။ တော်တော်
အကြောမာတဲ့ထီး ဟိုစပါယ်ယာကို ဒီထီးနဲ့ လွှဲရိုက်ခဲ့တာတောင်
ထီးက မကျိုးသေး။

“ဟေ့! . . . ရွေး! . . . ရွေး! . . . ဟေး! . . .”

အမေလည်း ဒီဘဲတွေမရှိမှပဲ နားရပေတော့မည်။ ရောင်း
ပစ်လိုက်ဆိုတော့လည်း သားသတ်သမားလက်ထဲ တွန်းပို့သလိုဖြစ်
မှာစိုးလို့တဲ့။ မွေးလက်စနဲ့ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ရင်း သူတို့အသက်
ကံရှိသရွေ့ထားမယ် ဆိုတော့ကာ. . . ။

အိမ်မှာ သူမရှိလျှင် ဘဲကိစ္စ အမေမှလွဲ၍ ဘယ်သူမှမရှိ။
ဘဲဥစားချင်လျှင်သာ ကိုယ့်ဘာသာ သဘောရှိပြုတ်စားကြပြီး ဘဲစာ
ကျွေးဖို့၊ ဘဲမောင်းဖို့ ဘယ်သူမှစိတ်မဝင်စား။ အငယ်ဆုံးမ တင့်တင့်
နှင့် နို့ညှာမ လဲ့လဲ့က ကျောင်းနှင့်ကျူရှင် အကြောင်းပြသည်။ အလတ်
ကောင်သီဟကတော့ ပေလျက် ဆယ်တန်းလည်း မအောင်၊ အလုပ်
လည်းမလုပ်၊ စားချိန်၊ အိပ်ချိန်နှင့် အပြင်ထွက်လည်ချိန် ကြားမှာ
အသုံးစရိတ်ပြတ်သည့်အခါ. . . အမေမသိအောင် ဘဲဥခိုးရောင်းဖို့
အမေ့အလစ်ကိုချောင်းနေတတ်သော အချိန်တစ်ချိန်သာ အိမ်မှာရှိ
တတ်သည်။

သူကတော့ အဖေအမေ့ ကကတစ်စီးနှင့် ချာချာလည်ပါ
သည်။ ကျောင်းမပြီးခင်ကတည်းက ညပိုင်းထွက်လျက် အဖေ့ကိုကူ
ကာ မောင်းပေးသည်။ အဖေနေမကောင်း၍ နားနေရသည့် နောက်
ပိုင်း သူ ပင်တိုင်ဖြစ်သွားသည်။ မိသားစုပင်မဝင်ငွေက အဖေ့ကား
တစ်စီးသာရှိသဖြင့် လူသာနားချင်နား ကားကိုနားလို့မရ။

ကျောင်းပြီးတော့လည်း ကားနှင့်ရှာနေသော ပုံမှန်ဝင်ငွေ
ထက် တခြားလုပ်ငန်းကသာဖို့ စဉ်းစားလို့မရသဖြင့် သူ၏လုပ်အား
များ ကားနှင့်မြဲသွားသည်။

သည်လထဲမှာ ပြဿနာဖြစ်ချင်တော့ အကြောင်းကဖန်လာ
သည်။ တစ်ချိန်က အဖေကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသော ဦးခင်မောင်က ကား
မရလို့ သူ့ကိုအံ့နာပေးပါဟု တောင်းပန်သဖြင့် ဆီထည့် တစ်သောင်း
ပေးမောင်းလိုက်၍ သူ့အလုပ်အားသွားသည်။

ကွန်ပျူတာနှင့် နိုင်ငံခြားဘာသာစကား သင်တန်းလေး
လည်း တက်ချင်နေချိန် အတော်အနေကျကာ အဆင်ပြေသွား
သည်။ ထိုရက်ပိုင်းမှာပင် မြဘုန်းတို့ လူငယ်သာသနာပြုအဖွဲ့က
ဖိတ်သဖြင့် ညတိုင်းလိုလို သမိုင်းရှိ မြဘုန်းတို့ရပ်ကွက်သို့ ရောက်
သွားသည်။ တစ်ညမှာ ပြဿနာတက်ပြီး ဆေးရုံရောက်ရလေ၏။

လူများ ဖြစ်ချင်လာလျှင် ကံ၏အစီအစဉ်က နေရာအထား
အသို အလွန်တိကျသည်။ ဆက်စပ်ကြည့်လျှင် သိသာသည်။ ပို၍
သိသာသည်က နိုးနိုးဟုခေါ်သော မိန်းမချောလေး. . . ။

အမေကတော့ ထိုမိန်းကလေး ကျေးဇူးကြီးပုံအကြောင်း
ယနေ့အချိန်အထိ ပြော၍မကုန်။ သူမလိပ်စာ အမေ့ကိုပေးထား
သည်ဟု ပြောပါသည်။ ဖုန်းနံပါတ်ပါသော လိပ်စာကတ်လေးဖြစ်
သည်။ အမေ ထုတ်ပြသော်လည်း သူ စိတ်မဝင်စား. . . ယူမကြည့်။

“ဟဲ့သားရဲ့. . . အဲဒီညက အရေးပေါ်သွေးလိုတာကို မိန်း
ကလေးတန်မဲ့ ဖြူဖြူဖျော့ဖျော့ပုံလေးနဲ့ သွေးဖောက်လျှူပေးခဲ့တာ
ဟဲ့. . . သွေးကျေးဇူးဆိုတာ မမေ့ကောင်းဘူး. . . သား. . .”

အဲဒီစကားကို အမေ ထုတ်မပြောလျှင် အဘယ်မျှကောင်း

၄၂ နတ်ရွာစိုး

လေစွဟု တွေးမိသည်။ ယခုမှ . . ကံ၏အစီစဉ်က တိကျစွာ ထားသို့
ခဲ့လေပြီ။

တစ်သက်လုံး မိန်းကလေးနှင့်ကင်းကင်းနေသော လင်း
ထက်ကိုယ်ထဲ မိန်းကလေးသွေးနှင့် အသက်ဆက်လိုက်ရသည်။

ငါ့နှယ်ကွာ . . . ။

“သားရေ . . . မင်း ရွှေ့တွေ မြန်မြန်ဆေးပစ်လေ၊ မကျက်
သေးတဲ့အနာက မေးခိုင်ပိုးဝင်ရင်မခက်ဘူးလား . . သွား . . သွား
ရေမြန်မြန်ဆေး . . ဆပ်ပြာနဲ့ဆေးစမ်း . . . ”

အမေ့အသံကြားမှ အတွေးထဲက ထပြန်လာခဲ့သည်။

“အမေ”

“ဟေ”

“ဟိုမိန်းကလေး လိပ်စာကတ် အမေ့မှာရှိသေးလား”

♣ ငါဟာ

အပြာရောင်ညှုထဲမှာ

အိပ်မက်...အကွဲကြီးကို ထမ်းလာခဲ့တုန်းက...

“လ”ဟာ...ပြုံးစရာ...

ခပ်စိမ်းစိမ်းအရွက်တွေပေါ် ချော်လဲကျ

“အောင်မယ်လေးဗျ”

အော်လည်းမရ

ခေါ်လည်းမထ

အဲ့ဒီတော့မှ...

ချွန်မြတဲ့ခြံစည်းရိုးတွေဟာ

နှင်းဆီနန်းတော်ဆိုတာ

သိလိုက်ရတာပဲ။

အခန်း(လေး)

“ရေခဲရေ... ရေခဲရေ...”

“တောက်တဲ့... တောက်တဲ့...”

“အိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့... ရေအိုးလေးလှုပ်ပါဟေ့”

နားကွဲမတတ် ဆူညံပွက်ထနေသော အသံသေတ္တာကြီးများ နှင့် လွတ်အောင်လျှောက်ရင်း လင်းထက်ရင်ထဲ မကျေမချမ်းဖြစ်မိ သည်။ ပဒေသာပင်လှည့်ရန် ပြင်ဆင်ထားသော ကားကြီးကားငယ် များပေါ်မှ ဟစ်ဟော့၊ ဟစ်ပေါ့ ဂီတသံစဉ်များသာမက လူတစ်ရာမှာ

ကိုးဆယ်ကျော်ကျော်လောက် နားမလည်သော ပြည်ပသီချင်းခွေများ ပါ ဖွင့်ထားသည်။ ဧရာမ အသံသေတ္တာကြီးများ သူ့ထက်ငါ အပြိုင် အဆိုင်တင် အပြိုင်အဆိုင်ဖွင့်ကြ၍ ဘဂ္ဂဒက်ပေါ် နိုင်ငံပေါင်းစုံတပ် ဖွဲ့မှ လေယာဉ်အစင်းလေးရာနှင့် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုကို တွေးမြင်ကာ သွားသည်။

ဝီစီသံ တစ်ခွက်နှင့် ပြေးလွှားကြသူတွေမှာ နဖူးစည်းတွေ လည်စည်းတွေကလည်း ပါသေးသည်။ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဘာတွေလုပ်နေကြသည်တော့ သူမသိ။

လောလောဆယ် တိုးမပေါက် စည်ကားနေသော လူတွေ ကြားထဲမှ လွတ်ထွက်လာအောင် မနည်းရုန်းကန်နေရသည်။ လူသံ၊ ဝီစီသံ၊ ကားအင်ဂျင်စက်သံ၊ မီးစက်အင်ဂျင်သံနှင့် (Sound Box) ကြီးများမှ အသံတွေနှင့် လွတ်ဖို့ကတော့ သိပ်မလွယ်။

ကထိန်အလှူ၊ သိမ်အလှူ၊ . ထိုမျှကြီးမြတ်သော အလှူ အတွက် သဒ္ဓါအင်အားကြီးစွာ ကာလဒါန ပြုကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင် သူတော်စင်တို့ ဒီလိုအလှူပွဲမျိုးအား ဘယ်သောအခါမျှ လက် လွှတ်မခံ။ ရှေးဘုရင်မင်းများ လက်ထက်တော်ကတည်းက ယနေ့ အထိ ခေတ်အဆက်ဆက် အစဉ်အလာမပျက် ခင်းကျင်းခဲ့ကြသော ဘာသာရေးပွဲတော်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် . . လင်းထက်အတွေးထဲမှာတော့ အစဉ်အလာ မပျက်ပေမယ့် ယဉ်ကျေးမှုပျက်သွားပြီဟု ထင်မြင်နေမိသည်။ သူ့မြင် ဖူးသလောက် ဟိုးတုန်းက ကထိန်လှည့်လျှင် မြန်မာ့မူဟန်ခလေ့ ပြည့်စုံစွာမြင်ရသည်။ ချောပေလှပေ အပျိုတော်များ ရိုးရာဝတ်စုံ ဆင်တူ၊ ရောင်တူ ဝတ်ဆင်လျက် ပဒေသာပင်ငယ်များ ကိုင်ကာ

ရှေ့ကထွက်ကြသည်။ သူတို့နောက်က ဒေဝါဝင်း၊ ရာဇာဝင်း ခင်း ကျင်းကာ လိုက်ပါကြပြီးမှ လူပျိုကာလသားများ။ အဖြူရောင် ကော် လာခေါင်းတုံးအင်္ကျီ၊ ပုဆိုးကွက်ဆင်တူဖြင့် ပဒေသာပင်ကြီးများ ထမ်းကာ လျှောက်ကြသည်။

အဲဒီနောက်ကမှ ဒိုးပတ်ဝိုင်း၊ သူငယ်တော်အက၊ မင်းသား အက၊ ဦးရွှေရိုးနှင့် ဒေါ်မိုးအကအား ဒိုးပတ်သံနှင့်တွဲဖက်ကာ ကခုန် တီးမှုတ်ရင်း လိုက်ပါလာကြသည်။ ယခုတော့ . . ဒိုးပတ်ဆရာတို့ အလွန်မျက်နှာငယ်ကြရရှာသော ခေတ်ကြီးဖြစ်သွားသည်။

ဦးရွှေရိုးနှင့်ဒေါ်မိုးနေရာမှာ **Modern Dance** တွေ အစား ထိုးလာကြသည်။ အနောက်တိုင်းဂီတ၊ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ၊ ခုခေတ် ပေါ် ဟော့ရှော့၊ အလန်း၊ အော်တာတွေ၊ ပန်တွေ၊ စကင်တွေ၊ ဗျယ်ထောင်၊ ချိုထောင် သလား၊ မသိတာတွေနှင့် အုပ်စုဖွဲ့ ကောက် ကွေးတွန့်လိမ်ကုန်ကြသည်။

မူးမူးရူးရူး၊ ဝူးဝူးဝါးဝါးနှင့် ဗျာများနေသော ဘာသာရေးပွဲ တော်ကြီးအား မြန်မာ့ရိုးရာအစဉ်အလာဟု ပြောရမှာ ရှက်စရာ ကောင်းပါသည်။ ဒီပွဲပြီးလျှင် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ လှည့်လည်ပူဇော်ပွဲတွေ လာဦးမည်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးတွေရှေ့မှာ ရေခဲရေ ရောင်းကြပေဦးမည်။ အာဘာရာဘာ အော်ရဦးပေမည်။ ဒွန်တလွန် ဒန် ပြကြလိမ့်မည်။

လူတွေ . . မသိလို့ဘဲလုပ်တာလား သိလျက်နဲ့ပဲ လုပ်တာ လား။ သေချာတာကတော့ ဘာသာရေးအသိအမြင်နှင့် ကျင့်ဝတ် ကျင့်ထုံးတွေကို ပျော်လုံးပျက်လုံးတွေနှင့် ရက်ရက်စက်စက် ချောက် ချက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လင်းထက် တိုးရင်းထွက်ရင်းနှင့် ကထိန်လှည့်မည့် ယာဉ် တန်းကြီးကို ကျော်လွန်ကာ မြဘုန်းတို့ရှိနေသော ဖြစ်မြောက်ရေး ကော်မတီမဏ္ဍပ်သို့ ရောက်ရှိကာသွားသည်။

“ဟာ... လင်းထက် တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ အချိန်မီ ရောက်လာလို့ ငါတို့ထွက်တော့မှာကွ... ”

“ထွက်သွားတာမှ ကောင်းဦးမယ်ကွာ... ဟူး... ဟူး... ရေတစ်ခွက်လောက်”

“ဟေ!... ဪအေး... ရော ဒီမှာရေဘူး မင်းမလိုက်ဘူး လား”

“ငါမလိုက်ချင်တော့ဘူး စိတ်ပျက်စရာကြီးကွာ”
မြဘုန်းရောက်လာပြီး...

“အာ!... ဘယ်နှာကြီးတုန်းဟ၊ ဒါကုသိုလ်ရေးလေကွာ”
“မှန်ပါတယ်... မင်းတို့ကုသိုလ်က နတ်ပြည်အတွက်လား ငရဲပြည်အတွက်လား ဆိုတာတော့ ခွဲခြားဖို့လိုတယ်”

“ဟာ... ဒီကောင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲကွာ... လာ လာ...”

“မြဘုန်းက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ မဏ္ဍပ်နောက်ရှိ ဝေဖြိုးတို့ အိမ်ထဲ ခေါ်ဝင်ကာသွားသည်။

“မင်းကွာ... ကိုယ့်အချင်းချင်းက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး ကွာ၊ တခြားလူတွေကြားကုန်ရင် စကားများရမယ်”

ညွှန့်ခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုက်လိုက်သည်နှင့် ဝေဖြိုးရောက်လာ ကာ...

“ဘာသောက်မလဲ လင်းထက် ကော်ဖီလား၊ အအေးလား”

“အအေးတစ်ခွက် သောက်ချင်တယ်”
ဝေဖြိုး နည့်ခန်းအတွင်းဘက် လှမ်းကြည့်ပြီး...
“ညီမလေး... အအေးတစ်ခွက်ကူညီပေး”
ပြီးမှ လင်းထက်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ...
“မင်း ကျန်းမာရေးအခြေအနေရော အိုခေရဲ့လား”
“ငါအခု ကားပြန်ထွက်နေပြီ၊ ဒီထဲဝင်လို့မရလို့ လမ်းထိပ်မှာ ခုတ်ထားခဲ့တယ်”

“ကောင်းတယ်၊ မင်းအခု လိုက်မှာမဟုတ်လား... ငါတို့ ကားတစ်စီးထပ်ခေါ်ရမှာ မင်းကားကိုပဲ သုံးလိုက်မယ်၊ တခြား မဟုတ်ဘူး ငါတို့အုပ်စုအတွက်ပဲ”

“ငါလိုက်ဖို့လာတာပါ... ငှားစရာမလိုဘူး၊ ငါလည်း ကား အလှူပါချင်တာ ဒါပေမယ့် အခုမလိုက်ချင်တော့ဘူး၊ ကားလိုတယ် ဆိုရင်လည်း ဒီမှာသေ့... မင်းလည်းမောင်းနိုင်တာပဲ ယူသွားကွာ ငါဒီကပဲ မင်းတို့ပြန်လာအောင်စောင့်မယ်”

“ဟာ... အဲ့ဒီလိုတော့ မလုပ်နဲ့လေကွာ”

“ငါစိတ်မပါဘူး ဝေဖြိုး... ငါတစ်လမ်းလုံး စိတ်ကူးယဉ် လာတဲ့ ကထိန်လှည့်တဲ့ပွဲက ဒါမျိုးမဟုတ်ဘူး”

လင်းထက် ဘာပြောချင်မှန်း ဝေဖြိုးသိပါသည်။ မြဘုန်း နှာခေါင်းရှုံ့နေတာကိုလည်း ဝေဖြိုးမြင်သည့်အတွက်...

“ငါ သဘောပေါက်တယ် လင်းထက်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ခေတ်နဲ့ သူဆိုတော့ ငါတို့နားလည်ပေးလိုက်မယ်လေကွာ... နော်၊ အဓိက ငါတို့ဆရာတော်တွေဆီ လူဖွယ်ဝတ္ထုနဲ့ ကထိန်သင်္ကန်းကို အနောက် ကပ်နိုင်ဖို့ပဲမဟုတ်လား၊ အဓိကက အဓိကပါပဲကွာ ကျန်တာတွေ

တွေးမနေနဲ့”

“ကိုကို. . . အအေးရပြီ”

“အေး. . . ညီမလေး ကျေးဇူးပဲ၊ ကဲ. . . လင်းထက် အမော ပြေလေးပေါ့ကွာ၊ ငါ့ညီမလေးက သံပုရာရည်လက်ဖျော်မှာ ရှယ်ကွ အဟဲဟဲ. . . ”

“ကိုကို”

“ဟေ. . . ညီမလေး ဘာလဲ”

“ညီမလေး မေ့သွားတယ် ဒုက္ခပါပဲ”

“ဘာကိုလဲ. . . ”

လင်းထက် လှမ်းမော်ကြည့်ရင်း အအေးတစ်ဝိုက်လိုက်သည်။

“ညီမလေး ပါပို့ကို သန်းချပေးပြီး လက်ဆေးမလို့ ထွက်လာ တာ ကိုကိုက အအေးဖျော်ခိုင်းတော့ မေ့ပြီးလက်မဆေးမိဘူး. . . ”

“ဖူး! . . . ”

“ဟာ. . . ဒီကောင်ကွာ မျက်နှာတွေစင်ကုန်ပြီကွ”

ဝေဖြိုးဘာပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားပြီး မြဘုန်းကို တစ်သျှူး လှမ်းပေးလိုက်ပြီး အအေးဖန်ခွက် ပြန်ယူကာ. . .

“ရော့. . . ရော့. . . ဒါသွန်ပြီး လက်ဆေးပြီးမှ တစ်ခွက်ထပ် ဖျော်. . . ငါ့နှယ်ကွာ. . . ဪ. . . လင်းထက်. . . ရော့. . . ရော့ ရေနဲ့ ပလုတ်ကျင်းလိုက်”

“ရတယ်. . . တစ်ဝက်ကမျိုချပြီးနေပြီ ကျန်တာလေးပဲ ဖူးခနဲ ထွက်သွားတာ”

“ဆောရီးကွာ. . . တကယ်ပါ”

“ရတယ်၊ ကဲ. . . မင်းတို့နောက်ကျနေမယ်”

“ခနစ်နာရီမှ စပြီးလှည့်မှာ အခု ခြောက်နာရီပဲရှိသေးတယ်”

“မင်းလိုက်ခဲ့ကွာ လင်းထက် လုပ်မနေနဲ့”

မြဘုန်း မအီမလည်သံကြီးနှင့်ပြော၍ လင်းထက်က. . .

“ငါက ရှက်တတ်တယ်မြဘုန်း၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုစိတ်နဲ့ လှည့်လည်ရင် တခြားဘာသာဝင်တွေလည်း ကြည့်ကြမှာပဲ၊ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဆိုတာ ဒီလိုသရုပ်ပျက်ယဉ်ကျေးမှုလားဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ ခပ် နှိမ်နှိမ်လေး ပြုံးကြည့်ကြတော့မှာလေကွာ၊ ဟိန္ဒူပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အစ္စလာမ် ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခရစ်ယာန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့အချိန်ထိ ရိုးရာမပျက်သလို ယဉ်ကျေးမှုလည်းမပျက်ကြဘူး၊ ငါတို့က ပျက်နေကြတာကြီးနဲ့ မလှ တဲ့အထုပ် ရွာလည်ပြသလိုချည်း ဖြစ်မနေဘူးလား၊ မင်းတို့ စဉ်းစား ကြည့်ကြပါ. . .

တစ်နှစ်လုံးမှာ တစ်ရက်ကျင်းပတဲ့ ဘာသာရေးပွဲကြီးမှာ တစ်ခါလောက် မယဉ်ကျေးနိုင်ကြတော့ဘူးလား၊ ဒါခေတ်ပဲ ဆိုပြီး ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကိုယ် အလွဲသုံးစားလုပ်ပစ်တာ မလွန်လွန်းဘူးလား၊ အခု ငါတို့ဘာသာဝင်တွေ ဘာသာရေးအခြေခံစိတ်ဓာတ်တွေ ချည်နဲ့ လာတော့ ဘာဖြစ်လာသလဲသိလား”

မြဘုန်း နှုတ်ခမ်းကြီးထော်ထားသော်လည်း ဘာမှမဖြေ. . . ဝေဖြိုးကတော့ ငြိမ်ပြီးနားစွင့်ကာနေသည်။

“အခု တို့ဘာသာဝင်တွေ တခြားဘာသာတွေရဲ့ စည်းရုံး သိမ်းသွင်းမှုကို ခံနေရတယ်၊ မုန့်ကျွေးတယ်၊ အစာရေစာပေးတယ်၊ အဝတ်အထည် အထောက်အပံ့ အကူအညီတွေပေးတယ်၊ တဖြည်း ဖြည်း သူတို့ဘာသာထဲရောက်အောင် ဆွဲခေါ်ယူကြတယ်၊ တစ်ချို့ ဘာသာဝင်က ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်နဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားပြီး ကိုယ့်ဘာသာ

ဝင်ဖြစ်အောင် ဆွဲဆောင်တယ်။ ကျောင်းတက်နေတဲ့ကလေးရဲ့ လိုအပ်ချက်ကိုဝင်ဖြည့်ပြီး ဘာသာရေးလှုပ်ရှားမှုတွေ အဖွဲ့လိုက်လုပ်ကြတယ်...။

ငါ့အဒေါ်တွေနေတဲ့ရပ်ကွက်က မူလတန်းကျောင်းကလေးဆိုရင် အရင်ကဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ခုနစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းရှိပြီး အခြားဘာသာဝင် သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းပဲရှိတယ်။ အခု... ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကလေး သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း အခြားဘာသာဝင် ခုနစ်ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း ဖြစ်သွားတယ်...။

ရခိုင်ပြည်နယ် ပြဿနာကိုကြည့်ဦး နိုင်ငံခြားသားတွေက ငါတို့တိုင်းရင်းသားပြည်နယ်ကို သူတို့တိုင်းရင်းသားပြည်နယ်အဖြစ် ပြောင်းလဲပစ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ပြီး လှုပ်ရှားနေကြတယ်။ ဒါက ရခိုင်မှာ တင်လား... မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးမှာကော ဘယ်လိုအခြေအနေတွေဖြစ်နေပြီလဲ။ ငါတို့ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ပိုင်ဆိုင်လာတဲ့ မြေတွေ နိုင်ငံခြားသားပိုင်တဲ့မြေအဖြစ် ဘယ်လောက်တောင် ဆုံးရှုံးသွားရပြီလဲ...။ ဒါတွေကို မင်းတို့သတိထားမိကြရဲ့လား...။

ခုန်လိုက်ပေါက်လိုက် စားလိုက်သောက်လိုက်နဲ့ပဲ အချိန်ကုန်နေကြရင်း ကိုယ့်ဘာသာ၊ ကိုယ့်သာသနာ၊ ကိုယ့်မြေကိုယ့်ရေကို မျိုးချစ်စိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်ကာကွယ်တာမျိုး မလုပ်ကြရင် ဘာမှမကြာတော့တဲ့ အချိန်ကာလတစ်ခုမှာ နိုင်ငံခြားသားတွေက ဒါမင်းတို့မြေမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ပင်လယ်ထဲကန်ချကြတော့မယ်ကွ ရှင်းလား...။

‘မြေမျိုလို့ လူမျိုးမပျောက်၊ လူမျိုးမလူမျိုးပျောက်မယ်’ ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကြောင့် သူတို့က မဟာဗျူဟာ၊ နည်းဗျူဟာတွေ ပြောင်းလာတယ်။ လူလည်းမျိုမယ်... မြေလည်းမျိုမယ်၊ မြေရသလောက်

လိုက်ဝယ်ပြီး မြေပိုင်ဆိုင်မှုတွေ စုဆောင်းနေတယ်။ ငါထင်တာမမှားဘူးဆိုရင် သိပ်မကြာခင်မှာ ဒီမိုကရေစီချစ်တီးခေတ်ကို ရောက်တော့မယ်။ ဟိုးတုန်းက... လည်း၊ နွား၊ မိန်းမ အကုန်သိမ်းတယ်။ အခုတိုက်တွေ၊ ကားတွေ၊ ဘာသာရေးတွေပါ သိမ်းတော့မယ်”

မြဘုန်း ရှုခနဲ နှာမူတ်သံကြီးနဲ့...

“ဟုတ်ပြီလေ... အဲဒါ ငါတို့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ တုတ်ဆွဲဓားဆွဲပြီး ထွက်ရိုက်ရမှာလား၊ ဒီလိုဖြစ်သွားတာ အခုမှဖြစ်တာလား ဘယ်တုန်းကတည်းက ဖြစ်လာတာလဲ...။ ဒီပြဿနာကြီးက ငါအော်တာလုပ်မှပဲ အပြစ်ရှိတာလား... ချီးပဲကွာ”

ပြောရင်း အားပါပြီးထရပ်တဲ့မြဘုန်းကို လင်းထက် ပြုံးပြပြီး လက်ဆွဲကာ ပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။ အသာတကြည်တော့မဟုတ်ဆောင့်ဆွဲကာထိုင်ခိုင်း၍ မြဘုန်းလက်မောင်းထဲ ‘ဗြဲတ်’ခနဲ မြည်ကာ ရွံ့မဲ့သွားသည်။

“ငါတို့ဗုဒ္ဓဘုရားက လူမိုက်အားပေးမလုပ်ဘူးကွ၊ ရန်သူတွေပြုမှု... ဒေါသနဲ့ဖြေရှင်းမှုကို လူမိုက်တွေလို့ ဆုံးမတယ်။ ဘုရားက မေတ္တာနဲ့ပဲ အနိုင်ယူတယ်။ အောင်ခြင်းရှစ်ပါးက သက်သေပြနေတယ် ငါတို့လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုမလေ့ မပျောက်အောင်ထိမ်းသိမ်းမယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းအောင် ကြိုးစားရမယ်။ ဘာသာရေးအခြေခံကောင်းတွေရှိအောင် လုပ်ရမယ်။ ဟိုးတုန်းက ရှေးလူကြီးတွေ ဆုံးမစကားရှိခဲ့တယ်၊ ‘ပထမအရွယ်မှာ ပညာရှာ၊ ဒုတိယအရွယ်မှာ ဥစ္စာရှာ၊ တတိယအရွယ်မှာ တရားရှာ’ တဲ့... အဲဒါမင်းတို့လည်း ကြားဖူးမှာပါ... အဲဒီစကားက အဲဒီခေတ်အတွက်ပဲ မှန်တယ်။

ဒီဘက်ခေတ်အတွက် သိပ်မမှန်ချင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ... အဲဒီခေတ်က လူတွေမှာ သီလမြဲကြတယ်၊ ပင်ကိုယ် ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းကြတယ်၊ ရုပ်ဝတ္ထုဆွဲဆောင်မှု သိပ်မရှိလှဘူး၊ ကမ္ဘာကြီးက ကျယ်တုန်းပဲ...။

ပထမအရွယ် ပညာရှာချိန်မှာလည်း ဗကဘုန်းတော်ကြီး ပညာရေးနဲ့ အပြင်အရပ်ဘက်တွေမှာလည်း ဘာသာရေးအခြေခံ ပညာကို ထည့်သင်တယ်၊ အပြင်အောင်ခြင်း... အတွင်းအောင်ခြင်း ဆိုတာမျိုးတွေရှိတယ်၊ သူတို့တွေ ဒုတိယအရွယ်ရောက်လာတော့ ကိုယ်ကျင့်တရားနဲ့ ဘာသာရေးအခြေခံပြည့်စုံလို့ သမ္မာအာဇီဝ၊ သမ္မာလောဘနဲ့ စီးပွားရှာကြတယ်၊

ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ တတိယအရွယ်ရောက်လာလို့ တရားရှာ တော့လည်း သေချာပေါက် တရားတွေ့မှာပဲလေ၊ အခုခေတ်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာ ကမ္ဘာကြီးကျဉ်းသွားပြီ၊ ယဉ်ကျေးမှု စီးဆင်း မှု... ခေတ်ကာလပြောင်းလဲတိုးတက်မှု အရမ်းမြန်နေပြီ၊ ရုပ်ဝတ္ထု ဆွဲဆောင်မှုတွေ နေရာအနှံ့ကနေ မြူဆွယ်နေကြပြီ၊

ကျောင်းတွေမှာ လူငယ်နဲ့ ဗုဒ္ဓဓမ္မယဉ်ကျေးမှုဆိုတာကို တာဝန်သိလူပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမ ပူးပေါင်းပြီး အခါအားလျော်စွာ သင်ပေးနိုင်တာကလွဲလို့ ဘာသာရေးအခြေခံတဲ့ တရားဝင်သင်ကြား မှုစနစ် မရှိဘူး၊ ပြောရရင် ပထမအရွယ်သာ လွန်မြောက်လာတယ် ဘာသာရေးအခြေခံ မကောင်းခဲ့ဘူး၊

အဲသလိုလူတွေ ဒုတိယအရွယ်မှာ စီးပွားရှာတော့ မတော် လောဘတွေနဲ့ ရှာကြတယ်၊ မသမာမှုတွေ များလာတယ်၊ ဒီလိုလူ တွေ တတိယအရွယ်တရားရှာတော့ရော တွေ့ဦးမှာတဲ့လား... စဉ်း

စားလေ၊ အဲဒီတော့ ဒီခေတ်မှာ ပထမအရွယ်ကတည်းက တရားရှာ တတ်အောင်သင်ပေးမှ တော်ကာကျမယ်၊

အဲဒါကြောင့်လည်း ဆရာတော်တွေက ကလေးတရားပွဲ တွေ၊ ယဉ်ကျေးလိမ္မာသင်တန်းတွေ လုပ်ပေးနေတာ၊ ဘာသာရေး အခြေခံကောင်းတွေ မျိုးစေ့ချပေးနေတာ၊ ငါတို့ခေတ်မှာ ငါတို့ တာဝန်ပဲ၊ မမှန်တာကို မှန်နိုင်သမျှမှန်အောင် ကိုယ်ကအစ ကိုယ့် ပတ်ဝန်းကျင်အထိ တတ်စွမ်းသရွေ့ ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းကြမယ်၊ အဲသ လောက်မှမလုပ်ရင် ငါတို့မှာအပြစ်ရှိတယ်၊ အမျိုးဘာသာ သာသနာ အတွက် တာဝန်ရှိလျက် ပျက်ကွက်နေတဲ့ အပြစ်ပဲ...။”

လင်းထက် မောသွားပြီး ဘယ်အချိန်က လာချပေးထားမှန်း မသိသော သံပုရာရည်ကိုယူကာ အားပါးတရ မော့သောက်ပစ်လိုက် သည်။ ဖန်ခွက်ပြန်ချရင်း မြဘုန်းကို မသိမသာအကဲခတ်ကြည့်တော့ မြဘုန်းအကြည့်တွေ အပြင်ဘက်ပို့လွှတ်ကာ တွေဝေနေပါသည်။ ဝေဖြိုးကတော့ တွေးဆဆင်ခြင်သလို လုပ်နေပြီးမှ...။

“အေးကွာ လင်းထက် ကျေးဇူးပဲ၊ ဒီနှစ်ကထိန်ပွဲမှာ တန်ဖိုး ရှိတဲ့စကားကို ကြားလိုက်ရပြီကွာ၊ ငါတစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်... ကတိလည်းပေးမယ် လင်းထက်”

“အင်း”

မြဘုန်းလှည့်ကြည့်သည်။

“လောလောဆယ် အခြေအနေကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ပြုပြင် ပြောင်းလဲပစ်လို့ မရတော့ဘူး၊ အားလုံးအသင့် ဖြစ်နေကြပြီ၊ ဒီနှစ် ပြီးလို့ နောက်နှစ် မင်းလာကြည့်လိုက် တကယ်ကို ခိုးရာယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးနဲ့ ညီညွတ်တဲ့ပွဲကို မင်းမြင်စေရမယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ညက တရားပွဲ

၅၆ နတ်ရွာစိုး

မှာလည်း ဆရာတော်က ဗမာတွေစည်းကမ်းရှိ သတိချပ်ကြဖို့ ဟော
ခဲ့တယ်။ ကြာတယ်ကွာ အခုလာမယ့် နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူပွဲကနေစပြီး
ယဉ်ကျေးမှုစံတစ်ခုဖြစ်အောင် စလုပ်မယ်လို့ ငါ ကတိပေးတယ်”
ထိုစဉ်မြဘုန်းက...

“မင်းစွပ်ပြီး အာမခံမနေနဲ့... ဒါ အဖွဲ့အစည်းနဲ့လုပ်တာ
ကွာ၊ အရာအားလုံး မင်းသဘောအတိုင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလေကွာ”

“ဟုတ်ပြီ... အခုမင်းသဘောထားကရော ဘယ်လိုလဲ၊
လင်းထက်ပြောတာကို လက်ခံလား”

“ငါ... ငါကတော့ လက်ခံပါတယ်၊ မမှန်တဲ့စကားမှ မဟုတ်
ပဲ”

“အေး... အဲ့ဒါပဲ... ငါတို့စည်းရုံးဖျောင်းဖျရမယ်၊ ကဲ...
သူငယ်ချင်း နောက်ပွဲတွေမှာ မင်းသူငယ်ချင်းတွေ မှန်ကန်တဲ့ခွန်အား
နဲ့ လုံ့လထည့်နိုင်အောင် ဒီပွဲမှာ သည်းခံပြီး လိုက်အားပေးပါဦးကွာ
နော...”

ဆိုတော့လည်း သူမငြင်းနိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ရလေ
တော့၏။

“သွားကြမယ်... မတ်တင်းဖြစ်နေပြီ”

♣ ဘဝဆိုတာ

ကံဆရာ...ရေးဝပ်ပြီး

လောကဝှေ့သတ်...နဲ့

ဆူး...နှစ်ထပ်ခြားကလေးကလေးဖြစ်စေ၊

အဲဒီလမ်းကို...

ပန်းဒဿနနဲ့နဂါးသွားရဲရင့်

“နှင်းဆီလမ်းခြား...”ရိပ်ပြောရအေး...

ကျွန်တော်ခံစားကြည့်ရင်စေ၊

အခန်း(ငါး)

“အမေစောရှိလားဟင်...”

ခြံတံခါးဝကနေ အရဲစွန့်မေးလိုက်ပြီးမှ မြင်လိုက်ရတဲ့ အဆိုပ် အယောင်တစ်ခုကြောင့် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်ပြီး သူမ ချက်ချင်းပြန် လှည့်ဖို့ မျက်နှာအလွဲ။

“အစ်မ ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်တာလဲ”

သူမ အသက်မရှူဝံ့သေးဘဲ မရဲတရဲ ပြန်လှည့်ကြည့်ရသည်။ သို့မှပင် သူနှင့်ခပ်ဆင်ဆင်တူပြီး သူ့ထက်ငယ်မည်ရှင်ရည်ကြောင့်

အနည်းငယ်စိတ်သက်သာရာရကာ . . .

“အမေစော ရှိလားဟင် . . .”

“ဪ . . . အမေရှိပါတယ်၊ ဝင်ပါခင်ဗျ၊ အမေ ဧည့်သည်”
ကောင်လေးက ခြံတံခါးဖွင့်ရင်း အိမ်ဘက်သို့ အသံမြှင့်ကာ
ခေါ်လိုက်သည်။

အမေစောရှိနေလို့ တော်သေးပါရဲ့လို့တွေးပြီး သူ့ရှိနေမ
လားဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် . . .

“ကိုလင်းထက်ရော ရှိလား . . .”

“အစ်ကိုကြီး မရှိဘူးခင်ဗျ . . . ကားထွက်နေတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟဲ့! . . . သမီးလေး . . .”

ဒေါ်ခင်စော ဝမ်းသာအားရလေး ပြေးထွက်လာကာ ကြိုရှာ
သဖြင့် သူမလည်း စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုအားလုံးမေ့ကာ အမေစော
လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

နွေးထွေးမှု . . . ။

တစ်ခဏလုံး သူမစိတ်ထဲက ဘာလိုနေမှန်းမသိသော ခံစား
မှုများ ရုတ်တရက်ပြည့်စုံသွားသလို ခံစားရကာ အချုပ်အနှောင်
တစ်ခုမှ ရုတ်ချည်းလွတ်ထွက်သွားသလို မြောက်ကြွနေမိသည်။
တစ်ချိန်တည်းမှာပင် အဝေးကြီးပျံသန်းလာရင်းက နားခိုစရာတစ်ခု
ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသလို ပျော်ရွှင်နေပြန်ပါသည်။

“အမေမျှော်နေတာ သမီးရဲ့၊ သမီးလေး တစ်ရက်တော့
ရောက်လာမှာပဲလို့ . . . အဟင်းဟင်း၊ လာ . . . ထိုင် . . . သီဟရေ”

“ဗျာ . . . အမေ”

“ကော်ဖီဖျော်စမ်း . . . မုန့်ပါယူခဲ့”

“ဘာမှမလုပ်ပါနဲ့လား အမေစောရယ်၊ သမီးအားလုံးပြည့်စုံ
နေပါပြီ”

“မဟုတ်တာ . . . ထမင်းစားမလား၊ အမေ့လက်ရာလေး
စားဖူးအောင်လေ”

“နောက်တစ်ခါမှပဲ စားပါမယ် . . . အဟင်းဟင်း . . .”

ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖျာနှင့်ထိုင်ရ၍ သူမဝတ်လာသော စကတ်
အတိုလေးက သူမအတွက် အနေကျစရာဖြစ်နေသည်။ ဒါကို ဒေါ်
ခင်စောသိပြီး နံရံဘေးချထားသော သူမဘေးလွယ်အိတ်ကို လှမ်း
ယူကာ သူမပေါင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။

“အငယ်ကောင်က အကြီးကောင်လိုမဟုတ်ဘူး သမီးရဲ့
ရုပ်ပြာပြာနဲ့၊ တော်ကြာ . . . ဧည့်သည်ရဲ့အိတ်ကို တက်နင်းနေမှဖြင့်
အဟင်းဟင်း . . .”

“ကျေးဇူးပါ အမေ . . . အမေစော . . .”

“ရတယ် . . . အမေလို့ခေါ်ရင် ပိုတောင်ကြိုက်သေး”

“အမေ . . . ကော်ဖီနဲ့မုန့်”

“ဟဲ့ . . . ဖြည်းဖြည်း၊ ငါ့နယ် . . . ပေးပေး . . . ငါ့ကိုပေး”

“အမေ . . . ရေနွေးငွေ့လည်း မရောက်သေးဘဲနဲ့”

“မရောက်ရင်ယူလာလေ သားရယ်”

“ဟုတ်”

“အဲ့ဒါသာကြည့် သမီးရေ . . . အမေ့မှာ သားသမီးလေး
ယောက်မွေးထားတာ လင်းထက်တစ်ယောက်ပဲ စိတ်တိုင်းကျဖြစ်
တယ်၊ ကျန်တာတွေကတော့ အမြင်ပဲ . . . သူ့နာမည်က သီဟတဲ့

သူ့အောက်ကမိန်းကလေး လဲ့လဲ့တဲ့ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းဖြေမှာ၊ အငယ်ဆုံးမ တင့်တင့်က ရှစ်တန်း”

“သူတို့တွေရော. . .”

“ကျောင်းသွားနေကြတယ်လေ”

“အစ်မ ရေနွေး”

“အေး. . . မောင်လေး ကျေးဇူးပဲ”

သီဟ ရေနွေးဗန်းချပေးရင်း ဝင်ထိုင်သဖြင့်. . . သူမက ပဋိသန္ဓာရစကား ပြောမိသည်။

“မောင်လေးရော ကျောင်းပြီးပြီလား”

“ကျွန်တော်လား. . . ဟဲဟဲဟဲ. . .”

သီဟ ရယ်ကျဲကျဲလုပ်နေ၍ ဒေါ်ခင်စောက. . .

“ပြီးပြီလေ သမီးရဲ့၊ အပြီးကိုပြီးလိုက်တာ ဆယ်တန်းနှစ်ခါ ကျပြီး ဆက်မဖြေတော့ဘဲ ဆက်လေနေတာလေ၊ ခါတိုင်း အိမ်ကပ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အခုက အသုံးပြုတ်နေလို့ မအေလစ်ရင် ဘဲဥခိုးရောင်းမလို့ အိမ်မြဲနေတာ”

“ဟာ. . . အမေရာ ကြားစရာမရှိ၊ ကြံဖန်ကြားနေလိုက်တာ”

“မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်. . . ဟဲဟဲဟဲ. . .”

“အဟင်းဟင်း. . . ခစ်ခစ်ခစ်. . . သီဟက ပျော်တတ်တယ်နော်”

“အပျော်လွန်နေတာ သမီးရဲ့. . . သူ့အဖေလည်းမရှိတော့ အမေလည်း မပြောနိုင်တော့ဘူး”

“အလုပ်ရော လုပ်နေပြီလား”

“ဘာကိုမှ မလုပ်တာ”

“ဟုတ်လား လုပ်ချင်ရင် မမတို့ရုံးမှာ ဝန်ထမ်းလို့နေတယ်လုပ်မလား”

“ပင်ပန်းလား. . . အစ်မ”

“အဟင်းဟင်း. . . အလုပ်ကတော့ သက်သာတယ်လို့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် မောင်းလေးက ဆယ်တန်းဆိုတော့ ရုံးအကူပေါ့၊ ဖုန်းအော်ပရေတာ ထိုင်ရမယ်၊ စာဝင်စာထွက်တွေ စိစစ်ပေးရမယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ ကွန်ပျူတာတော့ နည်းနည်းပိုပြီး လေ့လာရမယ် ထင်တယ်”

“လစာရော အစ်မ. . .”

“အင်း. . . အခြေခံလစာကတော့ ခြောက်သောင်းပေါ့”

“လုပ်ပါလားသား၊ ဒီလိုမျိုးအဆင်သင့် ဘယ်မှာရနိုင်မလဲ၊ မင်းအစ်ကိုလိုလည်း ကားမမောင်းနိုင်၊ အလုပ်ကြမ်းလည်း မလုပ်နိုင်နဲ့ မင်းကြောင့် အမေအသေဖြောင့်မှာမဟုတ်ဘူး”

“အင်းပါ အမေရ. . . သားစိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ ခက်တာက အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ ကွန်ပျူတာ အမေရ. . . သားမှ. . .”

“ဒါလည်း လုပ်ရင်းသင်ရမှာပေါ့ မောင်လေးရဲ့၊ လုပ်ကြည့်မလား. . .”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော်အကြောင်းပြန်ပါ့မယ်၊ မမရုံးလိပ်စာကရော”

“အဲဒါ အမေစောကိုပေးထားတယ်၊ တစ်ဖက်က ရုံးလိပ်စာနောက်ကျောဖက်က ဂေဟာလိပ်စာလေ. . .”

“အဲ. . . အဲဒါ မနက်က လင်းထက်တောင်းလို့ ပေးလိုက်ပြီ သမီးရဲ့”

“ရှင်. . .”

သူမရင်တွေ ဒိတ်ခနဲ ခုန်လှုပ်ကာသွားသည်။
လူမိုက်အားမပေးတဲ့ ဒီလူကြီးက လူမိုက်မ လိပ်စာကို ဘာ
အတွက်လဲ. . .။

“သမီး. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်. . . ဪ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဟိုလေ. . . သမီး မောင်
လေးကို တစ်ခုထပ်ပေးခဲ့မယ်”

ထို့နောက် သူမဘေးလွယ်အိတ်ထဲက လိပ်စာကတ်လေး
တစ်ခုထုတ်ကာ ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် ဒေါ်ခင်စောက. . .

“ဒါနဲ့ ဂေဟာဆိုတာက သမီးနေတဲ့အဆောင်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်. . . အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးဌာနပါ အမေ. .
ခရစ်ယာန်သာသနာပြု မာမီကြီးတွေ ဖွင့်ထားတာပါ. . . မိဘမဲ့
မိန်းကလေးတွေ အားကိုးရာမဲ့ မိန်းကလေးတွေကို ဘဝရပ်တည်နိုင်
အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးတာပါ။ ပြောရရင် သမီးအတွက် ဂေဟာ
က မိဘပါပဲ။ သမီး(၃)နှစ်သမီးလောက်ကတည်းက အဲ့ဒီကိုရောက်ပြီး
အဲ့ဒီမှာပဲ ကြီးပြင်းခဲ့တာပါ။ ခုချိန်ထိ အဖေအမေ ဘယ်သူဘယ်ဝါ
ဆိုတာ မသိသေးပါဘူး အမေစောရယ်၊ မာမီကြီးပြောပြသလောက်
ကတော့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လမ်းမှာငိုနေတာတွေ့လို့ ခေါ်
လာပြီး ပို့ခဲ့တာလို့ပဲ သိရပါတယ်”

ဒေါ်ခင်စော ငေးငိုင်နေတာကို သူမ သတိထားမိပြီး. . .

“အမေစော. . .”

“ဟေ”

“အမေ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလားဟင်. . . သမီး လူကြီး
စိတ်မချမ်းသာအောင် ပြောမိပြီထင်တယ်”

“အို. . . မဟုတ်တာ သမီးရယ်”

ဒေါ်ခင်စော ငြင်းပေမယ့် ဝေ့ဝဲလာသောမျက်ရည်တို့ကို
ပုတ်ခတ်ဖျောက်ဖျက်နေမှန်း သိသာသည်။ သီဟက. . .

“ကျွန်တော်တောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားတယ် အစ်မရဲ့၊
တကယ်လုံးဝကို ထင်မထားတာ. . . အစ်မ ဘယ်လောက်များ အား
ငယ်လိုက်မလဲဗျာ”

“လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ မောင်လေးရယ်. . . ကံစေရာပေါ့၊
ဒီဘဝက မမအတွက် ပုံမှန်ဖြစ်နေတာပါ သိပ်မထူးခြားပါဘူး”

“ဪ. . . အစ်မ. . . ကော်ဖီသောက်ဦးဗျ၊ မုန့်လည်းစား
ကိုကြီးနဲ့တွေ့ဦးမလား. . . ကိုကြီးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ဟင့်အင်း. . . မောင်လေး၊ အစ်မ အမေစောကို သတိရလို့
ဝင်လာတာပါ”

“တခြားကိစ္စရှိလား သမီး. . . ဘာမှအားမနာနဲ့နော်”

“အို. . . မရှိပါဘူးရှင်၊ ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ သမီးတို့ဂေဟာမှာ
ပို့ထားတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ အမေရှိတယ်လေ၊ ပထွေးက နည်းနည်း
ဆိုးနေလို့ဆိုပြီး လာပို့ထားတာ၊ အဲဒါသူ့အတွက် သူ့အမေဆီ ခုလိုပဲ
လာလာပြီးအကြောင်းကြားပေး၊ စာတို့ ဖုန်းတို့ အဆက်အသွယ်လုပ်
ပေးတာပါ။ ဟိုတစ်ခေါက်ကလည်း အဲ့ဒီကိစ္စနဲ့လာရင်း ပြဿနာဖြစ်
ရတာပါ”

“ဪ. . . ဘယ်သူများပါလိမ့် အမေများသိမလား”

“ဒေါ်ထားရီတဲ့ . . ရွှေပြည်စိုးလမ်းမှာနေတာ”

“ဟာ . . သိတာပေါ့၊ အမလေး မိထားအတွေး အရမ်းမှန်တယ်၊ သူယူတဲ့ယောက်ျားက တကယ့်ကို ငမူး . . တဏှာရူး . . အိုဟုတ်တာပေါ့၊ ထားရီသမီး ခင်မေက အပျိုပေါက် ချောချောလေး”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ စာလည်းတော်တယ်၊ အရမ်းလည်း လိမ္မာတယ်”

“ဟုတ်ပ . . ဟုတ်ပ . . မအေအပေါ်မှာ သိတတ်လိုက်တာလည်း အရမ်းပဲ၊ ဟိုဟာကြီးရန်က လွတ်သွားတာပဲ တော်လှပြီ၊ သူသာ ပွေးတာ သူမိန်းမကျတော့ သဝန်တိုတတ်လိုက်တာမှ . . ”

“အဟင်းဟင်း . . အခုလည်း အဲဒီပြဿနာလေ၊ ခင်လေးက သူ့အမေဆီ သတိရလို့ ဖုန်းဆက်တာ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဖုန်းပြောပါတယ်ဆိုပြီး ရိုက်နှက်နေလို့ သမီးကိုယ်တိုင်ပဲ လာပြောပေးနေရတာ”

“အင်း . . သမီးဒုက္ခလည်း မသေးပါလား”

“ဒုက္ခမဟုတ်ပါဘူးအမေရယ် . . သမီးမှာလည်း အမေရီရင် အမေနဲ့စကားပြောချင်မှာပဲလေ . . ခင်လေးမှာ အမေရီတော့ ခင်လေးပြောခွင့်ရအောင် သမီးက ကူညီပေးရုံပါ”

ဒေါ်ခင်စော သည်တစ်ကြိမ် မျက်ရည်ကျသွားမှ မျက်ရည်လည်မှန်းသိကာ ကပျာကသီသုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဪ . . . စကားပြောကောင်းနေလို့ မေ့သွားတယ်”

သူမက အိတ်ထဲမှ ပါကင်လုပ်ထားသော ဘူးလေးကို ဆွဲထုတ်ပြီး ဒေါ်ခင်စောရှေ့ချပေးကာ . . .

“ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ သီတင်းကျွတ် တန်ဆောင်တိုင်ဆိုရင် . .

လူကြီးမိဘတွေကို ကန်တော့ကြတယ်တဲ့၊ သမီး အမေ့ကိုကန်တော့ချင်လို့”

“သမီးရယ် . . ”

၆၆ ၆၆ ၆၆ ၆၆

သွား သင့် . . . မသွားသင့် . . .

လင်းထက် ကားကိုလမ်းဘေးချရပ်ကာ အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေမိသည်။ ရုံးကိုဖုန်းဆက်ကြည့်တော့ ဂေဟာကိုပြန်သွားသည်တဲ့ . . ။ ဒါဆို ဂေဟာမှာ သေချာပေါက်ကို ရှိနေပြီ။

တွေ့ရင် . . .

တွေ့ရင် . . . ဘာပြောရမလဲ။

လူမိုက်မလေး နေကောင်းလားလို့ပဲ နောက်ပြောင်ရမလား။

ဒီလိုတော့လည်း မဖြစ်သင့် . . .

“သား စဉ်းစားကြည့်စမ်း မိန်းမပျိုလေးတန်မဲ့ မင်းအတွက် တစ်ညလုံးစောင့်ပေးတာ၊ ဆေးဖိုးကအစ သူ့ကိုယ်ထဲကသွေးပါ ဖောက်ပေးတဲ့အထိ သားရယ် . . မင်းဟာ ပညာတတ်လူယဉ်ကျေးလေးတစ်ယောက်ပါ။ ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ဆိုတာ မေ့ပစ်မလို့လား”

အမေ့စကားက အခုမှကြားသလို ပြန်ကြားယောင်ပြီး ရင်ထဲ

နွေးသွားသည်။ ထို့နောက် ပင့်သက်ချကာ ကားစက်နှိုးလိုက်ပါသည်။

အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာဖြစ်၍ အဝင်အထွက် စည်းကမ်းတင်းကျပ်စွာထားသည်။ ကိုယ်တွေ့လိုသူ အမည်စာရင်း ပေးပြီးသော်လည်း ဝင်ခွင့်မရ။ ပြင်ပဆောင်မှသာ စောင့်ရသည်။

သူ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့်စောင့်ရင်း သူကားနှင့်ဝင်လာသော ကွန်ကရစ်လမ်းတစ်လျှောက်ကို ငေးရီကာလှမ်းကြည့်နေမိသည်။ လမ်းထိပ်မုခ်ဦးဝမှ ယခုနေရာအထိ လမ်းတစ်လျှောက် ဘေးဘယ်ညာတွင် ခြံစည်းရိုးနှင်းဆီဟုခေါ်သော နှင်းဆီရိုင်းများသာရှိသည်။

တစ်ရံနှင့်တစ်ရံ ပူးကပ်နွယ်ယှက်နေကာ နှင်းဆီပွင့်လေးများ ဟိုသည်တစ်ကွက် ပွင့်ကာနေကြသည်။ အနီရောင်ဟု ပြောနိုင်သော်လည်း ပန်းရောင်အဖျော့ဖက်လုကာ ပွင့်ကြသကဲ့သို့ နီနီရဲရဲလေးများလည်း ပွင့်ကြသည်။ အလှစိုက်ပန်းအိုးထဲက နှင်းဆီနှင့် စိုက်ခင်းထဲ စနစ်တကျပျိုးထောင်ထားသော နှင်းဆီများကဲ့သို့ အပွင့်မကြီး။ အရောင်အသွေးမစိုသော်လည်း နေဒဏ်မိုးဒဏ်ခံနိုင်ပုံရသည်။

သဘာဝအတိုင်းပွင့်ကာ သဘာဝအတိုင်း လှနေခြင်းဖြစ်သည်။ လင်းထက် ထလျှောက်သွားပြီး ဧည့်ဆောင်ဘေးနားရှိသော ပန်းချီပေါ်က နှင်းဆီရိုင်းလေးတစ်ပွင့် လှမ်းယူကိုင်ညွှတ်ကာကြည့်မိသည်။ ခူးတော့မခူးပါ။ သို့သော် . . နမ်းပါသည်။

“ဒီမယ်ရှင့် . . .”

နောက်က ခေါ်သံကြောင့် လင်းထက် ပန်းခိုင်ကို ပြန်လွှတ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။

မျက်စိဆာတတ်သော ယောက်ျားများအတွက် . . အလွန်

ကြည့်ကောင်းသော ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးဖြစ်၍ မြဘုန်းကိုတောင် သတိရလိုက်မိသည်။ မြဘုန်းတို့အကြိုက်ပေါ့...။

“နိုးနိုးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်ဆိုတာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်ပါ...။”

“သူ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ အပြင်သွားတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ သူ့ သူငယ်ချင်းပါ...။ တစ်ဆောင်တည်း အတူနေတာပါ။ ရှင်မှာခဲ့ချင်တာရှိရင် မှာလေ၊ နောက်ပြီး သူ့လက်ကိုင်ဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်ရင်ကော”

“ဟုတ်ကဲ့ နှိုင်းမယ်ထင်လို့ မခေါ်တာပါ...။ သူကြာဦးမလား ခင်ဗျ...။”

“အဲ့ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးရှင်...။”

လင်းထက် ခဏတွေးကြည့်နေပြီးမှ...။

“ဒါဆိုလည်း စကားကြုံပါးပေးပါလား၊ လင်းထက်ဆိုတဲ့လူ တစ်ယောက် လာသွားပါတယ်လို့...။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

“ကဲ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

လင်းထက် နှုတ်ဆက်ပြီး ကားရပ်ထားရာသို့ လျှောက်သွားကာ မောင်းထွက်သွားသည်အထိ ဒေစီ လှမ်းငေးကြည့်ကာ စဉ်းစားလေသည်။ လင်းထက်ဆိုတာ နိုးပြောတဲ့ ဆေးရုံပို့ပေးရတဲ့သူများလား...။ သိပ်တော့မသေချာ။ အဲ့ဒါမဟုတ်ရင် ဘယ်သူများလဲ။

နိုးမှာ ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းရယ်လို့မရှိတာ သူမအသိဆိုတော့ကား...။

ထိုစဉ်မှာပင် နေည့်ဆောင်ရွှေသို့ အငှားကားတစ်စီးရပ်ပြီး

နိုးနိုး ထွက်ပေါ်လာပါသည်။ ဒေစီ ပြေးထွက်သွားပြီး။

“မိနိုးရေ... ရှင်တော့လွဲပြီ”

“ဘာကိုလဲ...။”

“အခုပဲ လင်းထက်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် နိုးကို လာရှာတယ်လေ...။ ကားတောင် အဝင်အထွက်ပဲ လွဲမှာ”

“ဪ...။ ဂိတ်မှာရှောင်လိုက်တဲ့ကား”

“အဖြူလေးလေ...။ နောက်ဝင်တဲ့ မော်ဒယ်အမြင့်ထဲက”

“အင်း...။ တွေ့တယ်”

“အဲ့ဒါ... ဘယ်သူလဲ မှန်မှန်ပြော...။”

“ညည်းတွေ့ချင်တဲ့သူလေ...။ ဒီလိုလူက ဒီလိုစိတ်နဲ့လားဆိုတာ မှတ်ထားချင်လို့ဆို...။ အဲ့ဒီမှာ မှတ်လိုက်ပေါ့”

သူမ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာပေမယ့် ဒေစီက လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ဆုပ်ယူကာ မျက်လုံးအကြည့်တွေ မှေးစင်းလျက်။

“အိုး...။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကျေးဇူးတော်ပါလား၊ တကယ့်ခန့်ခန့်သန့်သန့်လေး... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်...။”

အခန်း(ခြောက်)

၃ ညနေ လင်းထက် အစောကြီးကားပြန်သိမ်းလာသဖြင့် နို့ညာမလဲ့လဲ့ ကျူရှင်သွားဖို့ အိမ်ကအထွက် ခြံဝမှာဆိုကြသည်။ စတော့ကင်ဟုခေါ်သော အသားကပ်ဘောင်းဘီ ဇာဖောက်အနက် ကို အပေါ်က စကတ်အတိုလေး အပေါ်ထပ်ဝတ်ထားသော ညီမ ဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး စိတ်ထဲတင်းကျပ်ကာသွားသည်။

“ကိုကြီးပြန်လာပြီ. . ဝေး. . ကိုကြီး ညီမလေးကို ကျူရှင် လိုက်ပို့ပေး”

“ကားပေါ်တက်”

“ဟေး. . . တို့ကိုကြီး အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ. . . ဟီးဟီးဟီး. . .”

လဲ့လဲ့ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် လင်းထက်က တံခါးကို လော့ချကာ ခြံထဲမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။

“ဟာ! . . . ကိုကြီး ကျရှင်လိုက်ပို့လေ”

လင်းထက် ဘာမှမပြောဘဲ အိမ်ဘေးအထိ မောင်းဝင်လာပြီးမှ ရပ်ကာ စက်သတ်သည်။

“ညီမလေး အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ ကိုကြီးကလည်း. . . ဒီမှာ နောက်ကျနေပါတယ်ဆိုမှ. . .”

“မေးတာ ဖြေစမ်း”

လင်းထက် အသံမာဆတ်ပြီး ထွက်လာ၍ လဲ့လဲ့မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားကာ. . .

“ဆယ့်ခြောက်နှစ်”

“ညည်းက ကလေးမဟုတ်တော့ဘူးမိလဲ့၊ အခု ညည်းဝတ်ထားတာတွေကို အငယ်မအရွယ်နဲ့ဝတ်ရင် မပြောဘဲနေလို့ရတယ်၊ ဪ. . . ကလေးပဲလေဆိုပြီးတော့ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မိန်းကလေးအတွက် ကာယိန္တရုံဆိုတာ ကြီးတယ်ငယ်တယ် မရှိဘူး၊ ဒီလိုရှိသမျှဟာ အကုန်ထုတ်ပြနေတဲ့ အဝတ်မျိုးကို အနောက်နိုင်ငံတွေမှာ ဘယ်သူ စဝတ်ခဲ့လဲ သိလား. . .”

လဲ့လဲ့ ခေါင်းခါပြသဖြင့်. . .

“မိန်းမပျက်လို့ခေါ်တဲ့ ကြေးစားမိန်းမတွေ စဝတ်တာ. . .”

အဲ့ဒါကို ဖက်ရှင်စတိုင်လုပ်ပြီး အမျိုးကောင်းသမီးတွေက ဝတ်တော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်. . . ဘယ်လောက်ပိုပြီး လှသွားလဲ. . . တစ်ခုတော့ သေချာတယ် စိတ်မထိန်းနိုင်တဲ့ လူရမ်းကားနဲ့တွေ့ရင် အစော်ကားခဲရမယ်၊

ဒါကို. . . မင်းတို့မိန်းကလေးတွေက ဆင်ခြေပေးလိမ့်မယ်၊ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မှမဟုတ်တာ ထိကြည့်ပါလား၊ လုပ်ကြည့်ပါလား ဆိုတာမျိုးပေါ့. . . ငရဲကလာတဲ့လူ ပြာပူမကြောက်သလိုပဲ လူယုတ်မာတွေက ထောင်မကြောက်ဘူး၊ လုပ်ချင်တာလုပ်ပြီး ထောင်ထဲသွားနေတယ်၊ ပြန်လွတ်လာတော့ ပြန်လုပ်တယ် ပြန်သွားတယ်၊ ဒီလို သံသရာလည်နေတဲ့ကောင်တွေနဲ့ တွေ့ရင် မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်လို့ သူ့ကို အရေးယူထောင်ဒဏ်ချမှတ်တော့ အသေအချာပဲ၊ သေချာတာက ကိုယ်ကနစ်နာခဲ့ရပြီ၊ အရှက်ကွဲခဲ့ရပြီ၊ အဲ့ဒါတွေအားလုံး အစားထိုးလို့ မရဘူး. . . နဂိုအတိုင်းပြန်မဖြစ်ဘူး၊ ကိုကြီးပြောတာ သဘောပေါက်လား”

“ဟုတ်”

“နောက်တစ်ခုက မြန်မာအမျိုးသမီးဆိုတာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက စံထားတဲ့ ဣန္ဒြေရှင်တွေ၊ အခု ဒီပုံစံနဲ့ ဘယ်မှာလဲစံ၊ ကိုကြီးပြောချင်တာ ခေတ်မမီတော့တဲ့ ပုံတုံးကြီးနဲ့ နေရမယ်လို့ မဆိုလိုဘူး၊ ခေတ်နဲ့လျော်ညီပြီး လုံခြုံတင့်တယ်တဲ့ ဒီဇိုင်းတွေအများကြီးပဲ. . .”

ဘာကြောင့်မဝတ်တာလဲ၊ ဖော်မှချွတ်မှ မလုံမှ ခေတ်မီသလား. . . ပိုက်ဆံကုန်တယ် မိမ္မေးတိုင်း ဖမ္မေးတိုင်းသာသွား ခေတ်အမီဆုံးပဲ”

လဲ့လဲ့ မျက်ရည်ဝဲသွားသည်။ ယုယခင်တို့အစ်ကိုဆို သူညီမ

၇၆ နတ်ရွာမှီး

ကို ဒီလိုပုံစံမျိုးမဝတ်လို့ ဆူလားကြိမ်းလားလုပ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့ညီမကိုခေါ်ကာ ရှော့ပင်းစင်တာမှာ လိုက်ဝယ်ပေးခဲ့သည်။ ကိုကြီးကျမှ...။

“လဲ့လဲ့”

“ရှင်”

“သွား အဝတ်အစားသွားလဲ၊ ငါကားပြန်လှည့်ပြီးစောင့်မယ်”

“ဟုတ်”

ညီမဖြစ်သူ ကားထဲကထွက်သွားမှ လင်းထက် ပင့်သက်ရှိက်ရသည်။ မိုးလင်းမိုးချုပ် အပြင်မှာပဲရှိနေပြီး တခြားမိန်းကလေးတွေ ယဉ်ကျေးမှုမရှိတာကို ပြစ်တင်စော်ကားနေမိသည်။

အိမ်မှာ ကိုယ့်နှမတစ်ယောက်လုံး ရိုးရာပျက်နေတာကို တော့မမြင်... သြော်... ငါ့နယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

BURMESE
CLASSIC

မနက်ကတည်းက အစာကျွေးပြီးလွှတ်လိုက်သော ဘဲအုပ်က နေ့ခင်းထမင်းစားပြီးချိန်အထိတောင် ခြံထဲပြန်မဝင်သဖြင့် ဒေါ်ခင်စော ထီးရိုးရှည်ကြီးဆွဲကာ လိုက်ရသည်။ ကန်စွန်းခင်းတွေထဲ မတွေ့လို့ တော်သေးသည်။

“ဟဲ့!... ငါ့ဘဲအုပ်များ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

အပြင်ကပြန်လာသော ရပ်ကွက်ထဲက အသိတစ်ယောက် ကိုမေးမှ...။

“ဒေါ်စော ဘဲတွေ ဟိုးလမ်းထိပ်က မြောင်းထဲမှာ”

“ဘုရားရေ လမ်းပေါ်တက်သွားလို့ ကားနင်းရင် ဒုက္ခပါပဲ”

ဒေါ်ခင်စော ထဘီတိုတိုဝတ်ကာ ခပ်သုတ်သုတ်လေး လျှောက်သည်။ ဒီရက်ပိုင်း မုန်တိုင်းရှိ၍ မိုးရွာထားသဖြင့် မြောင်းထဲ ရေတွေပြည့်နေသည်။ ဘဲဆိုတဲ့ တိရစ္ဆာန်တွေက ရေနောက်လိုက်တဲ့ အမျိုး ကားလမ်းဘက်က ကျော်ဝင်လာသောရေက ရွှေပြည်မိုးလမ်း

ထိပ်က မိထားရီတို့ ဝက်ခြံဘေးကနေ ဖြတ်ဆင်းတာဆိုတော့ . .
အင်းပေါ့ . . သင်းတို့ အပုပ်မျှော်ပြီး ပျော်ကြပြီပေါ့ . . အဲ . . . ။

ဒေါ်ခင်စော အတွေးနှင့်လျှောက်ရင်းက မထားရီဆီ နီးနီး
လာသည့်ကိစ္စ သတိရကာ အတွေးတစ်ချက်ဝင်သွားသည်။

“ဟဲ့ . . . ထားရီ”

“ဪ . . . ဒေါ်စောဘယ်တုန်း”

“ဘယ်မှမဟုတ်ဘူးဟေ့ . . ငါ့ဘေတွေ နင့်ခြံထောင့် ရောက်
လာလို့ လိုက်မောင်းတာ”

“ဪ . . . ဟုတ်ပါ သူတို့အုပ်စု အတော်စောစောကတည်း
က ရောက်နေတာ”

“ဟဲ့! . . ငါ့ကို ရေနွေးလေးဘာလေး တိုက်ပါဦးလား”

“ရပါတယ် အဒေါ်ရယ်၊ လာ . . အိမ်ကလူ ရေနွေးသောက်
မယ် ဘာညာနဲ့ အော်ဟစ်ပြီး ဘယ်ထွက်သွားလဲမသိဘူး၊ ဒီမှာ . .
အဆင်သင့်ရယ်”

“အေး”

ဒေါ်ခင်စော ထန်းပက်လက်ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီး မထားရီ
ငဲ့ပေးသော ရေနွေးတစ်ခွက်အား ကုန်အောင်သောက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ အကြမ်းပန်းကန်ပြန်ပေးရင်း . . .

“နင့်ယောက်ျားမရှိတုန်း ပြောရဦးမယ်၊ နင့်သမီးလေးကို
တစ်ခါတလေ သွားတွေ့ပါဦးလား”

“မထားရီမျက်လုံးတွေ ကျီးကန်းတောင်းမှောက်ဖြစ်သွားပြီး
မှ လေသံကိုနိမ့်ပြီး . . .

“သွားချင်တာပေါ့ အဒေါ်ရယ် . . . အိမ်ကဟာကြီးလည်း

ကြောက်နေရတာ အဒေါ်လည်းကြားမှာပဲ . . ၊ ကျွန်မမှာ ဝက်ခြံအ
တွက် ထမင်းရည်လိုက်ယူနေတာတောင် ပေးစားခံရပြီး ပြဿနာ
လုပ်နေတာ၊ အပြင်သာသွားရင် အသေသတ်မလားပဲ”

“ဒီလိုလုပ် ငါဆေးရုံသွားပြချင်လို့ နင့်ကိုအဖော်လာခေါ်
တာဆိုပြီး ငါလာခေါ်မယ် ဘယ်နှယ့်လဲ . . .”

“အင်းကောင်းတယ် နေဦး . . ကျွန်မ ဝက်ရောင်းလိုက်ဦး
မယ်၊ သမီးကိုရော သူ့ကျောင်းကို လှူချင်တာလေးရှိနေလို့”

“အေးပါ . . အေးပါ . . နင်အဆင်သင့်ဖြစ်ရင်သာပြော”

“ဟုတ်”

ထိုအချိန်မှာပင် မထားရီ၏ခင်ပွန်းသည် ဦးအောင်ဘုန်း
ပြန်ရောက်လာပါသည်။

“ဟာ . . အဘွားကြီး မလာစဖူး အလာထူး ဘာကိစ္စတုန်းဗျ”

“ဘဲလာမောင်းရင်း နင့်မိန်းမကို အကူအညီလာတောင်း
တာဟေ့”

“ဘာအကူအညီတုန်းဗျ . . ပိုက်ဆံတော့ မချေးဘူးနော်
ဟဲဟဲဟဲ . . .”

“အမလေး . . . ခင်စောတို့ ရင်မောတဲ့အလုပ် သေတောင်
မလုပ်ဘူး”

“နောက်တာပါဗျ အဘွားကြီးကလည်း . . ဒါဖြင့်ဘာတုန်း”

“ငါဆေးရုံသွားပြချင်လို့ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးဖို့ပါဟယ်၊ နင့်
မိန်းမက ဆရာဝန်သာမဖြစ်တာ ဆရာဝန်အသိတွေကလည်း ပေါ့ပါး
ဟိုတစ်နှစ်က ဒီမှာ ဆရာတော်ကြီး အစီအစဉ်နဲ့ မျက်စိအခမဲ့လာကု
ပေးကြတုန်းက မျက်စိခွဲတဲ့ဆရာဝန်၊ ဆရာဝန်မတွေက မထား . .

မထားနဲ့ တစ်ထားတည်းထားနေလိုက်ကြတာလေ.. ငါ့နယ်”

“ဟားဟားဟား.. ကျုပ်မိန်းမ အဲ့သလောက် စွံလို့လားဗျ”

“အို.. နင်နဲ့မရခင်တုန်းက မိထားက သားဖွားမီးယပ် သင်တန်းဆိုလည်း တက်တာပဲ၊ ကျန်းမာရေးပညာပေး သင်တန်းဆိုလည်း တက်တာပဲ.. အဲတော့.. ဆရာဝန်တွေရောက်လာရင် အရပ်လူကြီးက မိထားကို ရှေ့ဆုံးကလွှတ်တာပေါ့၊ နင့်နဲ့ညားမှ ဟို လူ့စိတ်မချ ဒီလူ့စိတ်မချနဲ့ မိထားပညာတွေ ဝက်ခြံထဲရောက်ကုန်တာ”

“ဟားဟားဟား.. ဒါလည်း အလကားမဖြစ်ပါဘူးဗျာ၊ ဝက်မကြီး မီးဖွားရင် မိထားမွေးပေးတယ်၊ နေမကောင်းရင် ဆေးထိုးပေးတယ်ဗျာ မကောင်းဘူးလား..”

“အေးအေး.. ငါသွားရင်သာ နင့်မိန်းမထည့်ပေးလိုက်ဖို့ မမေ့နဲ့”

“အဘွားကြီးနဲ့တော့ စိတ်ချပါတယ်ဗျာ.. ခေါ်သွားပါ”

“ပြီးရော.. ကဲ ငါပြန်ပြီ”

ဒေါ်ခင်စော မမျှော်လင့်ဘဲ အဆင်ပြေစရာလမ်းပေါက် တစ်ခုရလိုက်၍ ပျော်ကာထွက်လာသည်။

“အဘွားကြီး.. ခင်ဗျားဘဲတွေ မမောင်းတော့ဘူးလား”

“အဲ.. ဟုတ်ပါရဲ့.. ငါ့နယ်”

၆ ၆ ၆ ၆

“တက္ကစီ”

လင်းထက် မီးအချက်ပြပြီး ကားကို လမ်းဘေးချကာ ရပ်လိုက်သည်။ အလှတပ် နေကာမျက်မှန်အဝိုင်းကြီးနှင့် ဆပ်ဆလူး ဓါတ်ဘူး မတစ်ယောက် ကားတား၍.. စိတ်မပါသော်လည်း အလုပ်သဘော အရ ရပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီမနက် ဆီဖိုးတောင်မရသေး၍ လူခွေး နေ၍မဖြစ်။

“ရွှေပြည်သာကို အရင်သွားမယ်.. အဲ့.. အဲ့ဒီ..”

ငုံကြည့်လှမ်းပြောရင်း စကားပြတ်သွား၍ လင်းထက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟင်!”

“ရှင်ကိုး..”

“ခင်ဗျားပဲကိုး.. လာ.. တက်လေဗျာ၊ ကားထဲကြမ္မာပြာ ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ”

သူမ ခါးဆန့်ရပ်ကာ တစ်ချက်ငြိမ်သွားပြီး တံခါးဆွဲဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သင်းမြတိမ်းမူးလွယ်သော ရေမွှေးနံ့ကြောင့် လင်းထက် ကိုယ်ထဲ သွေးနွေးတစ်ချို့ ပြောင်းပြန်လှည့်ကာ စီးကုန်သည်။

“ကျွန်မ ရွှေပြည်သာသွားမယ်... အဲဒီကမှ ရုံးချုပ်ကိုပြန်မယ် ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

လင်းထက် ကားမောင်းထွက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ...

“ခင်ဗျားဆီမှာ ကျွန်တော် အကြွေးတွေအများကြီး တင်နေတယ်... အဲဒါဆပ်ရမယ်”

“အပိုတွေပြောမနေပါနဲ့... ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းပဲလား”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောသဖြင့်...

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်... ကျွန်တော့်ကိုယ်ထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့သွေးတွေ ရှိမှန်းမသိဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်စကားတွေ ရင့်သီးခဲ့တာပေါ့”

“အဟင်းဟင်းဟင်း... သွေးကြောင့်တဲ့လား၊ လူမိုက်မရဲ့ သွေးပဲရှင်၊ အခု ရှင်ကျန်းမာရေးကောင်းနေပြီပဲ ပြန်ဖောက်ထုတ်လိုက်ပေါ့”

“ဟာ... ရောကုန်ပြီဗျ”

“အဲဒါကြောင့် ရှင်တောင်းပန်တာလား လူမိုက်သွေးတွေ ပါနေတော့လေ”

လင်းထက် ပင့်သက်ချကာ ခေါင်းကိုခါရမ်းပစ်ရင်း...။

“ကျွန်တော်တို့ စကားများရန်ဖြစ်နေမယ့်အစား ညီယူလိုက်ကြရင် မကောင်းဘူးလား... အခုအတိုင်းကတော့ ဘယ်လိုမှ clear ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူမ ပခုံးတွန့်ပြုံးပါသည်။

ထို့နောက်...

“ကောင်းပြီလေ ရှင်ဖြစ်ချင်တာပြောပါ”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကိုကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်၊ မရိုင်းဘူးလို့ ထင်ရင် အကြွေးဆပ်ချင်တယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် ကုန်ကျစရိတ် အားလုံးနဲ့ သွေးကြွေးကအစပေါ့ အဲဒါအားလုံး ကြေချင်တယ်၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော့်ကားနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့နေ့စဉ်ခရီးအားလုံးကို တန်ဖိုးသတ်မှတ်ပြီး ပို့ပေးကြပေးမယ် ကြေတဲ့နေ့ရပ်လိုက်မယ်၊ ဒါဆို clear ဖြစ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်နဲ့ မခေါ်မပြောလည်း... ရပြီ”

“အဟင်းဟင်းဟင်း... ဟားဟားဟား... ရှင်က အတော်ရယ်ရတဲ့ လူပဲနော်၊ ကောင်းပြီလေ ရှင်ကိစ္စအတွက် ကျွန်မ ကုန်ကျလိုက်ရတဲ့ တန်ဖိုးကိုတွက်ပြီးပါပြီတဲ့... အဲဒီနေ့ညက ကျွန်မရဲ့စိတ်ရင်းနဲ့ ရှင့်အသက်အန္တရာယ်ကို ပူပင်ခဲ့ရတာတွေ၊ သွေးလိုနေတယ်ဆိုလို့ ကျွန်မသွေးလျှူထားတာ တစ်လတောင်မပြည့်သေးဘဲ ကျွန်မလျှူနိုင်ပါတယ်ဆိုပြီး မကြောက်မရွံ့လျှူခဲ့မိတဲ့စိတ် အဲဒီစိတ်တန်ဖိုးကို ရှင်ဘာနဲ့ဆပ်မလဲ... ဘာနဲ့ဖြတ်မလဲ”

လင်းထက် ပင့်သက်ပဲရှိုက်နိုင်ပြီး ဖြေစရာစကားမရှိဖြစ်သွားသည်။ ရွှေပြည်သာရောက်တဲ့အထိ လင်းထက် ဆွံ့အကက ပင့်သက်ခိုးခိုးချနေရခြင်းကပင် မသက်သာ။

“ရှင်တစ်ခုလောက် အကူအညီပေးနိုင်မလား...”

“ဘာများလဲ”

“အခု ကျွန်မသွားရမယ့်အိမ်က အသောက်အစားနဲ့ စရိုက် နည်းနည်းဆိုးတယ်... ကျွန်မနဲ့ အဖော်လောက်ပါ”

“ဒီတစ်ခါ အရိုက်ခံရရင်ရော တာဝန်ယူပေးဦးမှာလား”

“နေရာတကာ ဒေါသကို ရှေ့တန်းမတင်နဲ့လေ”

လင်းထက် ဘာမှဆက်ပြောမနေတော့ဘဲ သူမ ပြပေးသည့် လမ်းအတိုင်းသာ ဂရုစိုက်၍ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ လမ်းက အ တော်ဆိုးပြီး တဲငယ်လေးများ ပြတ်ကျပ်နေသော ရပ်ကွက်တစ်ခုထဲ ဝင်လာကာ တဲအိမ်တန်းလေးတစ်ခုရှေ့မှာ ရပ်သွားသည်။

ကြိုတင်စောင့်နေသော လူတစ်စုထွက်လာပြီး သူမအား ကြိုဆိုကာ...

“ဒီဘက်တဲပဲ ဆရာမ”

လင်းထက်လည်း ကားထဲကလိုက်ထွက်လာကာ ကြည့် လိုက်သည်။ ပေစုတ်စုတ် ညစ်ထေးထေး ယောက်ျားတစ်ချို့နှင့် ထဘီ ရင်ရှားနှင့် ညစ်တူးတူးမိန်းမတစ်သိုက်၏အလယ်သို့ နီးနီး ရောက် ရှိသွားသဖြင့် သူမအလှက နတ်သမီးကိုယ်ထင်ပြသည့်နယ် ထင်း ထင်းကြီးကို ပေါ်လွင်လွန်းပေသည်။ အဲဒါကထား... လှပဖွေးဥ နေသည့် သူမပေါင်တံဆီမှာ ယောက်ျားတွေ၏မျက်လုံးများ ခွာချမရ သည်ကတော့ ရွံစရာကောင်းလှသည်။

“ကျွန်မ တစ်ခါတည်းခေါ်သွားရမလား...”

“ဟာ... ရတာပေါ့ဆရာမရယ် ဒီအတိုင်းထားရင် သေမှာ ပဲလေ”

“ဒါဆို... ကျွန်မ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ကျုပ်က ရာအိမ်မှူးပဲ၊ သူက ဆယ်အိမ်မှူး၊ အခုလောလော ဆယ် ဥက္ကဋ္ဌကိုသွားခေါ်ခိုင်းထားတယ်၊ ခဏပဲစောင့်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်...”

“ထိုင်ပါ ဆရာမ...”

“ဟုတ်”

ထိုင်ဆိုတော့... ဘတ္တရီအိုးအခွံတွေ မှောက်ချထားပြီး ခုံလုပ်ထားသောနေရာ။ လူမှုရေးအရ သူမ မထိုင်လို့လည်းမဖြစ်ဟု တွေးပြီး ထိုင်မည်အပြု လင်းထက်က သူပုခုံးပေါ်က ခွေးသုတ် သဘက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

ဒီတော့မှ ကားထဲမှာကျန်ခဲ့သော သူမအိတ်ကို သတိရကာ အားတုံ့အားနာနှင့်ပင် လင်းထက်သဘက်ကို ယူလိုက်ရတော့သည်။

သူမ ထိုင်ဖို့အတွက် လုံခြုံသောသဘက်ကြောင့် လင်းထက် အား ကျေးဇူးတင်စွာ လှမ်းကြည့်သည်။

ထို့နောက် ရပ်ကွက်လူကြီးရောက်လာပြီး...

“ဒီကလေးမက မိဘတွေမရှိကြတော့ဘူး ဆရာမရဲ့၊ လော လောဆယ်လည်း ဟိုရောဂါကြီးနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ အနားမကပ် ချင်ကြဘူး၊ ပြုစုမယ့်သူလည်းမရှိတော့ ဒီတဲထဲမှာ ဒီအတိုင်းဆက် ထားလိုက်ရင် သေမှာပဲ၊ အဲဒါ ဆရာမတို့ကူညီမယ်ဆို ခေါ်သွားပါ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ယူပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်... ဒီစာရွက်မှာ အသိသက်သေနဲ့ ခွင့်ပြု ကြောင်း လက်မှတ်လေးထိုးပေးပါရှင့်”

သို့မှပင် လင်းထက် သူ့ရှေ့ကတဲထဲကို လှမ်းကြည့်မိသွား သည်။ ရှေ့နောက် ဟောင်းလောင်းဖြစ်နေသော တဲလေးအတွင်း

၁၆ နတ်ရွာစိုး

စောင်ပိုင်းလေးတစ်ဝက်ခြုံကာ အိပ်နေသော မိန်းကလေးငယ် တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ဟိုရောဂါတဲ့...။

ဒါကို... နီးနီး ခေါ်လာမယ်တဲ့။ သူမအလုပ်က ဘာလဲဆိုသော အတွေးပါ လင်းထက်ဆီ ခုန်ပျံ့ရောက်လာလေတော့၏။

♣ ဇီးတောဘုရားပွဲမှာ
ဗုဓေါင်းလာရောင်းတဲ့သူလိုပဲ...
ဟိုနားတိုးလည်း...အုံးခနဲ...
ဒီနားတိုးလည်း...ဖုန်းခနဲ...နဲ့...
ဗုဓေါင်းကွဲသလို ကွဲခဲ့ရတဲ့ ငါ့အဖြစ်က
မင်းအချစ်နဲ့တောင်...ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း(ခုနစ်)

ပြည်သာမှခေါ်လာသော မိန်းကလေးအား ဂေဟာ
ထဲရှိ သီးသန့်ဆောင်သို့ ပို့ပေးရသဖြင့် . . ဂေဟာအတွင်းပိုင်း အ
ဆောက်အအုံများအား လင်းထက်မြင်ခွင့်ရသွားသည်။ သပ်ရပ်ရှင်း
လင်းသော လမ်းကလေးများနှင့် လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက် စိုက်ပျိုး
ထားသော ဒေါင်းဖန်ဝါလေးများ၏ ပန်းအရောင်စုံလေးများက ပန်
ရစွာ လှနေသည်။

“ဟိုးကလွမ်းမြင်နေရတာက ဒီမှာနေတဲ့ မိန်းကလေးများ

အဆောင်ပါရှင်၊ ဒီတည့်တည့် နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံကြီးက စာသင်ဆောင်လေ။ . ဆယ်တန်းအထိ ဒီမှာပဲတက်လို့ရတယ်၊ ဟိုဘက်က လက်မူပညာသင်ဆောင်၊ သူ့နောက်က အနုပညာဆောင်၊ အခု ကျွန်မတို့ထွက်လာတာက ဘုရားရှိခိုးကျောင်းလေ ချပ်(စ်)ပေါ့။ . . ၊

ဒီအဆောင်တွေကို မျက်နှာစာပိုင်းကနေ ပစောက်ပုံ ပိုင်းပတ်ပြီး ဆောက်ထားတဲ့ နှစ်ခန်းတွဲတိုက်ပုလေးတွေက ဝန်ထမ်းအိမ်ရာပေါ့။ . . ကျွန်မတို့က ဟိုးဘက်အစွန်ဆုံးမှာနေတယ်။ . . ”

“အိမ်ထောင်သည်တွေရှိလို့လား”

“ဘယ်လိုလုပ်ရှိမှာလဲ အမျိုးသမီးဂေဟာပါဆိုမှ ယောက်ျားဆိုလို့။ . အခု ရှင်တစ်ယောက်တည်းပဲရှိတယ်”

“ဟာ။ . ဒါဆိုမဖြစ်ဘူးဗျာ၊ မြန်မြန်ပြန်ထွက်တာကောင်းလိမ့်မယ်”

“ကြောက်တယ်ပေါ့”

“ကြောက်တာထက် မသင့်တော်ဘူးလေဗျာ”

“အမလေး။ . ရှင့်ကိုလည်း ခေါ်မထားပါဘူး”

“ဒါပေမယ့် ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်လောက်တော့ တိုက်သင့်တယ်မဟုတ်လားဗျာ”

“တိုက်ပါမယ်။ . ဒီမှာတော့မရဘူး၊ မာမီကြီးက လက်ခံမှာမဟုတ်ဘူး၊ အပြင်ပြန်ထွက်မယ်။ . ကျွန်မလည်း ရုံးချုပ်ကို ပြန်သွားရမှာဆိုတော့ ကျွန်မသောက်နေကြဆိုင်မှာ သောက်ကြတာပေါ့”

လင်းထက်ကားပြန်လှည့်ရင်း သူမနေသည်ဆိုသော အခန်းတွဲလေးဘက် လှမ်းကာကြည့်မိသည်။ အခန်းတွဲရှေ့ ကွန်ကရစ်လမ်းဘေးဘယ်ညာရှိ အလှစိုက်နှင်းဆီပန်းအိုးလေးတွေ အစီအရီ ရှိနေ

ကာ တစ်ချို့ပွင့်ပြီး တစ်ချို့ဖူးကာနေလေသည်။ သူမ ကားထဲဝင်လာတော့ မေးကြည့်သည်။

“ဟိုးက။ . နှင်းဆီတွေက ကျောင်းကစိုက်ထားတာလား”

သူမ လှမ်းကြည့်ပြီး။ . .

“အဲဒါ ကျွန်မဝယ်ပြီး စိုက်ထားတာ”

“ခင်ဗျားက နှင်းဆီကို သဘောကျတာလား”

“မှတ်တမ်းထဲမှာ ကျွန်မအမေနာမည်က ဒေါ်နှင်းဆီတဲ့။ . အဲဒါကြောင့် အမေအမှတ်တရပါ”

“ဪ။ . ဒါဆို အမေ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြတာ အမှန်ပဲပေါ့”

“အမေစောက ပြောပြတယ်။ . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အိမ်ကို ခင်ဗျားရောက်လာတဲ့အကြောင်းပါ၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားဆီရောက်နေတယ်၊ မတွေ့လို့ ပြန်ခဲ့တဲ့နေ့ပေါ့”

“အဟင်းဟင်း”

လင်းထက် ကားကိုဂရုစိုက်မောင်းရင်း တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ သူမ ပြုံးလျှင် အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည်။ ကောင်းကင်ပြင်ထဲ လွတ်လပ်စွာ တောက်ပနေသော ကြယ်လေးတစ်ပွင့်နှင့် တူပါသည်။ ထိုကြယ်လေးထက်ပင် ပို၍ ချစ်စရာကောင်းလေသည်။

ကော်ဖီဘားရောက်မှ လင်းထက်က။ . .

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဝန်ခံစရာရှိတယ်”

သူမ ကော်ဖီပန်းကန်လေး ရွှေပေးရင်း မျက်ခုံးလေးပင့်ကြည့်သည်။

“အစပိုင်းက... ခင်ဗျားဟာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်လေလေ မိန်းကလေးလို့ ကျွန်တော်အလွယ်သုံးသပ်မိတာ အရမ်းမှားသွားတယ်၊ ဒါကလည်း ကျွန်တော်မကြိုက်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကြောင့်ပါ။ ဒါပေမယ့် ခုလိုမြင်မှပဲ ခင်ဗျားမှာ တကယ်ကို လူသားဆန်တဲ့စိတ်ရှိတယ်ဆိုတာ သိရတော့... အရမ်းကို လေးစားသွားမိတယ်”

“ဒါဆို... ကျွန်မက စိတ်ဆိုးပြေရတော့မယ်ပေါ့”

“ဒါက ခင်ဗျားသဘောပါ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲရှိတာ ကျွန်တော်ပြောတာ ဘယ်လိုမှခံစားလို့မရတာတော့ အခုခင်ဗျားပုံစံပဲ”

“အလိုလေး... ကျွန်မပုံစံက အခုဘာဖြစ်နေလို့လဲ...”

“ရိုင်းတယ်ထင်ရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဖော်နိုင်သမျှအကုန်ဖော်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကြီးကို မုန်းလို့ပါ”

သူမ ပခုံးတွန့်ပြပြီး ကော်ဖီခွက်သောက်သည်။ ပြီးမှ...

“မတတ်နိုင်ဘူး ကိုလင်းထက်၊ ကျွန်မ ဖက်ရှင်တွေကို ခုံမင်တတ်တဲ့အရွယ်မှာ အမေရိကားရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီမှာပဲ ဘွဲ့ရပြီးမှ ဒီကိုပြန်ရောက်တာ နှစ်နှစ်ပဲရှိသေးတယ်၊ ကျွန်မ ဒီလိုနေရတာ သဘောကျတယ် လွတ်လပ်တယ်လေ”

“အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ဒါကရာရခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားကိုယ်ထဲကသွေးတွေ ဆုံးရှုံးလိုက်ရတယ်... စောစောကပဲ ကျုပ်ရဲ့ သဘက်တစ်စည် ထပ်ဆုံးပြန်တယ်၊ ဒါလည်း လွတ်လပ်ချင်တုန်းပဲလား မနိုးနိုး”

“ရှင် အရမ်းရိုးသားတာပဲနော်...”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဗျားက ပိုပြီးအလွန်းတယ်”

“ဘာရှင်”

“အ၊လို့ သူများအရိုင်းစိတ်သွင်းတာကို ခံလိုက်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဘာလူမျိုးလဲ... ခင်ဗျား မိဘတွေကရော...”

“ကျွန်မက မိဘမဲ့တစ်ကောင်ကြွက်ပါ...”

“အာ... အင်း... အဲ့...”

လင်းထက် စကားဆက်ဖို့ ခက်သွားသည်။ သူမ၏ အားနည်းချက်ဆိုတာသိ၍ ပြောချင်တာကို ကော်ဖီနှင့်ရောကာ မျိုချသည်။ ထို့နောက်မှ...

“ကဲပါဗျာ... ကျွန်တော်တို့ စကားနိုင်လှမနေတော့ပါဘူး၊ ခင်ဗျားလည်း ခင်ဗျားကြိုက်သလိုနေပါ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ပုံစံနဲ့နေမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့လူသားဝါဒကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်၊ အဲဒီစိတ်ကလေးတစ်ခုနဲ့ပဲ ခင်ဗျားကို လေးစားပြီး အကြွေးဆပ်ပါမယ် ဟုတ်ပြီလား”

“ရှင်သဘောပဲ... သောက်ပြီးရင်သွားမယ်၊ ကျွန်မ ရုံးမှာ အလုပ်တွေကျန်သေးတယ်”

ကော်ဖီဘားကထွက်ပြီး ယောက်လမ်းရှိ သူမတို့ရုံးချုပ်ရှေ့ရောက်အောင် လိုက်ပို့ပေးလိုက်သည်။

“ညနေ ဘယ်အချိန်ကြိုရမလဲ”

“ငါးနာရီ”

“အိုခေ ကျွန်တော်လာစောင့်မယ်၊ အခု ခရီးစဉ်ကတော့ ရှစ်ထောင်လို့ မှတ်လိုက်ပေါ့ဗျာ၊ ညနေတစ်ကြောင်းပါ ထည့်ပေါင်းရင်... ဒီနေ့ တစ်သောင်းကျော်ပြီလို့ မှတ်လိုက်မယ်”

သူမ ကားအပြင်ထွက်ရင်း ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ် ငါးသောင်းတန်

နှစ်ရွက် တင်ထားခဲ့သည်။

“ဟာ. . ဟေ့. . ဒါဘာလုပ်တာလဲ”

“အမေစောရယ်၊ သီဟရယ်၊ လဲ့လဲ့နဲ့ တင့်တင့်တို့ညီအစ်မ ရယ်က ရှင်အိမ်အပြန်ကို မျှော်နေကြတယ် ကိုလင်းထက်၊ မိသားစု ဘဝရပ်တည်မှုက ရှင့်ရဲ့လုပ်အားပေါ် ရပ်တည်နေကြတာပါ။ စိတ် ကူးယဉ်တယ်ဆိုတာ နေရာတကာ မကောင်းဘူးရှင့်၊ ညနေငါးနာရီ လာကြပြေးပါ”

ပြောပြီးထွက်သွားသော သူမနောက်ကို ဆင်းလိုက်ပြီး. .
ပိုက်ဆံပြန်ပေးဖို့ ပြင်လိုက်စဉ်. . .

“ကားအားလား ကောင်လေး. . . ဒီမှာ အရေးပေါ်လူနာ ကွာ၊ အဲ့ဒါဆေးရုံပို့ချင်လို့. . .”

“ဗျာ. . ဟုတ်. . ဟုတ်. . အားပါတယ်”

“လာဟေ့. . ဒီကို မြန်မြန်”

လင်းထက် သက်ပြင်းကြီးချပြီး လှမ်းကြည့်တော့ သူမကို မတွေ့ရတော့ပါချေ။

၆ ၆ ၆ ၆

“ဟဲ့! . . . မိထားရီရဲ့ ငါ့ကိုစောင့်ပါဦး”

“စောင့်ပါတယ် အဒေါ်ရဲ့”

“စောင့်လို့ပဲ တော်တော့တယ်. . . ငါ့မှာ ကဆုန်ပေါက်ပြီး လိုက်နေရတယ်. . . ဒူးကလည်း မကောင်းတော့ဘူးဟဲ့”

“အင်းပါ. . လာ. . လာ. . .”

ဒေါ်ခင်စော အသက်အရွယ်ကြောင့် မလိုက်နိုင်တော့လို့ သာ မြည်တွန်နေရသည်။ သမီးအတွက် စိတ်စောနေသည့် မထားရီ ကိုတော့ မိဘချင်းကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။ တွေ့ချင်ရှာမပေါ့။

အမှန်တော့ သူမကိုယ်တိုင်လည်း ရောက်ချင်မြင်ချင်လှပေ ပြီ။ မိထားရီက ခင်မေကို တွေ့ချင်မြင်ချင်သလိုမျိုး သူမလည်း လွန်ခဲ့ သည့် အနှစ်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်က ထားရစ်ခဲ့သည့် ကလေးမကို တွေ့ မြင်ချင်နေသည်။ တစ်နှစ်လောက်ပါပဲ ဆရာမကြီးရယ်ဆိုပြီး အနှစ် နှစ်ဆယ်နီးပါးကြာမြင့်သွားခဲ့သည်ကို ဆရာမကြီးမည်သို့ ပြောဆို

လာမည်နည်း။

ဆရာမကြီးရော ရှိသေးရဲ့လား... ခုမှတော့ ပြောချင်တာ ပြောပစေတော့။ ဒီလိုရောက်မလာနိုင်၍ သူမကိုယ်သူမ အပြစ်ရှိ သလို ခံစားနေရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအနှစ်နှစ်ဆယ်ဆိုသော ကာလရှည်ကြီးအတွင်းမှာ သူမ တစ်ကြိမ်လောက်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်လာပြီး စုံစမ်းတာမျိုးလုပ်သင့်သည်။ ဘာကြောင့်များ... ငါ...။

ထိုမချင့်မရဲဖြစ်မှုက သူမ၏ ဇရာမျက်ဝန်းတွေကို စွတ်စိုစေ တော့၏။

“အဒေါ်”

“ဟေ”

“ဒီမှာထိုင်လေ”

“ဪ... အေး... ”

ဧည့်တွေ့ဖို့မှတ်ပုံတင်ပြီး မထားရီသတိပေးမှ ဒေါ်ခင်စော ၏ ဝိညာဉ်တွေ ပစ္စုပ္ပန်အာရုံထင်လာကာ ထိုင်ခုံမှာ အိပ်မက်ယောင် နေသူ တစ်ယောက်လို ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မထားရီက ဒေါ်ခင်စော ကို သတိထားမိသွားသည်။

“အဒေါ် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလားဟင်”

“ဟေ... အေး... အေးပေါ့ဟယ်၊ နင်တို့သားအမိရဲ့ဒုက္ခက သေးလို့လား”

ဒီတော့မှ ငိုချင်လျက်လက်တို့ဖြစ်ကာ မထားရီ ငိုတော့ သည်။ ဒေါ်ခင်စောလည်း ရောချကာ ငိုပါသည်။

“သွားလို့ရပါပြီ... ဒီလမ်းအတိုင်း တည့်တည့်သွားရင် ရုံး ခန်းကိုရောက်ပါတယ်ရှင်၊ အဲဒီမှာ ဂေဟာမှူးဆရာမကြီး စောင့်နေ

ပါတယ်”

ဧည့်ရုံးဝန်ထမ်းစာရေးမလေး လာပြီးအကြောင်းကြားမှ ဒေါ်ခင်စောတို့ မျက်ရည်သုတ်ကာ ထရပ်ကြသည်။ ထို့နောက်... ညွှန်ပြသောလမ်းလေးအတိုင်း ရုံးခန်းရှိရာသို့ လျှောက်ကြလေသည်။ ဒေါ်ခင်စော ဟိုသည်ဝှေ့ဝဲကြည့်ရင်း တွေးဖြစ်သည်။

မြင်ကွင်းအားလုံး ဘာမှမပြောင်းလဲသော်လည်း အဆောက် အအုံသစ်တွေ အများကြီးတိုးလာသည်။ လူသွားလမ်းလေးတွေရဲ့ ဘေးမှာ အလှစိုက်ထားသည့် ပန်းလေးတွေကလည်း ဟိုးတုန်းကလို ရောင်စုံပွင့်နေကြတဲ့ ဒေါင်းဖန်ဝါတွေပဲမဟုတ်လား။

လှလိုက်တာ... အဲဒီတုန်းက မိကျေးလေးကိုလက်ခံတဲ့ ဆရာမကြီး ရှိလှမှ လေးဆယ်ကျော်ပေါ့ အပျိုကြီးဆိုတော့ လင်ယူ သားမွေးဒုက္ခတွေငြိမ်းပြီး နုနုနယ်နယ်လေး၊ ကိုယ်နဲ့အသက် သိပ်မ ကွာတာတောင် သူကပိုပြီး ငယ်နေသေး၊ ကလေးချိုပြီး ဟောဒီလမ်း အတိုင်း အဝင်ဝအထိ နှစ်သိမ့်စကားတွေပြောရင်း လိုက်ပို့ပေးတာ ကို ခုချိန်ထိ မြင်ယောင်ပါသေးတော့။

“အဒေါ်...”

“ဟေ...”

ဒေါ်ခင်စော အတွေးပြတ်ကာ ပြာခနဲဖြစ်ပြီး လှည့်ကြည့် သည်။

(ဗုဒ္ဓေါ... ဆရာမကြီး...)

မမှားပါ နည်းနည်းလေးအရွယ်ရင့်သွားတာ ခါးတုတ်ပြီးလ သွားတာကလွဲလို့ မိကျေးလေးကို လက်ခံလိုက်တဲ့ ဆရာမကြီးဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်မှန်း ဒေါ်ခင်စောသိလိုက်ပါသည်။ ငါပေမယ့်

ဆရာမကြီးက ဒေါ်ခင်စောကို မှတ်မိဟန်မတူဘဲ. . .

“ဘာကိစ္စများလဲရှင်. . ကျွန်မ ဘာများကူညီနိုင်ပါသလဲ”

ဒီတော့မှ ဒေါ်ခင်စောက မထားရီကို လက်တို့ပြီး. . .

“ပြောလိုက်လေ မိထားရဲ့. . .”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့. . ဟို. . ဆရာမကြီးရှင် ကျွန်မသမီး
လေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“နာမည်ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ကျွန်မတို့ဆီက လက်ခံထား
တယ်ဆိုတဲ့ မှတ်ပုံတင်လေးပါလာလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . ပါပါတယ်၊ ဒီမှာပါ”

မထားရီ ထုတ်ပေးသောစာရွက်အား ဆရာမကြီးက လေး
လေးစားစားယူကြည့်ပြီး. . .

“ဪ. . သမီးလေး မခင်မေ၊ စာအရမ်းကြိုးစားတဲ့ သမီး
လေး၊ ကောင်းပါပြီရှင် ဟိုးက အတွင်းဧည့်ဆောင်မှာ စောင့်ပေးပါ
နော်၊ သမီးလေးကို တွေ့ခွင့်ပေးပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာမကြီးရယ်”

“ရပါတယ်. . . ဒီဘက်က အစ်မကြီးကရော”

“ရှင်. . .”

ဆရာမကြီးနှင့် ဒေါ်ခင်စော အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည့်
ခဏ ဆရာမကြီးက. . .

“ကျွန်မစိတ်ထဲ ရင်းနှီးနေတယ်. . . အစ်မကြီး ဒီကိုရောက်
ဖူးတယ်ထင်တယ်”

“ဟင့်အင်း. . အဲ. . ဟို. . တစ်ခေါက်တော့ အဖော်အနေ
နဲ့ရောက်ဖူးပါတယ် ကြာပါပြီ၊ ဟို. . ဟိုလေ. . မိကျေးဆိုတဲ့ ကလေး

ကို လာပို့တုန်းကပါ”

ဆရာမကြီးမျက်နှာ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားပြီး. . .

“ဒေါ်နှင်းဆီ. . ဒေါ်နှင်းဆီ. . မဟုတ်လားရှင်. . .”

“ရှင်. . .”

ဒေါ်ခင်စော အသက်ရှူမှားပြီး. . . မထားရီကို မလုံမလဲနှင့်
လှမ်းကြည့်ခိုက် ဆရာမကြီးက ပင့်သက်ချလျက်. . .

“အင်းလေ. . ကျွန်မနားလည်ပါတယ်၊ လူ့ဘဝဆိုတာ မရေ
တွက်နိုင်တဲ့ အကြောင်းကြီးငယ် ကိစ္စပေါင်းများစွာကို ခန္ဓာအိတ်ကြီး
တစ်လုံးထဲ စုထည့်ထားတာပါ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မိဘနဲ့ သားသမီး
ကြား ဆက်ဆံရေးထက် တခြားဘာမှ အရေးမကြီးနိုင်ဘူး ဆိုပေ
မယ့်. . . အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု ပေါ်လာရင် အဲ့ဒီ
ဆက်ဆံရေးလည်း အရေးမကြီးနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား၊

အဲ့ဒါကြောင့် ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချင်းဆိုတဲ့ ဆိုနိုး
စကားမျိုး ရှိခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်လည်း မိခင်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ မြင်တော့
မြင်ချင်သေးတာပဲ၊ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်. . ဟိုးက လျှောက်လာ
တဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက ဒီဖက်က အရပ်မြင့်မြင့်နဲ့ ကလေးမပေါ့၊ သူ
နာမည်က မိကျေးမဟုတ်တော့ဘူး ဒေါ်နှင်းဆီရဲ့. . နီးနီး ဖြစ်သွား
ပြီ”

ဒေါ်ခင်စော ဘာမှကို မပြောလိုက်နိုင်ခင်မှာပဲ ဆရာမကြီး
က နီးနီးတို့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

“သမီးတို့ရေ. . လာပါဦး”

နီးနီးနှင့် ဒေစီတို့ သွက်သွက်ကလေးလျှောက်ကာ နောက်
ရှိလာကြသည်။

“ဟင်. . . အမေစော”

“သမီးလေး”

“ဒေစီလေးက ဆယ်တန်း **special class** မှာတက်နေတဲ့ ခင်မေ့ကို ခေါ်ပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမိကြီး၊ နိုးနိုးရေ. . . နေခဲ့ဦးနော်”

ဒေစီ ထွက်သွားမှ ဆရာမကြီးက. . .

“သမီးနိုးနိုးက သိနေတာလား”

“ဟုတ်. . . ဒီက ခင်မေလေးမိဘတွေနေတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ပဲ နေတာလေ၊ မာမိကြီးမှတ်မိမလားပဲ. . . ဟိုတစ်ခါ ရွှေပြည်သာက နေ ခေါ်လာတဲ့လူနာကို လာပို့ပေးတဲ့ ကားဆရာရဲ့အမေလေ”

“ဪ. . . သိပြီ. . . သိပြီ၊ နေပါဦးသမီးရဲ့ အဲဒါနဲ့ပဲ ဘယ်လို သိကုန်တာလဲ”

ထို့နောက် နိုးနိုးက လင်းထက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး သိခဲ့မှုအား အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သဖြင့်. . .

“အင်း. . . အံ့ဩစရာပဲနော်၊ ကဲပါလေ သမီးရဲ့ မိတ်ဆွေ ဆိုတော့ သမီးပဲဧည့်ခံပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့. . . လာ အမေစောကို သမီးတို့အခန်းဆီ ခေါ် သွားမယ်၊ ဪ ဒီကအစ်မကြီးက ခင်မေလေးကို ဟိုးက ဧည့်ခန်းက စောင့်ပါနော်. . . ခဏနေရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ လာ. . . အမေ”

နိုးနိုးနှင့် ဒေါ်ခင်စောတို့ တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက် ချိတ်ပြီး ထွက်သွားတာကို လှမ်းကြည့်ပြီး. . . မထားရီ အံ့ဩထိတ် လန့်သံနှင့်. . .

“ဘုရားရေ. . . ဒါဆို အဲဒီတစ်ယောက်က ဒေါ်ခင်စော

တခြားအိမ်ထောင်နဲ့ ရတာပေါ့”

ထိုအခါ ဆရာမကြီးက နှစ်သိမ့်လိုသော အသံမျိုးနှင့်. . .

“အင်း. . . ကံတရားကို လိမ်လို့မရဘူး ညီမရေ၊ သွေးက ရော ကံတရားကပါ စကားပြောလာပြီ၊ ဒါပေမယ့်လည်း ဒါဟာ ရှေ့အိမ်ထောင် နောက်အိမ်ထောင်ဆိုပြီး အပြစ်တင်စရာ မဟုတ် ပါဘူး၊ အကြောင်းတရားပါ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာက ကျွန်မတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဘာသာမဟုတ်ပေမယ့် လေ့လာဖူးပါတယ်၊ အကြောင်းကြောင့် အကျိုးဖြစ်တယ်တဲ့ သိပ်မှန်တာပဲ၊ ဒေါ်နှင့်ဆီကနေ ဒေါ်ခင်စော ဖြစ်သွားလည်း ဖုံးကွယ်လို့မရဘူးလေ”

“ဟုတ်တယ်နော် ဆရာမကြီး အံ့ဩစရာပဲ၊ ကျွန်မဖြင့် ယုံကို မယုံနိုင်ဘူး”

“မေမေရေ. . . ”

အဝေးက လှမ်းခေါ်ရင် ပြေးလာသော သမီးဖြစ်သူကြောင့် မထားရီ ကြာကြာမအံ့ဩနိုင်ဘဲ အာရုံပြောင်းသွားတယ်။

“သမီးလေး. . . ”

သားအမိနှစ်ယောက် တွေ့ဆုံမှုအတွက် ဆရာမကြီးနှင့် ဒေစီတို့ နားလည်စွာရှောင်ထွက်သွားကြသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

“နှင်းဆီပန်းလေးတွေက လှလိုက်တာ သမီးရယ်”

“ဟုတ်. . သမီး စိုက်ထားတာလေ. ”

“သမီးက နှင်းဆီပန်းကို ကြိုက်တယ်လား”

“အဟင်းဟင်း. . . အဲဒီမေးခွန်းကို ကိုလင်းထက်လည်း မေးဖူးတယ်၊ သမီးက ပန်းတွေကို သိပ်မကြိုက်ပါဘူး၊ နှင်းဆီအိုးတွေ ဝယ်ပြီး စိုက်ထားတာကတော့ အမေ့ကို သတိရလို့ပါ၊ အမေ့ နာမည်က ဒေါ်နှင်းဆီလေ၊ နှင်းဆီလေးတွေကိုပြုစုရင်း အမေ့ကို ပြုစုတယ်လို့ပဲ စိတ်ထဲမှာ မှတ်လိုက်တယ်. . . ”

ဒေါ်ခင်စော ရင်ထဲနင့်ကာ ဆို့လှိုက်တက်လာသည်။

(သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ သမီးလေးရယ်)

“သမီးအမေ တစ်ခေါက်မှ ပြန်မလာခဲ့ဘူးလားဟင်”

သူမ ခေါင်းခါရင်း. . .

“ကြာခဲ့ပါပြီ ခုချိန်မှာ အမေအသက်ရှင်လျက် ရှိနေသေးရင်

လည်း သမီးကိုမေ့နေပါပြီ၊ သမီးလည်းတစ်ယောက်တည်းနေရတာ အသားကျနေပါပြီ”

ဒေါ်ခင်စော ရင်ထဲမကောင်းစွာနှင့် နိုးနိုးတို့နေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းလေးထဲ ဝေ့ဝဲကြည့်ပြီး. . . ဪ. . . မိကျေးလေးဘဝက မိဘအုပ်ထိန်းမှုမရှိတာတောင် ဒီလိုတင့်တင့်တယ်တယ်လေးရှိတာပဲ. . . တော်လိုက်တဲ့ကလေးလို့ စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချပေးမိသည်။

ပြီးမှ. . .

“အခု သမီးမှာ အမေရှိနေပြီလေ သမီးရယ်၊ ဝမ်းနည်းမနေနဲ့ အားလည်းမဝယ်နဲ့တော့၊ ဒီအမေက ဒီသမီးလေးရဲ့ အမေအဖြစ်နဲ့ အမေမသေခင်အချိန်အထိ သမီးဘေးမှာ ရပ်ပေးမယ်. . . ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အမေရယ်”

ထို့နောက် နိုးနိုးကို သူမရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီး နှစ်သိမ့်ပေးလေသည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ဒေစီ စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ အဆောင်တိုက်ခန်းဖက် လှမ်းတာ
ကြည့်မိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် နိုးနိုးနှင့်ဒေါ်ခင်စောတို့ တစ်ယောက်ခါး
ကိုတစ်ယောက်ဖက်ပြီး အဆောင်က ထွက်လာတာကို လှမ်းမြင်ရ
လေ၏။

“မာမိကြီး... သမီး နိုးနိုးနဲ့ကိစ္စလေးရှိလို့”

“နေဦး.. ဒေစီ၊ သူတို့သားအမိ အလွမ်းပြေနိုင်ကြပါစေဦး
ကွယ်”

“ရှင်...”

ဒေစီ လန့်သွားသလို အသံပြုမိ၍ ဆရာမကြီးက ပြုံးပြီး..

“ဒီနေ့ ဘယ်လောက်တောင် မင်္ဂလာရှိလိုက်တဲ့နေ့လည်း
သမီးရယ်၊ အမေတွေက သူတို့ရဲ့သမီးတွေကို လာတွေ့ကြတယ်
လေ၊ ခင်မေလေးရဲ့အမေလည်း လာတွေ့တယ်၊ အခု.. နိုးနိုးက
သူ့အမေကို သူ့အခန်းဆီ ခေါ်သွားလေရဲ့ တစ်ခုပဲ စိတ်မကောင်း
စရာပါ၊ နိုးနိုးခေါ်သွားတဲ့ ဒေါ်ခင်စောဟာ သူ့အမေ ဒေါ်နှင်းဆီဆို
တာ မသိရှာဘူးလေ၊ ဒေါ်နှင်းဆီက အသိပေးချင်ပုံမပေါ်တော့ မာမိ
လည်း ကျင့်ဝတ်အရ ပြောလို့မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“အို...”

အခန်း(ရှစ်)

ရမ်းသန်းတန်းသန်း
သူ့အနမ်းကြောင့်
တစ်ခမ်းတစ်နား
ချစ်မိသွားစေရုံ၊
ပါးချိုင့်နှုတ်ထိုင်း...
ခါးတွေကိုင်းလေစွမ်း
ပုန်ကိုင်းပျက်ရုံး
ဆုအမြီးကို
ဆက်ခံရုံတိုင်ဝေ
မနေရေ...

၃ တလော မြို့ထဲမှာ ယာဉ်ကြောပိတ်ဆို့မှု မကြာခဏဖြစ်
ပြီး ကားဆွဲလို့လည်မကောင်းသဖြင့် ဆီကျန်ရေကျန်လေးဖြစ်အောင်
မနည်းသည်းခံကာ စောင့်မောင်းနေရသည်။ ပုံမှန် ညနေငါးနာရီ
ခြောက်နာရီ ကားပြန်သိမ်းနေကြဖြစ်သော်လည်း သည်ရက်တွေမှာ
အနည်းဆုံး ဆယ်နာရီနှင့် ဆယ့်တစ်နာရီ ဖြစ်နေသည်။

ဝင်ငွေသိသိသာသာ ကျနေသဖြင့် အဖေမိတ်ဆွေကြီး ည
ပိုင်းတောင်းထားတာတောင် မျက်နှာပူစွာ တောင်းပန်ထားရသည်။

ဒီနေ့လည်း ဆီဖိုးနှုတ်ပြီး တစ်သောင်းလောက်ကျန်အောင် ရှာလိုက်ရ၍ အိမ်ပြန်နောက်ကျကာသွားသည်။ ရပ်ကွက်ထိပ်ရောက်မှ ကားအရှိန်လျှော့ရင်း နာရီကြည့်လိုက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီ။

လင်းထက် ကားကို ရပ်ကွက်ထဲချိုးအကွေ့ ရှေ့မီးကြီးမီးရောင်ထဲ ဖွေးခနဲမြင်လိုက်ရတဲ့ မြင်ကွင်းကြောင့် လန့်ထိတ်ကာ ဘရိတ်နင်းမိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဂီယာနှင့်ဖြစ်၍ အင်ဂျင်ပါ ဒုတ်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

အလတ်မလဲ့လဲ့အား သူနှင့်ရွယ်တူကောင်လေးက ကျစ်နေအောင် ပွေ့ဖက်ကာထားသည်။ ကားမီးရောင်ထဲမှာ ဒီဇေတ် အလန်းစားဆိုသော မလဲ့မခြံအဝတ်အစားနှင့်ဖြစ်သည့်အပြင် ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့်။ အိမ်မှာ စာမေးပွဲနီး၍ ကျူရှင်မှာ ညအိပ် **class guide** ခေါ်ထားပေးသည်ပဲ သိထားသည်။ လောလောဆယ် **rode guide** ဖြစ်နေ၍ လင်းထက်စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲပွင့်ကာ ကားတံခါးဖွင့်ထွက်ကာသွားသည်။

“မိလဲ့. . .”

ညကတိတ်ဆိတ်သဖြင့် သူ့အသံ အတော်ကျယ်ပါသည်။ မိလဲ့ရော သူ့ကောင်လေးပါ စကြာဝဠာထဲရောက်နေသောစိတ်တွေ ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျလာပြီး ကားမီးရောင်ကို လှန်ကာကြည့်ကြသည်။

မိလဲ့ သိလေပြီ။ အသံကို မှတ်မိသည်။

“ကို. . ကိုကြီး. . .”

“နင်လာစမ်း. . .”

သူ ဒေါသတကြီးအော်ခေါ်ကာ ပြေးသွားမှ ပြဿနာက အစကို ရှာတွေ့သွားပုံရသည်။ ကောင်လေးက မိလဲ့လက်ကိုဆွဲကာ

ပြေးတော့သည်။ သူလည်း နှမဇောနှင့် ပြေးကာလိုက်မည်ပြု၍ အရေးပေါ်လူနာတင်ယာဉ်တစ်စီးက ရပ်ကွက်ထဲကနေ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“တီ. . တော်. . တီ. . တော်. . တီ. .”

“ဟာ. . ဟိုကားက လမ်းပေါ်ပိတ်ရပ်ထားပြီး ဘာလုပ်တာလဲကွ. . . ဒီမှာ သေရေးရှင်ရေးပါဆိုမှ. . .”

“တီ. . တော်. . တီ. . တော်. .”

ထိုစဉ်. . လူနာတင်ယာဉ်ပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး. . .

“ဟေ့ကောင်လင်းထက်. . အခု ငါ့မိန်းမအသည်းအသန် ဖြစ်နေတာနော်၊ မင်းကြောင့် လမ်းမှာသေလို့ကတော့ မင်းနှမတွေ တစ်ယောက်မှ အလွတ်မပေးဘူးကွ. . ချီးပဲ. .”

လင်းထက် ဗျာများသွားပြီး. . နောက်ဆုံးတော့ ကားဆီပြန် ပြေးကာ လမ်းပေါ်ရောက်သည်အထိ ဘက်ဆုတ်ရှောင်ပေးလိုက်ရသည်။ လူနာတင်ကာထွက်သွားမှ ကားကို ရပ်ကွက်ထဲ ဝန်းဒိုင်ကြမောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ဝင်လို့ရသမျှ လမ်းတွေလိုက်ဝင်ကာ ရှာတွေ့ကြည့်ပါသည်။ မိလဲ့တို့နှစ်ယောက်အား အစအနတောင် ရှာလို့မတွေ့၍ ထူပူညစ်ထေးသောစိတ်များနှင့် အိမ်ကို ပြန်မောင်းလာခဲ့လေတော့၏။

၆ ၆ ၆ ၆

ညတွင်းချင်း အမေ့ကိုခေါ်ပြီး ကျူရှင်သွားကာ စုံစမ်းကြည့်ကြသည်။ ကျူရှင် **Night class** မခေါ်ကြောင်းသိရ၍ အမေချုံးပွချကာ ငိုလေသည်။ မိလဲ့ ညအိပ်ဆက်ရှင်ရှိတယ်ဆိုပြီး သွားနေတာ ဆယ်ရက်ကျော်ပြီဆိုတော့.. အင်းပေါ့.. ။

၅ ၅ ၅ ၅

သူ့မျှော်လင့်မနေတော့ဘဲ ကားကိုပင် ပုံမှန်ထွက်နေခဲ့လိုက်သည်။ အစ်ကိုတစ်ယောက်အနေနှင့် တာဝန်မဲ့လွန်းသည်ဟု အပြစ်တင်လည်း ခံတော့မည်။ တာဝန်ရှိ၍ ဆုံးမသော်လည်း မနာခံ၍.. သူ ရင်ခံကာ စိတ်ပျက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဆယ်ရက်ကြာသွားပြီး ကောင်လေးဘက်က မိဘများနှင့် ရပ်ကွက်လူကြီးများခေါ်ကာ လာ၍အပ်နှံကြပါသည်။ သူ ကားပြန်မဝင်သေး၍ ထိုအချိန်ကို သူမမီ။ သို့သော်.. သူ့ကားပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သီဟ ထွက်လာပြီး..

“ကိုကြီး”

“အင်း.. ပြော..”

“မိလဲ့ ပြန်ရောက်ပြီ၊ ဒီည လာပြန်အပ်ကြတာ”

အမြဲတမ်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောတတ်နေတတ်သော သီဟ အသံပင်လျှင် အတော်တည်ငြိမ်နေမှန်း သူ့သတိထားမိကာ သီဟ

မျက်နှာကို အကဲခတ်သလိုကြည့်ပြီး...။

“ဘာလဲ... မိလဲ့ကို မင်း နှမြောတသဖြစ်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီး၊ လူကြီးချင်းတွေ ပြဿနာဖြစ်ကြတယ်၊ ကောင်လေးကို သူမိဘတွေက ပြန်ခေါ်သွားမယ်လုပ်တာကို ကောင်လေး ဇွတ်ပေကန်ပြီး နေခဲ့တယ်”

လင်းထက် နားရှုပ်သွားပြီး သီဟကို ပခုံးဖက်ခေါ်လာကာ ခြံထောင့်ကခုမှာ ထိုင်ကြသည်။

“ကဲ... ငါ့ကို သေချာပြောပြစမ်း သီဟ”

“ပြဿနာက မင်္ဂလာဆောင်ပေးဖို့ကိစ္စကို အမေ တောင်းဆိုရာကနေ စတာပဲ ကိုကြီး”

“အမေက ဘယ်လောက်တောင်းလိုက်လို့လဲ”

“သာမန်ပါ ရပ်ကွက်ထဲမှာပဲဆောင်ဖို့ပါ။ အဲ့ဒါကို ကောင်လေးနဲ့ ဦးလေးတော်တဲ့ ဦးအောင်ထွန်းက မူးမူးနဲ့ဝင်ကောတယ်၊ ခင်ဗျားမင်္ဂလာဆောင်မယ်လေးဘာလေး လုပ်ရအောင် ခင်ဗျားသမီးက ဦးဘဇော်နဲ့မွေးတာရော ဟုတ်ရဲ့လား အဘွားကြီးရဲ့၊ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေရှေ့ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ မဟုတ်လားတဲ့...”

“ဘာ...”

လင်းထက် ဒေါသနှင့်အော်မိ၍ သီဟ တုံ့ခနဲဖြစ်ပြီး...

“အမေလည်း ဘယ်လိုမှစိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ ဦးအောင်ထွန်းကို ရေနွေးအိုးနဲ့ ကောက်ပေါက်ပစ်လိုက်တယ် ကိုကြီး”

“သတ်ကိုသတ်ပစ်ရမှာကွ ရှင်းလား၊ ဒါ စော်ကားတာ”

“ခဏလေး ကိုကြီး... အဲ့ဒီမှာ မထားရီ ဝင်ပြောတာက

ဒါတော့မနာနဲ့လေတဲ့၊ အခု မိန်းကလေးဂေဟာမှာပို့ထားတဲ့ တစ်ယောက်ကရော ဘယ်သူနဲ့ရတာလဲတဲ့ ဆိုတော့... အမေ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး ဖြစ်သွားတယ်”

လင်းထက်လည်း ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ ကြောင်အကာသွားသည်။ သီဟ ဆက်ပြောသည်။

“အဲ့ဒီမှာ ကောင်လေးမိဘတွေက... ဒီလိုအရှုပ်အရှင်း ကိစ္စတွေရှိရင်တော့ ဂုဏ်လုပ်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့၊ လက်မှတ်ထိုးပြီး ပေါင်းသင်းခွင့်ပေးတာပဲ လွန်လှပြီတဲ့၊ အဲဒါမှ မကျေနပ်ရင် မပေးစားနဲ့ဆိုပြီး ကောင်လေးကိုပြန်ခေါ်တယ်၊ ကောင်လေးကမလိုက်ဘူး သေခန်းဖြတ်မယ်ဆိုလည်းဖြတ်... သူမလိုက်နိုင်ဘူးဆိုပြီး နေခဲ့တယ်”

လင်းထက် တက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်မိရုံကလွဲ၍ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာသွားတော့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

တစ်ညလုံးအိပ်လို့မရ။ မနက်မိုးလင်းတော့ တဆစ်ဆစ် ကိုက်ခဲနေသောခေါင်းကို ရေလောင်းချိုးကာ ကားထွက်ဖို့ပြင်လိုက်သည်။

“သားကြီး... ဒီနေ့ ကားထွက်မလို့လား”

အမေမှန်းသိ၍ လင်းထက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

“အမေ မင်းညီမလေးကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးချင်တယ်”

“ညက မထားရီပြောတဲ့ကိစ္စ အမေဘာလို့ မငြင်းနိုင်တာလဲ”

ရုတ်တရက်ပြန်မေးရင်း လှည့်ကြည့်သော သူ့ရှေ့မှာ အမေ မျက်ရည်တွေ ဖျောခနဲပြိုကျလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အမေနှုတ်ခမ်းတွေ တင်းစေ့သွားပြီးမှ...

“ဟုတ်နေလို့ပေါ့ သား... ဒါပေမယ့် အခု အမေ့လက်ထဲ ရှိနေတဲ့ မောင်နှမလေးယောက်စလုံး မင်းအဖေဦးဘဇော်နဲ့ရတဲ့

ကလေးတွေချည်းပဲဆိုတာ ဘယ်သူမှမသိရင်တောင် သားအကြီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ မင်းအသိပဲမဟုတ်လား၊ သူတို့ပြောတဲ့ မိဘမဲ့ဂေဟာက တစ်ယောက်ဆိုတာ နီးနီးကို ပြောတာပဲ”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာ အမေရာ...”

“ဖြစ်နိုင်လို့ အမေ မငြင်းတာပေါ့၊ တစ်ခုပဲ... အမေဟာ နီးနီးရဲ့အမေ အရင်းအချာဖြစ်တယ်လို့ နီးနီး သိမထားဘူး၊ အမေလည်း အသိမပေးခဲ့ဘူး၊ လောလောဆယ် အားငယ်နေတဲ့ ကလေးမကို အားပေးတဲ့သဘောနဲ့ သမီးအနားမှာ အမေအဖြစ်နဲ့ နေပေးမယ်လို့ပဲ အမေပြောခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ သားမသိသေးတဲ့အကြောင်းပဲ သား”

လင်းထက် အတွေးအာရုံထဲ ထူပူအူခဲလာပြီး ဘာမှလည်း ထပ်မမေးချင်တော့၍ ကားကိုသာ ဘီးလိုမ့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

“အေး. . ကောင်းတယ်”

ထိုနေရာကို နီးနီးခေါ်သွား၍ သူတစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးထားသောနေရာဖြစ်ကာ သဘောလည်းတွေ့လှသည်။ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းသော ပန်းဥယျာဉ်ကြီးထဲ စားပွဲခိုင်းလေးများ အလျဉ်းသင့်သလို ခင်းထားသည်။ ကားပါကင်နေရာ သီးသန့်ရှိနေသည်။

လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီရောင်းသောဆိုင်များအနက် အတော်အဆင့်မြင့်သောဆိုင်ဖြစ်ရကား ဝေဖြိုးလည်း မြင်မြင်ချင်း သဘောကျသွားလေသည်။

“ကောင်းလိုက်တာကွာ၊ အေးပေါ့. . မင်းက ကားနဲ့နေရာစုံရောက်နေတော့”

“မဟုတ်ဘူးကွ. . ငါ့ကိုလည်း နီးနီးခေါ်လာပေးလို့ တစ်ခါထိုင်ဖူးတာ. . .”

“နီးနီး ဟုတ်လား. . . ဘယ်က နီးနီးလဲ”

“ကျွတ်. . . မင်းတို့ အသည်းအသန်မြင်ဖူးချင်တယ်ဆိုတဲ့ ဟိုတစ်ယောက်လေကွာ၊ ငါ ဆေးရုံတက်လိုက်ရတဲ့ ဟိုတစ်ယောက်”

“ဪ. . . မင်းတို့က အဲသလောက်တွဲမိသွားပြီလား”

“မတွဲပါဘူးကွာ. . . တွဲစရာလား”

“ဟာ. . . ဒါတော့ မင်းမဟုတ်သေးဘူးလေကွာ၊ အခြေအနေကောင်းတယ် အနေအထားမှန်တယ်ဆို တွဲရမှာပေါ့ကွာ”

ဝေဖြိုးစကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ အိတ်အာတာကြီးဖြစ်လာပြီး အမေပြောပြ၍ သိထားရသော ပတ်သက်မှုကို ဖွင့်ပြောလိုက်ရကောင်းမလားဟု စဉ်းစားသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် နီးနီးနှင့် သူမအဖော်မိန်းကလေး ဆိုင်ထဲဝင်လာလေ၏။

“ဟင်. . . ကိုလင်းထက်တို့ ရောက်နေတာလား”

လင်းထက်လည်း ထိုင်ရမလို ထရမလိုဖြစ်ပြီး ပဋိသန္ဓာရအပြုံးနှင့်ပင် သူမတို့နှစ်ယောက်အား သူတို့ခိုင်းမှာဝင်ထိုင်ဖို့ နေရာပေးလိုက်သည်။

နီးနီးတို့ ဝင်ထိုင်ကြပြီးမှ. . .

“ကျွန်တော် ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်းတောင် ခင်ဗျားကို သတိရလိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့. . . အမေရော နေကောင်းရဲ့လားဟင်. . .”

လင်းထက် စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားပြီးမှ လူမှုရေးပြုလေးပြုကာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ထို့နောက်. . . စားပွဲထိုးအား ကော်ဖီမှာပေးပြီး. . .

“ကျွန်တော် ဒီရက်တွေမလာနိုင်တာ နားလည်ပေးပါ”

“ဟင့်အင်း. . . နားမလည်နိုင်ပါဘူး၊ ရှင်ပဲ အကြွေးဆပ်မယ်လို့ ကတိပေးထားတယ်လေ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မရဘူး. . . အဲဒီကတိအတိုင်းပဲ ကျွန်မယုံကြည်လိုက်မယ်၊ အခု ဒီကပြန်ရင် ရုံးချုပ်ကိုပို့ပေး. . . အဲဒီမှာ နာရီဝက်စောင့်ပြီးရင် ဂေဟာကိုပြန်ပို့”

“ဟာ. . . ဒီမှာ ဧည့်သည်ပါလာတယ်”

နီးနီးတို့ ဝေဖြိုးကို လှမ်းကြည့်ကြသည်။

ထို့နောက် နီးနီးက. . .

“ကိုလင်းထက်ရဲ့သူငယ်ချင်းထင်တယ်”

“အာ. . . ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ကျွန်တော် ဝေဖြိုးပါ။ လင်း

ထက်နဲ့အတူကျောင်းပြီးခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးပါပဲ. . ဟဲဟဲဟဲ”
နိုးနိုး ပြုံးကာ လင်းထက်ဘက် လှည့်ကြည့်၍. . .

“သူငယ်ချင်းပဲဟာ ပြဿနာမရှိပါဘူး. . ဟိုမှာ ခဏစောင့်ရတဲ့အချိန် အဖော်တောင်ရသေး”

“မဟုတ်ဘူး နိုးနိုး ကိစ္စတစ်ခုက. . .”

ဝေဖြိုး လက်တို့၍. . .

“ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူပြောတာဟုတ်သားပဲ လင်းထက်ရ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းဆို နာရီဝက်လုံးလုံး ငုတ်တုတ်မေ့နေမှာပေါ့၊ ငါပါတော့ မပျင်းတော့ဘူးပေါ့ကွ. . ဟဲဟဲဟဲ.”

“အေးလေ ပြီးတာပဲ. . အဟင်းဟင်း”

လင်းထက် စိတ်မပါဘဲ ဟင်းဟင်းလုပ်လိုက်ရပြီး စကားလမ်းလွဲလိုက်သည်။

“မင်းတို့ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူပွဲက ဘယ်တော့လဲ”

“ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ ဘုရားတွေသွားပင့်တော့မယ်ကွ. . . အခုတောင် ယာယီစံကျောင်းတော်တွေ ဆောက်နေပြီ”

“ဒီတစ်ခါလည်း တောက်တဲ့တွေ၊ ကုလားအော်သီးတွေနဲ့ လှည့်ဦးမှာပဲလား”

“နိုး. . . သူငယ်ချင်း၊ တကယ့်ကို မြန်မာ့ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု နဲ့ညီညွတ်တဲ့ ဘာသာရေးပွဲတော်အဖြစ် ကျင်းပမှာ၊ ဒါလည်း မင်းကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း. . . ကော်မတီအစည်းအဝေးမှာ မင်းအကြံဉာဏ်ပေးတဲ့အတိုင်း တင်ပြတော့ လူကြီးတွေအားလုံး ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုကြတယ်၊ လူငယ်တွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာမကောင်းဘူးပေါ့ကွာ၊ ဘာပွဲဖြစ်ဖြစ် ပွဲဆိုတာနဲ့ ‘ကဲ’မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်က

အပြည့်ဖြစ်နေတော့ ငုတ်တာပေါ့၊ ငါ့ကိုတောင် နည်းနည်းဖိတ်တက်ကုန်ကြတယ်ကွ”

“မတတ်နိုင်ဘူး သူငယ်ချင်း၊ ဒါ ‘လောကဌစရိယာ’လို့ခေါ်တယ်. . လောကကောင်းကျိုးကို အကြွင်းမဲ့ဖော်ဆောင်တဲ့ ဘာသာသာသနာရေးအတွက် မှန်ကန်တဲ့စေတနာနဲ့ ရပ်တည်တာ မုန်းခွင့်မုန်းကြပါစေကွာ. . . အမုန်းခံထိုက်ပါတယ်”

“အဲ့ဒီနေ့ သူတို့လည်းဖိတ်လေကွာ လင်းထက်”

လင်းထက်ပင့်သက်ရှိက်၍ နိုးနိုးတို့ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး. .

“သူတို့စိတ်ဝင်စားမှာမဟုတ်ပါဘူး. . နောက်တစ်ခုက သူတို့ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက အခုအတိုင်းကို ပိုနှစ်သက်တဲ့သူတွေဆိုတော့ ဘာသာရေးပွဲအတွက် သိပ်အဆင်ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

“ကျွန်မ စိတ်ဝင်စားပါတယ်၊ အမေက ဗုဒ္ဓဘာသာလေ. . အမေအတွက် စိတ်ဝင်စားတယ်”

“အမေအတွက် စိတ်ဝင်စားပေမယ့် အမေယဉ်ကျေးမှုကို စိတ်မဝင်စားရင် မဖြစ်ဘူးလေ နိုးနိုး. . .”

“အဟင်းဟင်း. . ဒါက ကျွန်မသဘောပါ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုရှိတဲ့ လောကကြီးကို ရှင့်သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ ဘောင်မခတ်သင့်ဘူးလေ”

“မခတ်ပါဘူး ကျွန်တော်တို့ ဗုဒ္ဓဘုရားကလည်း သဘောထား သေးနှပ်တဲ့ဝါဒကို မကြိုက်ဘူး၊ ဗုဒ္ဓဝါဒရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲသိလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ပြောပြပါရှင့်”

သူမ မဖြေဘဲ သူမဘေးက ဒေစီဝင်ဖြေ၍ လင်းထက်ပန်း

တွန့်ပြလျက်. . .

“သတ္တဝါမှန်သမျှ သန္နိသုခနဲ့ ပြည့်စုံစေဖို့ပဲ၊ အဲဒီထဲမှာ အဖြူ အမည်းခွဲမထားဘူး၊ လူ၊ နတ်၊ တိရစ္ဆာန်ခွဲခြားမထားဘူး လောက သုံးပါးစလုံး ကောင်းကြိုးချမ်းသာရစေမယ်. . . ငါမှန်တယ် သူများ မမှန်ဘူးလို့ မပြောဘူး၊ ယုံကြည်ရင်လုပ် မယုံကြည်ရင်မလုပ်နဲ့. . . မချောဘူး. . . မခြောက်ဘူး. . . မမြောက်ဘူး၊ ငါ အသင်္ချေ အနန္တကျင့် ကြံအားထုတ်ခဲ့ရ၊ အပင်ပန်းခံခဲ့ရ၊ ပါရမီဖြည့်ခဲ့ရတဲ့ လွတ်မြောက် ကြောင်းတရားဟာ ဒါပဲ၊ ဒီအတိုင်းကျင့်ရင် လွတ်တယ်. . . နည်းပေး လမ်းပြပြခဲ့တယ်၊ အဲဒီတရားကို ငါဘာသာမဟုတ်လို့ မကျင့်ရဘူးလို့ မကန့်ကွက်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေမှာ ဘောင်ခတ် တယ်ဆိုတာ မရှိဘူးဗျ”

ဒီတော့မှ သူမကပြုံးလျက်. . .
“ကောင်းပြီလေ လောကသုံးပါးအတွက်လို့ ရှင်ပြောခဲ့တယ် နော်. . . ကျွန်မတို့လာရင် ကန့်ကွက်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့၊ ကဲ. . . သွားကြမယ် ရုံးမှာအစည်းအဝေးရှိတယ်”

ပြောပြီး သူမ ကောင်တာသို့လျှောက်သွားကာ ကျသင့်ငွေ ရှင်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ဒေစီက လေသံနှင့်. . .

“ရှင်နဲ့နီးနီးက နကွတ်မကိုက်ဘူးထင်တယ်နော်၊ မတွေ့ရင် သတိရတယ်. . . တွေ့ရင် ပြဿနာတက်ကြတော့တာပဲ”

“ဟာ. . . ကျွန်တော် သတိမရပါဘူးဗျာ”

“ရှင်ပဲပြောတယ်လေ ဒီဆိုင်ကိုရောက်ရောက်ချင်းတောင် သတိရလိုက်သေးတယ်တဲ့”

“အဲ. . . အဲဒါက. . .”

“သွားကြမယ်လေ”

သူမ ပြန်ရောက်လာပြီး သွားဖို့ခေါ်နေသဖြင့် လင်းထက် လည်း အိုးတိုးအတနှင့်ပင် စကားဖြတ်လိုက်ရတော့သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

သူ့မတို့နှစ်ယောက် နဲ့ပေါ်တက်သွားခိုက် ဝေဖြိုးက...

“မင်း နီးနီးကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား”

လင်းထက်မျက်နှာ ဖြန်းခနဲ ပူနွေးတက်လာပြီး...

“ဟေ့ကောင် မိုးကြိုးတွေပစ်ကုန်မယ်နော်”

ဝေဖြိုး ကြောင်အအနှင့်ကြည့်ပြီး ပြန်မေးသည်။

“ဘယ်က မိုးကြိုးလဲ၊ လူပျိုအပျိုကြိုက်တာ ဘာသောက်
မိုးကြိုးက ဝင်ရှုပ်ရဦးမှာလဲ”

လင်းထက် မဖြေတတ်တော့သလို အိုးနင်းခွက်နင်း အမူ
အရာနှင့်...

“မ... မသိဘူးကွာ... ငါမကြိုက်ဘူး”

“အေး... မင်းမကြိုက်ရင် ငါကြိုက်တယ်”

“ဘာ...”

“မိုက်တယ်ကွာ ပေါင်တံလေးတစ်ခုပဲ ကြည့်ရတာနဲ့တင်

ဒီနားလေးမှာ ဒိန်းခနဲ ဒိန်းခနဲတောင် နေတယ်”

“ဟေ့ကောင်... မင်းတော်တော့”

“ဘာလို့တော်ရမှာလဲကွ ငါကြိုက်လို့ကြိုက်တယ်ပြောတာ
မင်းအပူ ဘာပါလဲ”

“ပါတယ်ကွ... အဲ့ဒါ...”

လင်းထက် စကားသံပြတ်ကျပြီး မျက်နှာတစ်ဖက်လည်
သွားသည်။ စိတ်ထဲမှာလည်း မချင့်မရဲဖြစ်မှုတွေနှင့် ပြည့်နှက်နေကာ
ကားတံခါးဖွင့်ကာ ထွက်ရပ်သည်။ ဝေဖြိုး လိုက်ထွက်လာပြီး သူ့ကို
ကြည့်ကာ ရယ်တော့၏။

“ဟားဟားဟားဟား... ငါ့နယ်... ဟားဟားဟား”

♣ လူဘဝကြီးရဲ့
 သမုဒယခရီးက
 “ထု”ကကြီးတယ်...၊
 စည်းကမ်းမထားလို့ကတော့...
 ခရီးပမ်းသွားမယ်... “ဘာမှတ်လဲ...”

အခန်း(ကိုး)

သူ ကားသိမ်းပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် အမေနှင့်အ
 တူ အလတ်မ မိလဲ့တို့နှစ်ယောက်ပါ ရှိနေကြသည်။ သူ အတွင်းခန်း
 အထိ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး လှမ်းဝင်မည်အပြု... .

“သားကြီး”

အမေခေါ်သံက သူ့ခြေလှမ်းတွေကို ဖမ်းဆုပ်သည်။

“ဒီကိုလာဦးကွယ်... . ခဏထိုင်ဦး”

ကျွန်တော်ပင်ပန်းနေပြီ အမေဟု ပြောပြီးနှောင်ထွက်လာ

ဖိုစိတ်ကူးမိသော်လည်း မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည့် ဟိုနှစ်ယောက်ကိုမြင်ပြီး သူ၏စိတ်ကူးတွေ လွင့်စင်ကုန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပင့်သက်ရှိုက်ကာ ဆက်တိုင်းသို့ လျှောက်လာပြီး ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းညီမက ကန်တော့ဖို့စောင့်နေတာ”

ကန်တော့ခံစာရင်းထဲတောင် ရောက်နေပြီလား ဟုတွေးကာ ရယ်ချင်သွားပါသည်။ သူ မျက်နှာတစ်ဖက်လွှဲပြီး ပြန်ကြည့်တော့ မိလဲ့တို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ရောက်နေသည်။

“ညီမလေးတို့မှားခဲ့ပါတယ် ကိုကြီး. . ဟင့်. . ရွတ်. . ညီမလေးတို့ကို ပစ်မထားပါနဲ့. . ဟီး. . အီး. . ”

မိလဲ့ ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ပြီး တအိအိရှိုက်ငိုနေသဖြင့် လင်းထက်က ဘေးကတစ်ယောက်ကို မေးဆတ်ပြု၍. . .

“မင်းရော ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“ကျွန်တော် အဲဒီအမှားတွေအားလုံးကို တာဝန်ယူပါမယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ယူခွင့်ပေးပါ”

လင်းထက် ပခုံးတွန့်ပြီးလိုက်သည်။ ဒီကောင် စကားကြီး စကားကျယ်နဲ့ကွာဟု ချဉ်တင်တင်တွေးရင်း. . .

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပါ”

“ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နာမည်ပြောကွာ”

“မြတ်စံလို့ခေါ်ပါတယ်

“ကောင်းပြီ မြတ်စံ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဆိုခဲ့စေမြဲစေကွ. . ကတိလွယ်လွယ်မပေးရဘူး၊ မင်း တကယ်တာဝန်ယူမယ်လို့ ကတိပေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး. . ”

“အိုခေကွာ. . မိလဲ့က အသက်မပြည့်သေးတော့ မင်းကို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်မှုနဲ့ ရဲစခန်းပို့ချင်တယ်၊ အဲဒါ. . မင်းအမှားအတွက် မင်းတာဝန်ပဲ”

“အို. . ကိုကြီး”

“သား. . ”

မိလဲ့၏ အလန့်တကြားဖြည့်တသံနောက်က အမေအသံပါ ကပ်ပါလာသော်လည်း သူဂရုမစိုက်ဘဲ။

“ကဲ. . ထကွာ. . အချိန်ရှိတုန်း စခန်းကိုသွားရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်လိုက်ပါမယ်”

မျက်နှာအနည်းငယ် ဖြူဖျော့သွားရုံကလွဲ၍ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိစွာ ထရပ်လိုက်သော ကောင်လေးကိုကြည့်ပြီး လင်းထက်ပြီးကာ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ အမေဘက်လှည့်၍. . .

“အမေ သူတို့ကိုမင်္ဂလာဆောင်ပေးရင် ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ”

အမေမျက်နှာမှာ အံ့သြမှုတွေအပြည့်နှင့် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီးမှ မျက်လုံးအကြည့်တွေ လင်းလက်လာကာ. . .

“အမေ အရမ်းကြီး အကျယ်မချဲ့ပါဘူးသားရယ်. . မင်္ဂလာဆွမ်းကျွေးပြီး လူကြီးတွေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုရုံလောက်ပါ”

“အဲဒါလည်းလုပ်ပါ ထုံးစံအတိုင်း မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်

ပါ နေရေးထိုင်ရေးအတွက်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဒီမှာပဲထား အရမ်းငယ်သေးတော့ အမေအများကြီးသင်ပေးရလိမ့်မယ်”

“အေးပါသားရယ်... ဟင်း... အမေလည်းအခုမှပဲ အလုံးကြီးကျတော့တယ်၊ ဟဲ့... ဟိုနှစ်ယောက် နင်တို့အစ်ကိုကို ကန်တော့ကြလေ ဘာလုပ်နေတာတုန်း”

ကန်တော့ပြီးမှ ကောင်လေးက...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်မိဘတွေကိုယ်စား တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူးကွာ... အဖေမရှိတော့ ငါ့တာဝန်ပဲလေ၊ မင်းမိဘတွေအတွက် ငါမခံစားပါဘူး၊ မိဘဆိုတာတော့ ကိုယ့်သားသမီးကမှ တန်ဖိုးကြီးတယ်လို့ ထင်ကြတာချည်းပဲ၊ ငါ့အမေကရော သူ့သမီးကို မင်းနဲ့တူတယ်တန်တယ် ထင်လို့လား အဝေးကြီးကွ၊

သမီးရှင်အနေနဲ့ အရှက်ကွဲမှာစိုးလို့ ကြိတ်မှိတ်သည်းခံနေရတာ၊ ဒါပေမယ့် ငါ့အမေကတော့ လူစိတ်ရှိတယ် အဓိကကတော့ လူကို လူလိုမြင်ပြီး လူစိတ်ရှိဖို့လိုတယ်၊ ထားပါလေ ဒါတွေ တစ်နေ့မင်းတို့ မိဘနေရာရောက်လာရင် နားလည်လာမှာပါ၊ တစ်ခုပဲထပ်ပြောချင်တယ်... အချစ်ဆိုတာ တာဝန်ယူရဲခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ် ကိုယ်ချစ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝဟာ ကိုယ့်ဆီမှာ ကျိုးကျိုးကန်းကန်း နှုတ်ဝဲ နောက်ဆုံး မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်ထဲ ရောက်သွားတဲ့အချိန်အထိ ကိုယ့်မှာတာဝန်ရှိတယ် အဲ့ဒါအချစ်ပဲ။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကိုကြီး”

“အေး... ရပြီ သွားကြတော့”

မိလဲ့တို့ထွက်သွားတော့မှ အမေငိုပါသည်။ သူနှစ်သိမ့်ပေး

ချင်သော်လည်း စကားအစ ရှာမရဖြစ်နေသည်။ အမေ့မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်ရင်းက နိုးနိုးငါ့ပုံရိပ်ကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်လာကာ အတွေးတစ်ချက် ဖြစ်လာသည်။ နိုးနိုးက တစ်ကယ်ပဲ အမေ့သမီး ဟုတ်ရဲ့လား။ မြင်ရတာတော့ သပ်သပ်စီ။

(ဟူး... ငါ့နှယ်ကွာ...)

၆ ၆ ၆ ၆

“ကျွန်တော် မေးကြည့်လို့ရမလား”

သူမ လှည့်ကြည့်မှန်းသိသည်။ သူ ပြန်မကြည့်ဘဲ ကားရှေ့ မြင်ကွင်းကိုသာ အာရုံစိုက်ကာ မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။

“ရှင် ဒီမနက်ထူးဆန်းတယ်နော်”

“ဘာကိုလဲ”

“ဂေဟာရှေ့မှ မနက်အစောကြီးရောက်နေတယ်. . . ဖုန်းလည်းမဆက်ဘူး ကျွန်မထွက်လာမှသိရတယ်၊ ပြီးတော့ ရှင့်မျက်နှာပေါ်မှာ အရိပ်တွေအများကြီး ထင်နေတယ်၊ သက်ပြင်းတွေလည်း ခိုးခိုးချတယ်. . . အခုလည်း မေးမယ်ဆိုတော့”

လင်းထက် ဘယ်လောက်ပြုံးပြုံး ပျော်စရာမကောင်းသော အပြုံးမျိုးနှင့်ပြုံးပြီး. . .

“အရမ်းသွေးပျက်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်သိချင်တာ ခင်ဗျား ဘယ်နှခုနှစ်ဖွားလဲ. . . ကျုပ်ထက် ငယ်မလားကြီးမလား အဲဒါပဲ”

သူမထံမှ ချက်ချင်းတုံ့ပြန်မှုမရှိ၍ လင်းထက်ခဏလောက် လှည့်ကြည့်သည်။ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဒီမျက်လုံးတွေ အမေ့ကို မတူဘူး။

“မွေးနေ့လုပ်ပေးမလို့လား”

“မေးတာသာဖြေပါ”

“ရှင်အရင်ဖြေလေ. . . ရှင့်အသက်ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ပြည့်ပြီးလို့ နှစ်လ စွန်းသွားပြီ”

“ဟင်. . .”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့ တစ်လပဲကွာတယ်. . .”

“ဘာ. . .”

လင်းထက်လန့်ပြီး ကားကိုပါ လမ်းဘေးကပ်ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုလင်းထက်”

လင်းထက် ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲ ငေးကြောင်သွားပြီးမှ ကားကို ယာဉ်ကြောပေါ်သို့ ပြန်မောင်းတင်လိုက်သည်။ ဒီအတိုင်းဆို အမေတစ်ခုတော့ လျှို့ဝှက်ထားတာ သေချာသည်ပေါ့။

“နေပါဦး ရှင်က ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး. . . ဒီလောက်ရင့်နေတဲ့ ရုပ်ကြီးက နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ဆိုတော့ အံ့ဩလို့ပါ”

“အောင်မာ. . . ရှင်ဟာလေ တကယ်ပဲသိလား”

လင်းထက်စိတ်ထဲ တစ်ခုခုမျှထားရမှုကို အန်ထုတ်ပစ်လိုက်ရသလိုမျိုး ပေါ့လွတ်ကာသွားသည်။ ကိုးလလွယ်ဆယ်လဖွားတဲ့မခင် တစ်ယောက်က သားသမီးနှစ်ယောက်ကို တစ်လပဲခြားပြီး မွေးတာ

မျိုး ဘယ်မှာမှမရှိ။

အမြွှာဟုပြောရလောက်အောင်လည်း တစ်လခြားတဲ့အမြွှာ
ဆိုတာမဖြစ်နိုင်... ဒါဆို။ လင်းထက် ပျော်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ
သည်။ အမေ့ဘာသာ ဘာကိစ္စကြောင့်ပဲ ဖုံးကွယ်ဖုံးကွယ် သူဂရု
မစိုက်တော့ဟုပင် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်သည်။

“ဟောတော်... ဘယ်အထိမောင်းမှာလဲ”

“ဗျာ!”

“ရုံးကိုကျော်လာပြီ”

ဒီတော့မှ လင်းထက် သတိထားမိပြီး ကားကို ဂဝယ်ကွေ့
ပြန်ကွေ့လိုက်ရသည်။

“အဲ့ဒါကြောင့် ရှင်ကို ဒီမနက်ထူးဆန်းတယ်လို့ပြောတာ”

ရုံးရှေ့ ကားရပ်ပေးလိုက်မှ ကားထဲကနေ မျက်စောင်းထိုး
ကြည့်ပြီး ထွက်သွားသော သူမကို ကြည့်ကာ လင်းထက်ပြုံးပါသည်။

ထိုအပြုံးက... နည်းနည်းလေးနှင့် အများကြီး ပျော်စရာ
ကောင်းသော အပြုံးဖြစ်မည်ထင်တော့သည်။

❖ ❖ ❖ ❖

မိုး မုန်တိုင်းတွေ၏ နှောင်ကြီးထဲမှ လွတ်ထွက်လာသည့်
ဆောင်းရာသီက နှင်းတွေကို လန့်ခါပစ်လိုက်သည်။ အေးစိမ့်လွန်း
သည့် ကြက်သီးနှံတွေ ပက်ကြရင်း လောကဟင်းလင်းပြင်ကြီးထဲ
မြူဝတ်လွှာရုံကိုခြုံကာ ဟေမန္တကဗျာကို စတင်ရွတ်ဆိုပါသည်။ တချို့
ကာရန်တွေကို ပန်းရနံ့တို့ဖြင့် ထုံမွှမ်းလို့ထားသည်။ ကဗျာရွတ်သံ
သည် ချိုမြတ်စိမ့်နေအောင် မွှေးလေ၏။

“ရိုးယား... အေးတယ်တော့...”

“ဂျိတ်!...”

နီးနီး ညည်းသံပေးပြီး ကားထဲခပ်သွက်သွက်ဝင်ထိုင်ရင်း
ကားတံခါးဆွဲပိတ်လိုက်မှ လင်းထက် ရေးလက်စစာအုပ်ကိုပိတ်ကာ
ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်တင်လိုက်သည်။

“ဘာတွေရေးနေတာလဲဟင်...”

“ဪ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ထိုင်စောင့်ရင်း ပျင်းလို့”

“ကျွန်မကို ပေးဖတ်ပါလား”

လင်းထက်လှည့်ပြီး.. .

“ရည်းစားစာဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ.. ကိုယ့်ကိုပေးတာမှ မဟုတ်တာ”

“ပေးရင်ရော ဖတ်မှာလား”

သူမ မျက်နှာလေး နီသွားပြီး မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။

ပြီးမှ.. .

“ကျွန်မကိုပေးမယ့် ရည်းစားစာဆိုရင်တော့ မဖတ်ပါဘူး”

“အလကားစတာပါ.. ကျွန်တော် ရည်းစားလည်းမထား

ဖူးဘူး.. ရည်းစားစာလည်းမရေးတတ်ဘူး.. အဲဒါကြောင့် ခုချိန်ထိ

ရည်းစားမရဘူး၊ အင်း.. . တစ်ခုတော့ရှိတယ် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ

ရောက်လာတဲ့ မိန်းကလေးဆိုရင်တော့ ဒီအတိုင်းပဲ မျက်နှာတည့်

တည့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်ချင်တယ်၊ ခင်ဗျားကိုချစ်တယ်.. . တစ်

သက်လုံးချစ်မယ်.. . လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ.. .”

“ရှင်!. . ရှင်!. .”

“ဗျာ!. . ဗျာ!. .”

သူမ လန့်ဖျပ်သွားတာကိုကြည့်ပြီး လင်းထက်လည်း လန့်

ကာအော်မိသည်။

စောစောကစကားအား သူမမျက်နှာတည့်တည့်ကြည့်ပြီး

ပြောမိခဲ့မှန်းသိကာ ရှက်ရွံ့အားနာမှုတွေ တစ်ကိုယ်လုံးအပြည့်ဖြစ်

သွားကာ ယောင်ယောင်နုနုနှင့် ကားစက်နှိုးလေသည်။

ကားက ဂီယာတန်းလန်းနှင့်.. .

“ဦး!. .”

“အမေ့!. .”

“ကျွဲရို!. .”

“ဂုတ်!. .”

“ဆော.. ဆောရိုး.. ဂီယာနဲ့ဆိုတာ မေ့.. မေ့သွားလို့”

လင်းထက် စက်သေသွားသောကားကို ပြန်နှိုးဖို့ပြင်ခိုက်

သူမက.. .

“နေပါဦး.. . နေပါဦး.. .”

“ဗျာ!. .”

“ရှင် စောစောက ကျွန်မကိုကြည့်ပြီးပြောတာ ဘာသဘော

လဲ.. .”

“ဗျာ.. . အာ.. . အဲ.. . အဲဒါ ဘာသဘောမှမဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါဆို ကျွန်မကို ရည်ရွယ်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟင့်အင်း.. .”

လင်းထက် ကယျာကသီခေါင်းခါပြီးမှ ချက်ချင်းခေါင်းပြန်

ညိတ်သဖြင့်။

“ဟင်.. . ရှင့်ဟာက ဘာလဲ”

“ဗျာ!. .”

“စိတ်ညစ်တယ် အူကြောင်ကြောင်နဲ့.. . မောင်းတော့”

“ဟုတ်”

“ဂီယာ”

တော်ပါသေးရဲ့ သူမ သတိပေးပေလို့။ လင်းထက် ကလပ်

နင်းပြီး စက်နိုးရင်း ပင့်သက်ခိုးရှိုက်ရလေ၏။ တောက်!. . ငါ့နယ်။

ဒီနေ့တော့ လင်းထက် မိုးမချုပ်ခင် အိမ်အရောက်ပြန်
မောင်းလာခဲ့သည်။
“ဟော. . ကိုကြီး ပြန်လာပြီ. . ”
မိလဲ့တို့လင်မယား ကလေးလို ခုန်ပေါက်ပြေးလာကာ ကြို
ကြသည်။
အင်းလေ. . ကလေးပဲရှိကြသေးတာကိုး။
“အမေရော”
“ညီမလေးတို့ကိစ္စအတွက် တိုင်ပင်ဖို့ လူကြီးအိမ်သွားတယ်
ကိုယ်ပါ ပါသွားတယ်”
လင်းထက်ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲတောင် မသွင်းနိုင်ဘဲ ခြံထဲမှာ
ပင် ရပ်ထားခဲ့ကာ အိမ်ထဲခပ်သွက်သွက် ဝင်လာခဲ့လေသည်။
ကားထဲမှာ သော့တန်းလန်းကျန်ခဲ့၍ မိလဲ့က. . .
“ကို. . ကားမောင်းတတ်လားဟင်”

“အင်း. . ဂွန်ဒေါင်းတော့ မောင်းဖူးတယ်”
“ဟွန်း. . ဒါဆို ကိုကြီးနဲ့ကားမောင်းသင်၊ တတ်သွားရင်
လိုင်စင်လုပ်ပြီး မောင်းပါလား. . | **Taxi** မောင်းတာလည်း ဝင်ငွေ
ကောင်းတယ် ကိုရဲ့. . ”
“အေးပါ ကိုသိပါတယ်၊ ကိုသာမောင်းရင် ကိုကြီးကိုအနား
ပေးပြီး မိသားစုဝင်ငွေအတွက် ကိုတစ်ယောက်တည်းရှာပြမယ်”
“တကယ်”
“ဪ. . အခုတောင် မောင်းပြီး တစ်ကြောင်းနှစ်ကြောင်း
လောက် ရှာပြလိုက်ချင်သေး”
“ဒါဆိုလုပ်လေ. . ညလေးက ဘေးကထိုင်ပြီး စပါယ်ယာ
လုပ်မယ်. . ကိုမောင်း. . . ”
“ဟာ. . ကိုကြီးဆုလိမ့်မယ်”
“အေးဆေးပါ. . ကိုကြီးက ညလေးတစ်ချက်ချွဲစာပဲရှိတယ်
ဟိုမှာ သော့ရှိတယ်”
“အပြင်မထွက်တော့ဘူး. . ခြံထဲမှာပဲ ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်
ပေါ့”
“အင်း”

၂ ၂ ၂ ၂

လင်းထက် အမေအခန်းထဲဝင်လိုက်ပြီးမှ စိတ်ထဲတစ်မျိုး ကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒါ သူ့စည်းကမ်းပဲပြောရမလား၊ အဖေရှိစဉ် ကတည်းက အဖေတို့အမေတို့အခန်းထဲ မိဘခွင့်ပြုချက်မရဘဲ သူ ဘယ်တော့မှမဝင်ခဲ့။ သီဟကတော့ ဝင်သည်။ သီဟ ဘဲဥ ခဏခဏ ခိုးရောင်း၍ အမေက ဘဲဥဗန်းကို မီးဖိုခန်းမှာ မထားတော့ဘဲ အမေ ခုတင်အောက်မှာ ပြောင်းထားသည်။ ဒါလည်း ပျောက်ပါသည်။ အဲ့ဒါက သီဟစိတ်။ သူ့စိတ်အတွက် ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာရှိနေသော အဖေဓာတ်ပုံကို သူလက်အုပ်ချီကာ ကန်တော့လိုက်သည်။

တစ်ခါတည်းပါအဖေ . . သားကို ခွင့်လွှတ်ပါ။

ထို့နောက် အမေအခန်းထဲ သူဖွင့်ရှာမွေ့နှောက်လို့ရသမျှ မွေ့လေတော့သည်။ ငီရို၊ သေတ္တာ၊ စားပွဲအံ့ဆွဲတွေ၊ ခုတင်အောက် မွေ့ရာအောက်တွေ နှံ့ပျံ့ကာသွားသည်။ ဘာမှမတွေ့။

ထို့ကြောင့် စိတ်မောလူမောဖြစ်သွားကာ အမေခုတင်မှ ဝင်ထိုင်ရင်း အဖေဓာတ်ပုံကိုကြည့်ပါသည်။ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စံနမူနာယူရလောက်အောင် ဖခင်ကောင်းပီသခဲ့သော အဖေ။

လင်းထက် ကိုယ်ကို အနည်းငယ်ယိမ်းကာ အဖေဓာတ်ပုံထဲ လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။

‘သားကို ပြောပြပါအဖေ၊ နီးနီးနဲ့အမေ ဘယ်လို ပတ်သက် သလဲဆိုတာ သားသိချင်လို့ပါ။ နီးနီးက အမေသမီးအရင်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတာသေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပတ်သက်နေမလဲ . . အဲ . . အဲဒါလေးပါ အဖေရယ် . .’

လင်းထက် စိတ်ထဲကနေ တောင်းတရင်းက ဓာတ်ပုံနောက် ကျောဖက်ရှိ ပုံမှန်မဟုတ်သောထိတွေ့မှုကို သတိထားမိသွား၍ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လှည့်ကာကြည့်မိသည်။ ဝါကျင့်ကျွတ်ရွှံ့နေသော ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် စာရွက်တစ်ရွက်ကိုထည့်ကာ ဓာတ်ပုံဘောင် နောက်ဘက်တွင် ပင်အပ်နှင့်တွယ်ထားသည်။

လင်းထက် စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ဖြုတ်ယူကြည့်သည်။

သန်းခေါင်စာရင်းစာရွက်ဖြစ်သည်။

“ဟင်!”

သေချာကြည့်နေရင်းက သန်းခေါင်စာရင်းပေါ်က စာလုံး တွေကို မမြင်နိုင်တော့လောက်အောင် မှန်ဝေကာသွားသည်။ သူ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ပစ်ကာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

ရင်တစ်ခုလုံး ပူလောင်မှုက ဆိုးလှသည်။ ကိုယ်နှင့် အဖေက အမေကွဲ နှမဖြစ်သူကိုမှ . . .

“တောက်! . . ဟား . .”

“သား.. သားကြီး..”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အမေ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် ပြေးဝင်လာကာ သူ့လက်ထဲမွကြေတော့မည့် သန်းခေါင်စာရင်းစာရွက်ကို အချိန်မီလေးဆွဲကာ ယူလိုက်တော့သည်။

“သား”

“ပြောပြပါအမေ နီးနီးက တကယ်ပဲ အဖေ့သမီးလား.. ဒီထဲက ဒေါ်နှင်းဆီဆိုတာ အဖေ့ပထမအိမ်ထောင်လား..”

အမေမျက်ရည်ဝဲကာ သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ညစ်ပစ်နေသည်။ ထို့နောက်မှ..

“အမေပြောပြပါမယ်.. တကယ်တော့ မနှင်းဆီဆိုတာ အမေ့သူငယ်ချင်းပါ။ အမေတို့အိမ်ထောင်ကျကြတာ မရှေးမနှောင်းတွေပါ။ မနှင်းဆီ အမျိုးသားက သင်္ဘောသားလေ၊ ဦးခင်မောင်ဦးလို့ခေါ်တယ်။

ဒါပေမယ့် အမေနဲ့မင်းအဖေသာ တရားဝင် လက်ထပ်ကြတာ၊ မနှင်းဆီနဲ့ သူ့အမျိုးသားက ဒီအတိုင်းနားလည်မှုနဲ့ နေကြတာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဦးခင်မောင်ဦးမှာ သားကြီးမယားကြီး ရှိနေတယ်၊ ပြောရရင် အငယ်အနှောင်းပေါ့၊ ဒီလို အငယ်အနှောင်းဘဝ ရောက်ရတာလည်း အမေတားနေတဲ့ကြားက ဖြစ်ကြတာလေ။

နောက်ဆုံးတော့ ဦးခင်မောင်ဦးမယားကြီး သိသွားပြီး သူတို့ နေရာကိုလိုက်လာပြီး ပါးတွေနားတွေရိုက်လွှတ်မှ မနှင်းဆီလည်း ရှက်ပြီး အမေတို့အိမ်ကိုရောက်လာတာ။

အမေလည်း သူငယ်ချင်းဆိုတော့ သူ့ဘဝအတွက် အကာအကွယ်ဖြစ်အောင် ခေါ်ထားလိုက်ရတယ်၊ ဖြစ်ချင်တော့ မနှင်းဆီ

မှာ ဦးခင်မောင်ဦးနဲ့ရတဲ့ ကိုယ်ဝန်ပါလာတယ်၊ ဒါကိုသိသိချင်းပဲ မင်းအဖေ ဦးခင်မောင်ဦးကို သွားရှာတယ်၊ သင်္ဘောတက်သွားပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ပြန်လာဖို့စောင့်ရင် အနည်းဆုံးသုံးနှစ်ကြာမယ်၊ ပြန်လာလည်း ပြဿနာတွေနဲ့ ဖခင်အမည်ကို ဖော်ဖို့ခက်မှာပဲ၊ လောလောဆယ်မှာတင် လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးရတော့မှာလေ။

အဲဒီတော့ ဖျက်ချမလား၊ မွေးမလား ဒီနှစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်၊ မနှင်းဆီက ဖျက်ချဖို့ဆန္ဒရှိပေမယ့် မင်းအဖေက လက်မခံဘူး၊ ဒါဟာ လူသတ်မှုပဲတဲ့ အဲဒီထက်ဆိုးတာက မိခင်ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်သားသမီးကို ကိုယ်ပြန်သတ်တဲ့အမှုမို့လို့ လူစိတ်ကင်းမဲ့ရာကျတယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် မွေးပါ၊ ဖခင်အမည်နေရာမှာ သူ့နာမည်ကိုသုံးပါ မွေးပြီးလို့ မကျွေးနိုင်မစောင့်ရှောက်နိုင်ရင်လည်း ငါတို့လင်မယားကို ပေးပါလို့ တောင်းဆိုတယ်၊ အမေလည်း မနှင်းဆီက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ် သူ့ဒုက္ခကိုစာနာတော့ မင်းအဖေစီစဉ်တာကို လက်ခံလိုက်တယ်။

အဲဒါနဲ့ပဲ မနှင်းဆီမွေးဖြစ်ပြီး ဒီသန်းခေါင်စာရင်းလေး လုပ်ပေးလိုက်တယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါကလည်း သူတို့သားအမိ ဘယ်မှာနေနေ အထောက်အထားလည်းဖြစ် ကလေးအတွက်လည်း ကျောင်းနေဖို့ မှတ်ပုံတင်လုပ်ဖို့ကိစ္စတွေပါတွက်ပြီး လုပ်ပေးလိုက်တာပါ။

မွေးပြီးတော့ မနှင်းဆီလည်း ဒီမှာမနေပါဘူး၊ သူ့ဆွေမျိုးတွေ ရှိရာ ဟင်္သာတကိုပြန်သွားတယ်၊ သူ့သမီး ကျေးတမာလေးကိုလည်း ချစ်လိုက်တာမှ တုန်လို့၊ အခု နီးနီးဆိုတဲ့ကလေးမပေါ့။

သားနဲ့ နီးနီးက အသက်ချင်း လပိုင်းလောက်ပဲကွာလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အဲဒါ သူတို့သားအမိ ဟင်္သာတကိုပြန်သွားပြီး သုံးနှစ်

လောက်ကြာတော့ ဦးခင်မောင်ဦး အမေတို့အိမ် ရောက်လာတယ်။ မနှင်းဆီကို လာမေးတယ်။ အမေတို့လည်း မနှင်းဆီထက် မိကျေးလေးကိုသနားတာနဲ့ ဟင်္သာတလိပ်စာ ပေးလိုက်မိတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ပြဿနာတက်တော့တာပဲသား။ သန်းခေါင်စာရင်းထဲမှာ မိကျေးရဲ့ အဖေက ကိုဘဇော်ဖြစ်နေတော့တာ မနှင်းဆီ ဘယ်လိုပဲရှင်းရှင်း ဦးခင်မောင်ဦးက ငြင်းပြီး မိကျေးလေးကို အမေတို့ဆီ လာပို့သွားတယ်။

ဒီမှာလည်းတစ်ခါ မင်းအဘိုးအဘွားတွေက မင်းအဖေကို ပြဿနာရှာပြန်ရောလေ။ ဘယ်သူ့ကိုဘယ်က စရှင်းရမှန်းမသိတာထက် . . အမေရဲ့မိဘတွေက မင်းအဖေကို လုံးဝအိမ်ပေါ်တက်မခံတော့တာ ပြဿနာမဟုတ်လား။ ဒီကလေးကိုလည်း သူ့မိဘဆီ ပြန်ပို့ဖို့ချည်းပြောနေတော့ . . အမေလည်း မနှင်းဆီကို ဆက်သွယ်တယ် ဘယ်လို လုပ်ရပါ့မလဲပေါ့ . . .

ဒါပေမယ့် မနှင်းဆီ ဟင်္သာတမှာမရှိတော့ဘူး။ ဦးခင်မောင်ဦး ခေါ်သွားတယ်လို့ပဲ သိရတယ် . . . တစ်ခုမှာသွားတာက သူ့သမီးလေးကို တစ်လလောက်ပဲထိန်းပေးထားပါ သူလာခေါ်မယ်တဲ့။ အဲ့ဒါနဲ့ အမေ အားလုံးအေးချမ်းအောင် မိကျေးလေးကို သူ့အမေနာမည်နဲ့ အမျိုးသမီးစောင့်ရှောက်ရေးဂေဟာမှာ တစ်လလောက် တာဝန်ယူပေးပါဆိုပြီး သွားအပ်ထားလိုက်တယ်။

ပထမတော့ အမေလည်းမျှော်ပါတယ်။ တစ်လလာမလား နှစ်လလာမလားနဲ့ ဒီမှာလည်း မိဘတွေနားလည်အောင် ရှင်းပြရင်း မင်းအဖေကို အိမ်ပေါ်ရောက်အောင် ပြန်ခေါ်ရနဲ့ဆိုတော့ ကလေးကိုသွားမကြည့်ဖြစ်ဘူးကွယ်။ မနှင်းဆီတို့သတင်းလည်း ခုချိန်ထိ

အောင် အစအနလေးတောင် မရတော့ပါဘူး။ မင်းအဖေ မဆုံးခင် စုံစမ်းတာတော့ သူတို့လင်မယား နိုင်ငံခြားမှာလို့ ဆိုတယ်။ ဘယ်လို ဆက်သွယ်ရမှန်းတော့ မသိဘူးပေါ့။ စီးပွားရေးကလည်း မကောင်းတော့ အမေနဲ့ မင်းအဖေလည်း မိကျေးအတွက် စိတ်ပဲရောက်နိုင်ပြီး လူမရောက်ဖြစ်ဘူး။

ဒါပေမယ့် မင်းအဖေ မဆုံးခင်က မိကျေးဆီရောက်တယ်။ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး နိုင်ငံခြားပညာသင်ဆိုလား သွားလို့ ဒီမှာမရှိတော့ဘူးတဲ့။ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်း အားလုံးအဆက်အသွယ် ပြတ်ကုန်တာပဲသား။ အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲ့ဒါအကုန်ပဲ။ အောင်ထွန်းတို့လင်မယား အိမ်မှာပြောတုန်းက အမေမငြင်းဘူးဆိုတာ ကလေးအတွက် အမေတို့ တာဝန်မကျေခဲ့ဘူးဆိုတဲ့စိတ်ကြောင့်ပါသားရယ်။ တခြား ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။

“ဒါဆို . . သားနဲ့ နီးနီးက ဘယ်လိုမှ သွေးသားမတော်စပ်ဘူးပေါ့”

“အင်းပေါ့”

“ဟား . . တော်ပါသေးရဲ့ အမေရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သား သူ့ကိုသဘောကျတယ်”

“အလိုလေး . . ”

“ဂျိမ်း! . . ခလွမ်း! . . လွမ်း! . . ”

“ဟဲ့! . . ဟဲ့! . . အိမ်ရှေ့က ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ”

သားအမိနှစ်ယောက် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်ကာကြည့်ကြ

သည်။

“ဘုရားရေ. . .”

ခြံအဝင်တံခါးအုတ်တိုင်ကို ဝင်ဆောင့်ကာ နှာခေါင်းတွန့်
နေသော ကားကိုကြည့်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်း
သား ဖြစ်ကုန်ကြလေ၏။

ကားထဲမှ မျက်နှာသေလေးတွေနှင့် ထွက်လာကြသော
မိလဲ့တို့လင်မယားကြောင့် လင်းထက် ဒေါသဖြစ်သွားသော်လည်း
ဆူလို့ဆဲလို့မရ။ ရင်ထဲက အပျော်လုံးက လည်ချောင်းဝအထိ ဆို့ကာ
နေ၍. . .

“လာ. . လာ. . မင်းတို့နှစ်ယောက် လာစမ်း”

မိလဲ့တို့ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် ရောက်လာကြမှ. . .

“အဲ့ဒါပြင်ရင် ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ သိလား”

မိလဲ့ရော သူ့ကောင်လေးပါ ခေါင်းခါသည်။ လင်းထက်က
မိခင်ဖြစ်သူဘက် လှည့်ကြည့်ပြီး. . .

“အဲ့ဒါပြင်ရင် သုံးသိန်းလောက်ကတော့ အသာလေးချော
မှာ၊ အဲ့ဒီတော့. . အမေ့သမီးကို မင်္ဂလာဆောင်ပေးမလား ကားပြင်
မလား အမေ့ဘာသာဆုံးဖြတ်တော့ သားအပြင်ခဏသွားဦးမယ်”

“ဟဲ့. . ဟဲ့. . သား. . ငါ့နယ်နော်. . မိလဲ့”

“ရှင်!. . ”

“အေး. . နင်တို့ဘာသာစဉ်းစားကြ၊ ငါလည်းမစဉ်းစား
တတ်ဘူး. . ”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပင် သီဟ အိမ်ထဲကထွက်လာပြီး. . .

“မင်္ဂလာမဆောင်လည်း မင်းတို့က လင်မယားဖြစ်နေပြီ၊
အဲ့ဒီကားကိုမပြင်ရင် တစ်အိမ်လုံးငတ်ပြီ”

ဒေါ်ခင်စောက နင်ဒါတော့သိသားပဲ ဆိုသော အကြည့်မှ
နှင့် လှည့်ကြည့်၍. . သီဟ အသာလေးခေါင်းလျှိုကာ ပြန်ဝင်သွား
တော့၏။

အခန်း(တစ်ဆယ့်)

♣ မင်းအပြုံးကို

Ring toneလေးနဲ့ မြင်ရမယ်ဆို

ငါ့ကိုယ်ငါ Hand setအဖြစ်နဲ့

အချစ်တွေ

Missed Callလုပ်ကြည့်လိုက်မယ်လေ...

အဟောဟေး...အား...အားနာနာနဲ့ ပြောရရင်...

ငါ့နည်းသား Prepaid cardထဲမှာ

Balance 1500ပဲ ကျန်တော့လို့ပါကွယ်...

“ဟ... လင်းထက်လာတယ်ဟေ့...”

ဧည့်ခန်းထဲဝင်လိုက်တယ်ဆိုလျှင်ပဲ စီခနဲကြားလိုက်ရသော မြဘုန်းအသံကြောင့် သူလှမ်းကြည့်ပြီး.. အံ့အားသင့်သွားသည်။ ဝေဖြိုးတို့မိသားစု စုံစုံလင်လင်ရှိနေပြီး မြဘုန်းရော ဝေဖြိုးညီမလေးပါ ရှိနေကြလေသည်။ ထို့အပြင် မြဘုန်းကိုပါ တိုက်ပဲ့နှင့် ကော်လာခေါင်းတုံးနှင့်တွေ့လိုက်ရ၍ ဝင်ထိုင်ရင်း...

“မင်းကောင် ဆေးစားမှားတာနဲ့တူတယ်ကွ ပေဖြိုးရ”

ဝေဖြိုး ရှုံ့မဲ့နှင့်... .

“ဒီကောင် ဖုံလုပ်တာလေ... ဒီနေ့က နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ လှည့်မယ့်နေ့ အားလုံးမြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအတိုင်း လုပ်မယ်လို့... . ငါ ပြောထားတာကို ဒီကောင်သိတော့ ငါကောလို့မရအောင် လာချုပ် နေတာ... .”

“ဟဲဟဲဟဲ... . ယောက္ခကလည်းကွာ... .”

“နေပါဦး... မင်းတို့က ဘယ်တုန်းက ပြန်အပ်လိုက်တာလဲ၊ ငါလည်း ဘာမှမစားရပါလား”

“တစ်နေ့ကလေကွာ၊ ဒီ လကုန်ရက်မှာ မင်္ဂလာဆောင်မယ်၊ ကျွေးမယ် တစ်ဝကျွေးမယ်... .”

“ဘာကျွေးမှာလဲ”

“ရေခဲမုန့်ပေါ့ကွ”

“ဇွ... .”

“ဟ... ရေခဲမုန့်ပဲ တွက်ခြေကိုက်တာကွ၊ ကျန်တာ... . ရှုံးတယ်”

ဝေဖြိုးက လက်ကုတ်ကာ ခေါ်ထုတ်လာပြီး အပြင်ရောက် မှ... .

“မင်းကားရော... . ဘယ်မှာရပ်ထားလဲ”

“ဝပ်ရှော့မှာ... .”

“ဟေ... .”

“အဲ့ဒါနောက်မှပြောမယ်... နီးနီးတို့လာကြလား”

ဝေဖြိုး မျက်နှာပြုံးပြုံးကြီးဖြစ်သွားပြီး... .

“အဲ့ဒါပြောမလို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မဏ္ဍပ်ထဲမှာ ထားခဲ့ရ

တယ်၊ ဟိုလဒ် လင်မယားခေါ်လို့ အိမ်ကိုလိုက်လာရတာ မင်းသွား နှင့် ငါလိုက်လာခဲ့မယ်၊ ဒီမှာ... . ရေရေလည်လည် လှတယ်ကွာ... . ငါတော့... ပြောဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်”

“ဟမ်... . ဘာကိုလဲ... .”

“ရည်းစားစကားလေကွာ... . ဟိုကောင် မြဘုန်း ရောက်လာ တာမြန်လို့ပေါ့၊ ငါက **intro** တောင် စဝင်နေပြီ... . အဟဲဟဲဟဲ”

“ဝင်မနေနဲ့တော့... . ငါပြောပြီးပြီ”

“ဘာ... . ဟေ့ကောင်... .”

လင်းထက် လှည့်မကြည့်ဘဲ မဏ္ဍပ်ဘက်ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသဖြင့် ဝေဖြိုး နောက်ကနေလိုက်ဆွဲသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းပြောတော့ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုနဲ့မကိုက်လို့ မကြိုက်ဘူးဆို... .”

“အခုကြိုက်နေပြီ”

“ဟ... . သူတို့က ဘာသာခြားကွ ဟေ့ကောင်ရ”

“ကမ္ဘာကြီးပဲ ခြားခြားကွာ”

ထိုအခိုက်မှာပင် မြဘုန်းက ဝေဖြိုးကို နောက်ကနေဆွဲထား ကာ... .

“အပိုတွေလျှောက်မလုပ်နဲ့... . မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း မင်္ဂလာဆောင်ရင် သူများပြောစရာဖြစ်မယ် လွှတ် ပေးလိုက်”

မြဘုန်း ဗလကိုတော့ ဝေဖြိုး ရုန်းလို့မရ။ ထို့ကြောင့် ယက် ကန်ယက်ကန်နှင့် ကျန်ခဲ့သော ဝေဖြိုးအား လင်းထက်က လှည့်အော် ထားခဲ့သည်။

“ဒေစီလည်းလှပါတယ်ကွ၊ ငါ မင်းအတွက် တစ်ယောက်
ချန်ထားပါ့မယ်”
“တောက်. . ယောက္ခအစုတ်ပလုတ်ကောင်. . လွတ်”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

လင်းထက်ခြေလှမ်းတွေ တုန်သွားသည်အထိ မယုံ
ကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဝေဖြိုး အသည်းအသန်ဖြစ်တာ
လည်း ဖြစ်လောက်သည်။ ချိတ်ထဘီ၊ ရင်ဖုံးအင်္ကျီနှင့် နှင်းဆီရောင်
ကျကျလေး လှနေသော သူမကိုကြည့်ပြီး လင်းထက်ရင်တွေ. . ဒိတ်
ခနဲ. . ။

မြန်မာဆန်ဆန်ဝတ်လိုက်မှ ပိုပြီးရုန်းကြွလာသော အလှ
တရားထဲ လင်းထက်မှင်တက်မိနေခိုက် သူမ ထိုင်နေရာမှ ခပ်သွက်
သွက်လေး ထ,လျှောက်လာပြီး. . .

“ကိုလင်းထက် အချိန်နည်းနည်းလောက် ရမလားဟင်”

“ခင်ဗျာ. . ဪ. . ဟုတ်. . ရ. . ရပါတယ်”

“ဘုရားလှည့်ချိန်က ဘယ်လောက်ဖြစ်မလဲ”

“ည ခုနစ်နာရီလို့ပြောတယ်၊ အခုမှ ငါးနာရီပဲရှိသေးတယ်”

“ကားရော. . .”

“ဝပ်ရှော့မှာ. . .”

ဝေဖြိုး ရူးသိုးသိုးနှင့်ရောက်လာပြီး သူ့ကို မှန်တေတေကြည့်
ပစ်၍. . . ။

“ဝေဖြိုး တစ်ခုလောက်ကူညီကွာ. ငါတို့ ဒီနားခဏသွား
ချင်လို့ ဒေစီ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ မင်းခဏလောက် အဖော်
လုပ်ပေးကွာ. . နော”

“မသိဘူး. . .”

“အေးအေး. . အဲဒါဆိုလည်း တစ်ယောက်ယောက်ကို
အကူအညီတောင်းရတော့မှာပဲ. . မင်းတို့လူငယ်အဖွဲ့ထဲက ဟိုတစ်
ယောက်ဆိုရင် ဘယ်နှယ့်. . .”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် ဝေဖြိုး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားပြီး
ဒေစီဘေးက လွတ်နေသောခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် သူပြုံးကာ
သူမကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူမလည်း ပြုံးပါသည်။

သို့သော် **Ring Tone** မမြည်တဲ့ ဖုန်းခေါ်သံလို နည်းနည်း
တော့ ဟာတာတာကြီးဖြစ်နေသည်။

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

ကားငှားပြီး ထိုင်နေကျကော်ဖီဘားထဲရောက်မှ သူမက
စတင်မေးပါသည်။ ကော်ဖီကတော့ သူ မှာပေးလိုက်သည်။

“ဒေစီကပြောတယ်. . အမေစောနဲ့ကျွန်မက သားအမိ
အရင်းတွေတဲ့၊ အဲဒါ ကိုလင်းထက် လက်ခံလားဟင်”

“အဟင်းဟင်း. . ဒါဆို ဂရင်းနစ်စံချိန်တော့ ဝင်မယ်ထင်
တယ်. . ၊ မိခင်တစ်ယောက်က သန္ဓေသားကို တစ်လစီပဲ ကိုယ်ဝန်
ဆောင်ပြီး မွေးတယ်ဆိုပြီးတော့လေ. . ၊ အမြွှာဆိုလည်း တစ်လ
လောက်ခြားမွေးတဲ့ အမြွှာဆိုပြီးတော့ပေါ့”

“ကျွန်မလည်း အဲဒါကိုသံသယဖြစ်မိတယ်”
လင်းထက် အသင့်ယူလာသော သန်းခေါင်စာရင်းကို သူမ
ထံ ပေးလိုက်ပြီးမှ. . .

“အဲဒါ. . နိုးနိုးရဲ့မိသားစု သန်းခေါင်စာရင်းပါ၊ ဒါပေမယ့်
အဖေနာမည်က ကျွန်တော့်အဖေနာမည် ဖြစ်နေတယ်”

“ရှင်. .”

“ကျွန်တော်လည်း ပထမတော့ အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွားတယ်၊ နိုးနိုးနဲ့ အဖေတူအမေကွဲမောင်နှမ တော်နေပြီဆိုပြီး တော့ပေါ့. . နောက်မှ အမေရှင်းပြမှပဲ အလုံးကြီးကျသွားတယ်”

“ရှင်. .”

တစ်ရှင်ရှင်နှင့် ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်သလိုဖြစ်နေသော နိုးနိုး၏ လက်ကလေးအား သူ လှမ်းဆုတ်ယူရင်း. . .

“ကျွန်တော် နိုးနိုးကို ချစ်တယ်. . တစ်သက်လုံး ချစ်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ”

သူမ လန့်ဖျပ်သလို ပြန်ရုန်းသော်လည်း သူ မလွှတ်တော့ပါ။

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုလင်းထက်၊ ကျွန်မတို့ မောင်နှမတော် စပ်နေရင်. . .”

“လုံးဝပဲ နိုးနိုး. . . ကျွန်တော် ဒီစကားကို ပြောချင်နေတာ ကြာပါပြီ၊ မောင်နှမလားဆိုတဲ့ သံသယကြောင့် ကျွန်တော် အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေ တစ်ထပ်ကြီးဖြစ်ခဲ့ရတယ်. . အခုက သေချာသွားပါပြီ၊ နောက်မှ အမေနဲ့တွေ့ပေးပြီး အမေရှင်းပြပေးလိမ့်မယ်၊ အခု ကျွန်တော်ပြောတာကို ယုံပြီး လက်ခံပေးပါ”

“အိုး. . ချက်ချင်းကြီးပဲ၊ အမေစောရှင်းပြတာကို ကျွန်မကြား ချင်သေးတယ်”

“ကြားရင်. . လက်ခံပေးမှာလား. .”

သူမ ဘာမှမဖြေ။ သူလည်း လုံးဝကိုလွှတ်မပေး။

သို့သော်. . . မရုန်းမဆွဲပါဘဲနှင့်. . . ။

“ကျွန်မတို့ ဘာသာမတူကြဘူးနော် ကိုလင်းထက်”

“အချစ်ခြင်းတူရင် ဖြစ်ပါတယ် နိုးနိုး. .”

“ရှက်လိုက်တာ. .”

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကိုသွားကြမလား၊ အမေကို ရှင်ပြခိုင်းမယ်လေ”

“အင်း. .”

လင်းထက် ဆိုင်းတွဲမနေဘဲ သူမ လက်ကိုဆွဲကာ ကော်ဖီဘားမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ကော်ဖီပန်းနှင့် ရောက်လာသော စားပွဲထိုးလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး. . ကော်ဖီပန်းကန်တွေ ချပေးရမလို ပြန်သိမ်းရတော့မလို ဖြစ်နေလေတော့၏။

